

Gözlerindeki umut ışığı hiç sönmedi

Onlar ki halktır, ozanın dediği gibi, hem korkaktır hem cesurdur, tarihin gerçek kurucularıdır. Ve onların gözlerindeki umut ışığı yenilseler de hiç sönmemiştir. Bu umut ışığı yüreklerde biriken öfkenin ve gelişen yarına inancın ifadesidir. Analar, babalar, kardeşler faşist cuntanın baskı ve zulmüne rağmen evlatlarını, devrimcileri yalnız bırakmıyorlar. Sabahın saat 5'inde Mamak Askeri Cezaevi Nizamiye'sine gelen tutuklu yakınları saatlerce bekledikten sonra ziyaretçi

kartı alabiliyorlar. Yakalarında ziyaretçi kartı, gözlerinde umut bir an önce yakınlarıyla görüşmenin heyecanı içinde bekliyorlar. Çoğu zaman hakaret görüyor, horlanıyor ve coplanıyorlar ama herşeye rağmen yılmıyorlar. Haftada bir gün de olsa, bazen kilometrelerce uzaktan gelerek evlatlarını yalnız bırakmadıklarını gösteriyorlar. İşte, Mamak Nizamiyesi'nde bir gazeteci tarafından gizlice çekilen bu fotoğraf bunun bir kanıtıdır.

11 Haziran'da idamları, işkenceleri ve katliamları protesto miting ve yürüyüşleri 8 şehirde yapıldı

**Devrimci Yol
tarafından 41
kişi için
daha idam
istendi**

Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Savcılığı 77 kişi hakkında daha Devrimci Yol'a üye oldukları ve onu yönettikleri iddiasıyla dava açtı. Sanıklardan 41'i hakkında idam cezası isteniyor. İddianamede, 29 sanık hakkında 5-15 yıl arasında, 6 sanığın 3-5 yıl arasında, 1 sanığın 6 aydan 2 yıla kadar hapsi isteniyor.

İÇİNDEKİLER

FKBDC'nin çağrısı.....	Sayfa 2
Teorik Eğitim yazısı üzerine bir eleştiri ve öneriler.....	Sayfa 5
Avrupa Çalışmalarımıza Genel bir Bakış ve Bazı Öneriler.....	Sayfa 9
Program ve Örgütlenme Tartışmaları Üzerine.....	Sayfa 11
Kampanya ve Eylem Birliği Üzerine.....	Sayfa 15
HK Sözünde Niye Durmuyor?.....	Sayfa 18
Şehitlerimizin Işıklı Yolu Mücadelemizi Aydınlatıyor.....	Arka Sayfa

Yunanistan'daki politik mülteciler BBC'den yaptıkları bir açıklamada bütün ilerici güçleri Türkiye halklarıyla dayanışmaya çağıldılar

Yunanistan'da yaşayan Türkiye'li politik mülteciler, 10 Haziran 1983 tarihinde İngiliz BBC Radyosuna bir açıklama yaptılar. Tüm politik mülteciler adına yapılan açıklamada faşist cuntanın ülkemizdeki uygulamalarına değinildikten sonra bütün ilerici ve demokrat güçler Türkiye halklarıyla dayanışmaya çağıldı. Yunanistan'daki Türkiye'li politik mültecilerin demeci, BBC tarafından bütün dünyaya duyuruldu. BBC, hergün Türkçe yayın da yapıyor. BBC'nin Türkçe yayınlarının 12 Eylül darbesinden sonra Türkiye'de yaygın şekilde dinlendiği öğrenildi. Yunanistan'daki Türkiye'li Politik Mültecilerin açıklamasını aşağıda yayınıyoruz:

16 Mayıs'ta Amerikalı Faşist Cunta 'demokrasinin geçişin bir basamağını oluşturan partilerin kurulmasına izin verdiğini' açıkladı.

17 Mayıs'ta 200.000 üyeli TOB-DEK Genel Saymanı Abdullah Gülbudak cezaevinde katledildi.

İdam edilenlerin sayısı 45'e yükseldi.

800 yurtsever işkencede, operasyonlarda ve cezaevlerinde öldürüldü. 500'e yakın kişi idamla yargılandı.

Bölgede dengiyi emperyalizm aleyhine çevirebilecek potansiyellerden birini oluşturan Kürt ulusuna, Türkiye sınırlarında dili bile kullanılmamakta, Irak Kürdistanında Saddam yönetiminin desteğiyle toplum-

sal muhalefeti yok etmeye yönelik bir saldırıya girişildi.

Kurulan partilerden birisi kapatıldı, parti kurma çalışmalarına katılan eski parlamenterler sürgüne gönderildi.

Cunta, kendi doğrudan denetiminde olmayan tutucu bir partinin kurulmasına bile karşı.

Öngörülen demokraside generaller, büyük sermayedarlar politika yapacaklar, ama kitleler; asla!

Bu demokraside ne sendikalarla yer var, ne gerçek siyasi partilere, ne demokratik kitle örgütlerine.

Üniversitelerde öğretim üyeleri, öğrenciler askeri bir disiplin altında çalışmaya zorunlu.

Bağış Derneği, Yazılar Sendikası, Öğretmenler Derneği, Barolar samık olarak yargılanıyor. Üyeleri toplama

kamplarında tutuluyor.300 ü aşkın sendikacının idamı isteniyor.

Ekonomi bütünüyle dışa bağımlı hale getirildi, serbest bölgeler kurulmaya çalışılıyor.

Muhtemelen Kasım ayında Cunta sivilleşebilir. Onların demokrasileri, faşizmin yasallaşmasından öte gitmeyecektir.

Yalnız kendileri için demokrasi. Kitleleri açık ve devlet terörü bekliyor.

Bugün Cezaevlerinden tutuklu ailelerinden güçlü direnişler, şimdilik küçük çaplı da olsa fabrikalardan grev, okullardan boykot haberleri geliyor.

Kırlarda ve şehirlerde direnişçiler yaşamak savaş veriyor. Örgütlenme çabalarını sürdürüyor, cuntayı yenilebilecek bir alternatif yaratmaya çalışıyorlar.

..... Ülkemizde iktidarı gaspeden cuntaya yapılan yardımların kesilmesi, işkence ve katliamların düzeltilmesi, idamlara ve cuntanın bölge halklarına saldırılarına son verilebilmesi için sizleri DAYANIŞMA'ya çağırıyoruz.

Anama,

Düşmanın üstün,
Bizim yenik düştüğümüz,
Yığınların,
hainliğin,
korkaklığın
ve
zulmün kol gezdiği dönemde
Yani sözün kasası
dişediş mücadelede
ölümü,
severek kucaklayacağız
ölüm,
bu korkunç şeye
o kadar alıştık ki anne
ona yabancı değiliz
artık ayrılmaz parçamız oldu
Yoldaşlar etrafta nöbette
ve ben
dayanış başımı silahıma
biryandan açtım, ölümü
bir yandan seni düşünüyorum anne
Şimdi bu an
çok ihtiyaç duyuyorum
dizinin dibinde oturmaya
doyasıya sımsıkı sarılmaya
canım annem demeye
Biliyorum anne,
seni çok özledim
Kırsalın saçlarının nedeni de
benim
Burada yalnız değilim anne
yanımda canlarım var
herşeyimi paylaştıkları
ölümü beraber kucakladıkları
yoldaşlarım, anne
Hepsi anasından
kimileri yarından, çocuğundan

ayrı
Belki bir daha göremeyecekler
sevdiklerini
tutamayacak sevdalısının elinden
öpmeyecekler bebelerini
yavrum diyemeyecekler
sarılamayacaklar sevdiklerine,
analarına
Bazen fırsat buldukça anne
eğer hava rüzgarlı ise
sana rengarenk dağ çiçekleri
topluyor
seninle konuşuyor,
hasret gideriyorum
Topladığım çiçekleri
rüzgara verip
sana gönderiyorum
Böyle alıyorum özlemimi,
rahatlıyorum anne
Şimdi biz burada
hergün ölümle burun buruna
bazen yaşam tasadüflere bağlı
yaşıyoruz anne
Çok yorgunuz, bitkiniz, açız
düşman her gün koşturuyor
oyun oynar gibi
saklambaç oynuyoruz
Bunca zorluğa rağmen
düşmana inat bir gün daha fazla
yaşamak için
direniyoruz anacığım
Önlerden devir aldık nöbeti
ölene kadar taşıyacağız bayrağı
Belki namussuzun bir kurşunu

ayracak beni senden,
sevdiklerimden
Kimbilir belli bile olmayacak
mezanımın yeri
ve sen elinde bir gülle
gelemeyeceksin mezanımın
başına
Senden isteğim canım anam
eğer belli değilse mezanım
sen her sene
aynı gün
en güzel elbisenle şafak vakti
iki gül ver rüzgara
ve ben
güllerin kokusunu alıp
yüreğimin sıcaklığını duyacağım
anacığım

Ali

SEN ÖĞRETTİN BANA

Yine seni düşledim.
Seni yaşadım
Elinde mavzerin
göğsün açır
haykardığını iştir gibiyim
Senra...

Karanlık gecede
Parlayan bir yıldız gibi
önümün aydınlatın
iyiyi doğruyu öğrettin
yapılan haksızlıkları,
sular isem ezileceğimi
sen öğrettin bana,
doğruyu, güzeli iyiyi, kötüyü,
Ve...

Bütün iğrençliği ile
bu düzenin pisliklerini
Sen öğrettin bana,
fabrikada, tarlada,
larda, okulda direnmeyi
sen öğrettin bana,
ellerimiz sayesinde
herşeyi yaratmanın
biz olduğumuzu,
Biz durunca hayatın duracağını
sen öğrettin,
şu anda yüreğim
delicesine ahyorsa
yanına alım umudumdundır.
İçimi sönmeyen isyan ateşi samırsa
sana alım inanamıdandırı.

Sen öğrettin çünkü bana
darağacında işkencehanelerde,
ve Kızıldere'de
esir yaşamakansa ölmeyi
Maltepe'de direnmeyi,
Sen öğrettin bana,
hainlerin cezasız kalmayacağını,
sen öğrettin bana,
en güzel günlerimizin
yanımlar olduğun
ve dünyanın gerçek sahibi
olduğumuzu
sen öğrettin bana
kurtuluşun namlularda
kurtuluşa kadar savaş
şian ile gerçekleştireceğini

Necati-Düsseldorf

FKBDC'nin çağırısı:

Türkiye askeri faşist cuntasının saldırganlığına karşı birleşelim!

Emperyalizmin, iç bunalımı ve yükselen halk hareketleri karşısında giderek saldırganlaşan politikanın, Ortadoğu'da etkisini göstermektedir. Yıkılan Şahlığın yerini doldurmak üzere "yetiştilen" Türkiye faşist cuntası ile, Filistin ve Arap halkların karşı ABD destekli saldırı politikalarını sürdüren İsrail'i böylesi bir politikanın uygulayıcısı olarak görebiliriz.

Lübnan'ın işgalini Lübnan'a dayattığı teslimiyet anlaşması ile tamamlamaya çalışan İsrail bunun gerçekleştirmediği koşullarda yeni savaşlarda üretebilecek şekilde işgalini sürdüştürmeye hazırlanıyor. Böylece yeni bir "Camp David" veya ilhak etme tehdidi altında, ikinci dünya savaşından bu yana Filistin ve tüm Arap halklarına karşı sürdürdüğü haksız savaş ABD emperyalizminin lehine geliştirmeye çalışıyor.

Bunun karşısında Filistin Kurtuluş Hareketinin ve Lübnan halkının İsrail işgalı altında yükselttikleri mücadele bölge halklarının, ne kadar güçlü gözükürse gözüksün silahla zorbalığa karşı teslimiyeti kabul etmeyeceğinin en açık delilidir. Anlaşmalarla pasifize edilip diplomasinin labirentlerinde eritilmeye çalışan Filistin direnişi kendini yenileyerek savaşını sürdürmeye başarmıştır.

Diğer taraftan İran yönetimini devirme amacıyla başlayan, giderek emperyalizmin aleyhine gelişmelere de yol açan İran-Irak savaşı, genel olarak Kürdistan'da bölge devletlerinin egemenliğini zayıflatan bir etken haline gelmiştir. Başlangıçta, Körfez ülkelerindeki gerici iktidarların varlığını tehdit eden savaş, bölgedeki iktidarlara ve emperyalizme karşı çok daha ciddi bir tehdit olgusuna yardımcı oluyor. Kürdistan bir bütün olarak emperyalizmin egemenlik zincirine karşı, çok yönlü bir halk ayaklanmasının odağı olarak olgunlaşıyor. Öyleki, Arap, Türk, Fars ve Kürt halklarının emperyalizme karşı mücadelesinin ortak halkası haline dönüştü. Bu durumda Kürdistan'daki mücadelenin kendisini yenileyerek bir atılım yönelmesinin kaçınılmazlaşması, emperyalizmin yöreye yönelik denetim çabalarının Kürdistan üzerinde yoğunlaşmasına yol açmıştır.

Çevik Kuvvetler adı altında geliştirilen hazırlıkların bir temel bacağı da Türkiye'dir. Türkiye'deki faşist yönetimin giderek askeri gücünü Kürdistan'a kaydırması, ABD finansmanlı havaaaları, depoları inşaatlarının başlaması ve en sonunda Erzurum'da bir ay sürmek üzere başlatılan "NATO Çevik Kuvvetlerinin" tabiki bu hazırlığın basamaklarını oluşturmuştur. Zorla yaratılmaya çalışan tek sessiz siyaset sahnesi ile beraber tam bir savaş makinası olarak örgütlenirmeye çalışan Türkiye, ABD adına bölge halklarına karşı güçlü bir karşı-devrimci saldırı tahası haline getirilmektedir.

Kuzey Kıbrıs'ın kesin ilhakına yönelik adımlarla, Türk şovenizmine güç kazandırırken sessizce gerçekleştirilen Irak Kürdistan'ına müdahale bu açıdan çok önemlidir. Faşist cunta bölücülük suçlaması ile, PKK'nın merkez davasında 35 üyesine idam karar vererek hazırladığı ortam içinde Hakkâri ve sınır bölgesi için "huzur hareketi"ni yönettiğini utedanmadı ilan etmiştir. Huzur hareketi adı altında bu alanı istila edip, birlerce Kürt köylüsünü topraklarından atarak, Kürdistan için direnen Ulusal Kurtuluş Savaşının katliamları yöneldiğinden kuşku yoktur. Aşında huzur arayan, Kürdistan'ın egemenlikleri altında tutan bölge devletleridir. Böylece bir yandan Irak Kürdistan'ından esen özgürlük rüzgarlarıyla, Türkiye-Kürdistan'ı arasında insanlardan atılmış bir alan yaratmaya çalışırken, Türkiye Kürdistan'ında devletin 1930'lardaki gaddarlığına yeniden yönelebileceği, işkence ve kurşunla fiilen hatırlanmaktadır.

Diğer yandan ise iç ve dış etkenler nedeniyle Irak Kürdistan'ında şu anda birbirine karşı mevzilensim durumdaki Kürdistan'ın ve Iraklı ilerici ve yurtsever güçlere ciddi bir darbe indirmeye çalışılmaktadır. Saddam ve Türkiye cuntasının ortaklaşa hareketi 1950'lerden bu yana kaynayan Irak Kürdistan'ının katliamlarla bastırılmasına da yöneliktir.

Hareketin bir diğer dolaylı sonucu da, Güney cephesinde tikanan Irak-Iran savaşının Kürdistan'a yayılmasıyla, bundan güç kazanarak gelişebilecek ulusal kurtuluş hareketi Türkiye'nin izin veremeyeceğini göstermesi olmuştur. Bu anlamda Saddam yönetimine destek vererek, İran'ı emperyalizmin lehine bir Barış zorlamaktadır da. Türkiye ordusu-

nun saldırısı ile beraber "Musul yolu gözükte" diye iğrenç bir yaygaranın yükseldiği Türkiye'ye rağmen İran'ın Irak yönetimine karşı zafer kazanıp ABD'ye karşı bir İslam Cumhuriyeti kurdurabilme ümidi çok zayıflayacaktır.

Kürdistan'a yönelik bu açık saldırının zeminin bu derece hazırlanabilmesinde, Kürdistan'lı ve Irak'lı ilerici yurtsever güçlerin önemli hatalarının payının da olduğu açı bir gerçektir. İlerici yurtsever güçlerin karşı-devrimde adeta başan davetiyesi çıkarıncasına aralamdaki çelişkileri zora dayalı yöntemlerle çözmekte ısrar etmeleri ve hatta İran kurana kanlı bir çatışma ortamının sürekli canlı tutulması tehlikeli bir sorumsuzluktur.

Özellikle Irak muhalefet güçleri arasında, Kürdistan'da sürdürülmemekte olan bu çatışmalar, böylesi bir tarihsel dönemde bölge halk güçlerini mücadeleden alıkoymasının da ötesinde düşmanın ömrünü uzatan ve halk güçlerini zayıf düşürerek, emperyalizmin bölge politikasını uygulaması uygun zemin yaratan son derece tehlikeli bir gelişmedir. Çatışmalar düşmanın üretimi arıyıp, ona yurtsever güçleri teker teker ezme olanağını vermektedir. 12 Eylül öncesinde Türkiye'de varolan kaos, nasıl cuntanın siyasi başarısının şartlarını yarattı ise cuntanın emperyalizmin lehine Irak Kürdistan'ına yaptığı müdahalede ilerici güçlerin içine girdiği karmaşadan yararlanarak da gerçekleştirilebilir.

Bu bakımdan, Irak devrimci yurtsever güçleri, bölge devrimlerinin kendilerine yüklediği tarihi sorumluluğa sahip çıkarak bir an önce bu çatışmaları durdurup devrimci yurtsever bir program çerçevesinde mücadeleyle hızla yükseltmeli, Güney Kürdistan sahasını, İran-Irak savaşını taşıdığı bir alan değil, faşist Türkiye ordusunun işgaline karşı daha da anlam kazanan bir direniş ile, Saddam ve Evren faşist yönetimlerinin şahsında, tüm bölge gericiyle ve emperyalizmin boğulduğu devrimci bir üs haline getirmelidir. Böylesine güçlü bir içeriğe kavuşan, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi ile, Irak devrimci demokrat hareketini görevlerini gerçekleştirmekten alıkoymak bir iç çatışma, çatışan tarafların durumu ne olursa olsun, onların düşmanla yavaya düşürme tehlikesini yaratacak ve hiçbir taraf bunun doğuracağı ağır tarihi sorumluluktan kendini kurtaramayacaktır.

Diğer taraftan, Türkiye ve Türkiye Kürdistan'ı güçlerinin önünde, cuntanın kendisine karşı mücadele bayrağını yükseltme görevi durmaktadır. Irak deneyinin de çok açık bir şekilde gösterdiği gibi, bunun devrimci demokratik bir muhtevada ortak bir programa ve cephesel örgütlenmeye doğru yükseltilemediği koşullarda, aynı kanallardan akan savaşçıların halklarının, uğrunda savaşabilecekleri güçlü, açık bir alternatif sunabilmesi mümkün değildir. Hatta halklarımızı direnişçi güçlere karşı hayırlı bir güvensizliğe götürebilecek bir kör döğüşünü yaratabilmesi de olasıdır. Tüm olumsuzlukların aşılabileceği, Türkiye devrimci demokrat hareketi ile Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin ortak bir program ve mücadele arkadaşlığında cephesel bir örgütlenme ile kaynaştırılabileceği bir süreci, güçlendirerek yükseltmekte, tüm ilerici güçlere ağır sorumluluk dümektedir. Bizler FKBCD'yi bu anlamda atılmış olumlu bir adım olarak görmekteyiz. Halklarımızın, Kürdistan ve bölge halklarına karşı devrimci görevlerini yerine getirebileceği bir dayanışma gerçekleştirebilmesi, cuntanın haksız savaşını, devrimci bir iç savaşla dönüştürme sorumluluğunu duyan, tüm güçlerin ortak çabaları bir ürünü olabileceğini inanıyoruz. Bu doğrultuda Türkiye ve Türkiye-Kürdistanlı tüm güçleri ortak bir tavın oluşturulabilmesi için biraraya gelmeye çağırıyoruz.

Türkiye cuntasının emperyalizmin adını, Kürdistan'a gerçekleştirdiği işgal girişiminin, Ortadoğu halkları nezdinde teşhir edilebilmesi ve direnen ulusal güçlerle dayanışmanın gerçekleştirilebilmesinde böyle bir platformun zorunluluğu olduğuna inanıyoruz.

Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi
Yürütme Komitesi
3 Haziran 1983

"Konservative Aktion"culara karşı anti-faşistler yürüdü

17 Haziran, Alman gerici ve faşistleri tarafından, 1953 Doğu Berlin gerici ayaklanmalarını desteklemek amacı ile bayram olarak kutlanmaktadır.

Faşistler bu seneki 17 Haziran kutlamalarını yabancılar ve ev işçilerine karşı bir gösteri haline dönüştürmek istemişlerdir. Bu gösteri Batı Almanya'da (özellikle de Hamburg'da) organize edilmeye başlanmıştır.

Batı Almanya'nın bir çok şehrinde toplanan (kimi bilinçsiz) kişiler ucuz flatlarla kandırılmış, hatta çoğu ümitsiz olarak tutulan otobüslerle Batı Berlin'e getirilmiştir.

17 Haziran günü saat 22.00 sularında Doğu-Berlin duvarı önünde Bernauer caddesi üzerinde toplanan ikinci civardan "Konservative Aktion"cular meşalelerle bir gösteri yaptılar. Bu gösteri sırasında Batı Berlin işçileri senatörlüğü tarafından Doğu-Berlin duvarı önüne bir siyah çelenk bırakıldı.

culara karşı direnişi haykıran sloganlar atıldılar. Bu arada faşistlerin Kreuzberg yürüyüşünü iptal ettikleri duyuldu.

Anti-faşistlerin yürüyüşü miting alanına geldiğinde BIRKOM pankartını U-Bahn duvarına asan bir arkadaşımıza polis direk saldırması, alandaki anti-faşistlerin polisin bu tutumunu protesto etmek istemesi üzerine bunu fırsat bilen polis göstericilerin üzerine gaz bombası ve sopalarla saldırmıştır. Bu olaylar sırasında yürüyüşün yarısı henüz alana girmemiştir.

Olayların başlamasıyla yürüyüş ve mitingin sona erdiği organize edenler tarafından anons edildi. Ama göstericilerin büyük bir kısmı, daha doğrusu yalnızca Av-İşçileri ve bazı Türküeller (Alman ve Türkiyeli diğer örgütlerin büyük bir kısmı alanı derhal terk ettiler) yürüyüşü sonuna dek götürmeye kararlı idiler. Polisin tüm saldırılarına rağmen Alman gericiilerinin Kreuzberg'e girebilecekleri tüm

18 Haziran günü saat 11.00'de Postdamer caddesinde işgal edilmiş bir evin önünde gerici eylemin organizatörlerinden Hübner on dakikalık bir konuşma yaptı. Bu konuşma boyunca polis "Konservative Aktion"cuları sıkı bir koruma kordonu altına aldı.

Aynı gün saat 12.00'de "ICC" salonunda toplanan 2000'e yakın eylem grubu ZDF Redaktörü Gerhard Lowenthal'ın konuşmasını alkışladılar.

Aslında 18 Haziran günü Kreuzberg'de yapmayı düşündükleri bir yürüyüşü yabancılar ana dillerinde bir bildiri ve çiçek sunacaklar, teşekkürleri ile karışık (!!!) "auslander güle güle" diyeceklerdi. Fakat evdeki hesap çarşıya uymadı. Aynı gün bazı anti-faşist örgütlerde Kreuzberg'e bir yürüyüş izini almışlardı. Saat 13.00'de Postdamer caddesi yakınlarında York str'de yürüyüş geniş bir anti-faşist kitlenin toplanmasıyla başladı.

20.000'in üzerinde anti-faşist Batı-Berlin sokaklarında kardeşliği, dayanışmayı ve "Konservative Aktion"

noktalar anti-faşistler tarafından kontrol altına alındı. Kreuzberg sokaklarında gösteriler ve direnişler sabaha dek sürdü.

Ve Kreuzberg'e nabız yoklamaya gelen Alman gericiileri yedikleri şampanya geriyeye döndüler. Berlin'den ayrılırken Sovyet hava yollarının önüne siyah bir çelenk bıraktılar.

Bütün eksikliklerine rağmen eylem, gelecekte mücadeleler için ümit vericidir, özellikle yabancıların yalnız olmadığının bir göstergesidir. Ancak iki noktayı belirtmekte yarar var: Olumsuz yanı Türkiyeli örgütler gerekli katılımı sağlayamadılar. Ayrıca boyalı baskın Türkiyelileri evlerine kapatmaya yönelik yayınlarmda hatırlanmakta yarar var!

Olumlu yanı, herşeye rağmen bir yılın örgütsüz ve politikadan uzak Türkiyeliler gösterileri sonuna dek izlediler ve yer yer katılanlarda oldu.

- YAŞASIN ANTI-FAŞİST ALMAN VE YABANCILARIN BİRLİĞİ!!!
Batı Berlin Devrimci İşçi Sempatizanları

Rotterdam 7 Mart 1983

acılı badem ağaçları gibi.
Oğullarımız,
Kızlarımız,
Onsekizinde...
Yirmisinde...

Büyük, küçük,
Bir el yordamıyla
Karanlığı,
Aydınlık bıçağıyla kesen anamızın.
YİĞİT ANALARIMIZ...
Kırkbeşinde, Ellisinde...

Acılı
Badem ağaçları gibi.
İnsanlarımız,
Tepe doruğunun kanlı çiçekleri.
Sel olup,

Toprağı işleyen
Sabıyalı
Oyalı ve alaymalı
SEVDALILARIMIZ...

Marın boranında,
Başakların
Her biri demi derya,
Suda balık, denizde kayık, Acılı
Badem ağaçları gibi.
Koskoca,
Yedisinden, yetmişe
HALKIMIZ.

İşte biz böyle,
Acılı
Badem ağaçları gibi.
BU KAVGADA VARIZI...

R.Ekinci.

Geri dönüşü sağlamak için sürdürülen baskılara seyirci kalınamaz

22 Haziran 1983 tarihinde Alman hükümeti geriye dönüşü "özendirmek" için, yeni bir kanun teklifini karara bağladı.

Kanun teklifi, Yugoslavya, Kore, Marako, Portekiz, İspanya, Tunus ve Türkiye'den gelen işçilerin, "aileleri ile birlikte" ülkelerine dönmeleri halinde 10.500 DM ve ayrıca her çocuk için 1.500 DM almalarını öngörüyor. Bunun belirli şartları var. Birincisi, yukarıda da değindiği gibi, işçinin "tüm ailesi" ile birlikte geri dönmesi. İkincisi ise, ya iflasa uğramış, kapatılmış bir işyerinden işsiz kalmak, ya da en az altı aydan beri "kasa çalışması" yapmak.

Böylesi şartların koyulmasının sebebi, Alman bütçesinin şu anda işsiz olan yabancıların tümünün dönmesi halinde böylesi bir mali yükün altına giremeyeceği gerçeğidir. Şu anda 120.000'i Türkiyeli olmak üzere 300.000 yabancı işsizdir. Çalışma Bakanı Blüm bu yolla 1983 yılında 7000 1984 yılında da 12.000 yabancıyı geriye dönceğini hesaplıyor. Dönmek isteyenlerin en geç Eylül 1984'de Almanya'yı terk etmeleri gerekiyor. 10.500 Marklık para işsizler için ikinci aydan itibaren her ay için 1500 Mark, kısa çalışanlar için 750 Mark azalıyor. Yani dönüş yapmak isteyenlerin parayı tam alabilmeleri için bir ay içinde Almanya'yı terk etmeleri gerekiyor.

Blüm, bu iş için 1983'de 40 milyon, 1984'de de 180 milyon mark harcanacağını hesaplıyor. Yine kendi hesabına göre, harcanacak bu miktar, eğer işçiler burada kalıp işsizlik parası ve çocuk parası alsalar 320 milyon mark olacaktır.

Kanun teklifi ayrıca, dönüş yapacak yabancıların emeklilik kesintilerinin kendilerine ait olan bölümlerini (işveren kesintilerini değil) "derhal" alabilmelerini öngörüyor. Bu "hakattan" yararlanacakların teşvik pirimini alabilecek olanlardan olması gerekiyor. Yani herkes için geçerli. Ancak bu yabancıların, şimdiye kadar emeklilik kesintilerini almak için baş vurduklarında 2 sene beklemek zorunda olan Portekizli ve Türkiyeliler olmaları gerekiyor.

Yine çalışma bakanı Blüm'ün yaptığı hesaba göre bu uygulama da emeklilik sigortasına 1983'de 100 milyon, 1984'de de 580 milyon marklık bir yük getirecek. ama böylesi kısa vadeli bir yük, uzun vadeli olarak 2,5 milyar liralık bir hafifleme karşı önemli görülüyor.

Her iki şekilde de geriye dönüş için başvurma süresi 1984 Haziranında sona eriyor.

Böylesi bir kanun bugün yabancılara karşı uygulanan baskı politikalarının önemli bir basamağı oluşturuyor.

İlk başta isteyen gider isteyen gitmez, bunun baskı politikalarıyla ne ilgisi var, denilebilir.

Ama genelde izlenen politikaların bir parçası olarak bu hükümet kararı incelendiğinde nelele hizmet ettiği açıktır.

Birincisi çalışma bakanının da kendi ağzından ifade ettiği gibi, sorun bir kar-zarar hesabıdır. Ne diyor Blüm? "Prım verir gönderecek 220 milyona malolacak. Burada kahrıların maliyetleri 320 milyondur". Sonra devam ediyor: "Emeklilik sigortası, işçi kesintilerini öderse, 680 milyon, yok burada kalıp emekli olurlarsa 2,5 milyar lira verecek". Şimdi durum bu iken, neden işçiler buna razı olsunlar. Blüm neden bu kadar kolay "birinci imkandan 19.000, ikincisinden 55.000 kişi yararlanacak" diye hesap yapabilişin?

Bugün işsizler konusunda uygulamalar açıktır. İşsiz olanlar birer, işçi ay süreli oturma izinleri alabilmektedirler. Sosyal yardım olacak duruma düştükleri andan itibaren de "Almanya'nın ci karlarını zedeliyorlar" diye her an sınır dışı edilebilirler.

Böylesi bir kanun, işyerinde, yabancılar polisinde, ev konusunda ve günlük yaşamda diğer baskılarla desteklenmeksizin toplam 74.000 kişinin Almanya'yı terk etmesini sağlamaya çalışır. Çalışma bakanı "74.000 kişi gidecektir" diyorsa elbet bir bildiği vardır.

Alman emperyalizmi içine düştüğü ekonomik krizden çıkışın bir yolunun da yabancı işçilere uygulanan bu politikalarla geçeceğini hesaplıyor.

Ekonomik krizden tümüyle çıkış hesabı açıktır ki hangi politikalar uygulanırsa uygulansın tutmayacaktır. Çünkü kriz tek başına Almanya ile açılacak olmaz, emperyalizmin içine düştüğü genel krizin bir parçasıdır. Böylesi kriz dönemlerinde baskı politikalarının güdeme gelmesi de kaçınılmazdır. Bu baskı politikalarının boşa çıkarılması işçi sınıfının genel örgütlülüğünün seviyesi

ve baskının uygulandığı alandaki örgütlülüğünün seviyesi ile doğru orantılıdır.

Bugün Alman işçi sınıfı üzerinde "Sosyal hakların kısıtlanması" biçiminde kendini gösteren politika, yabancılar üzerinde "ülkelerine geri gönderme"- "Ausländer Raus" diye şekilleniyor.

Bugün genel olarak Alman işçi sınıfının bu baskılara karşı çıkışı "ekonomik" temeldedir. Bu temelde bir değişiklik olmadıkça müddetçe Alman ve yabancı işçilerin dayanışması noktasında önemli bir gelişme beklenmemelidir. Yani her türlü baskıya - yabancılar üzerindeki baskılara da - Almanya'da, işçi sınıfı olarak bir "politik" karşı çıkış, yarının işi değil.

Açık ki Alman Emperyalizmine nihai dersi verecek çıkış bu yoldan geçecektir. Bunun için de "sınıfsal" olarak bir olan Alman - Yabancı işçilerin sosyal ve siyasal birlikteliğini sağlayacak uzun vadeli politikalar izlenmelidir.

Bu bugün günlük politikalarla karşı birşey yapamayacağımız anlamına gelmemelidir. Her şeyden önce, bu kanun teklifinin ne anlama geldiği işçilerin gitmesiyle sorunlarının çözülemeyeceği anlatılabilmelidir.

Böylesi bir propaganda Devrimci İşçi'nin önüne koyduğu kısa vadeli programlara da, uzun vadeli programlara da hizmet edecek, onları gerçekleştirmenin zeminini hazırlayacaktır. Sırtımızdan elde ettiği sömürü payı yetmiyor gibi şimdi Alman Tekelci burjuvazisi posamızdan ne kar edeceğini hesaplıyor.

İşçilerimizin Türkiye'ye geri dönmelerinin tek ve tek bir yolu vardır:

- 1- Emeklilik kesintileri işçi ve işveren payı olarak kesintisiz ödenmelidir.
- 2- Her sene için yıpranma payı ödenmelidir.
- 3- Çocuklarımızın tüm eğitim masrafları karşılanmalıdır.

Bu şartlar yerine getirildikten sonra bile gidip gitmeme isteğe bağlı olmalıdır. Üstelik aile hesabı değil, tek tek insanların isteğine bağlı olmalıdır.

Geriye dönüş hesapları yapıp elini oğusturanlar sadece Alman tekelcileri değil. Döviz bekleyen Cuntacılar da ağızlarının suyunu akıta akıta gelecek milyonların hesabını yapıyorlar. Bugün birkaç bin markla Türkiye'ye dönüş iş yeri açma hesabı tutmaz. Türkiye hızlı bir gelişmeyi Cunta aracılığı ve öncülüğünde gerçekleştirmeye yolundadır. Bu gerçekleştirme orta sınıfların büyük çoğunluğuyla yokolmasını beraberinde getiriyor.

Türkiye'ye 10-15 hatta 50-60 bin markla dönmüş, geleceğini garantiye alacağını zanneden işçilerimizin sayısı zaten gün geçtikçe azalmaktadır. Kesin dönüş yapanların büyük bir çoğunluğu döndüklerine döneceklerine pişman olmuşlardır.

Emperyalist monopol ülkelerin yeni stratejisi "işçileri monopol ülkelere getirmek" değil "Sermayeli sömürge-yan sömürge ülkelere götürmek" diye şekillenmektedir. Bu biçim yeni Alman Hükümetinin sözcükleri tarafından defalarca ifade edilmiştir.

Ama emperyalizm, sermayeyi taşıyacağı yerde huzur istiyor, grev olmasın, boykot olmasın diyor. Tekelcilik doğrultusunda giden bu yoldaki bütün çakıllar, kayalar kaldırılıyor. Bu ülkelerdeki "her türlü muhalefet" ortadan kaldırılıyor.

Askeri Faşist Cunta, emperyalizmin önüne koyduğu bu görevi layıkıyla yerine getirmeye uğraşıyor. Emperyalistler de cuntayı ödüllendirip, bir yandan kendi sorunlarını çözerek, onlara yiyecek yutacakları, cebinde bir kaç bin mark bulunan, yolunacak tavuklar gönderiyorlar.

Bu ekonomik politikaların uzun süreli olarak açıktır ki başkanı şanslı yoktur. Ama bugün bunu binlerce Türkiyeli işçinin, onların çocuklarının sefaleti, pahasına deniyorlar.

Almanya'da ve Türkiye'de bu oyunlar oynanırken Türkiyeli işçiler taraf değildir.

Git diyorsun gidiyorlar, kal diyorsun kalıyorlar. Üzerlerinde onbinleri sokaklara dökcek oyunlar oynanıyor, onlar yerlerinden kırıdamıyorlar. Çünkü örgütlü değillerdir. Bugün onları harekete geçirecek, örgütlenmeye itecek somut şartlar, yeni motifler vardır.

Böylesi bir örgütlenmeyi başarabilme şansına, programı, anlayışı ve örgütlülüğüyle en yakın olan devrimcilerdir, biziz. Bu yolda çalışmamızı hızlandırıp, sistemleştirmemiz gerekiyor.

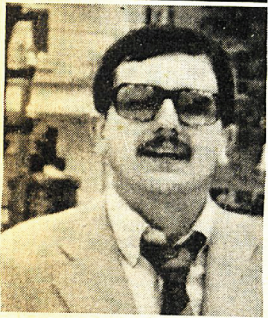
Mahkeme Tutanaklarından ... Mahkeme Tutanaklarından ...

Sorgulardan Özetler:

"TARİH ÖNÜNDE KENDİMİ SUÇSUZ GÖRÜYORUM"

Ankara'da devam eden Devrimci Yol davasında yargılanan arkadaşlarımızın sorguları devam ediyor. Bugüne kadar 150 devrimcinin sorgusu yapılabildi. Toplam 574 sanıklı Ankara Devrimci Yol davasında 184 arkadaşımızın idamı isteniyor. Bugüne kadar sorgusu yapılan arkadaşlarımızın duruşmalarda söylediklerini özetler halinde yayınlıyoruz.

Tayfun MATER

(Devrimci İstihbarat Teşkilatı sorumluluğu yapmak iddiasıyla idam talebiyle yargılanıyor.)

Devrimci Marksist-Leninist dünya görüşünü benimsiyorum. Önce Devrimci Gençlik dergilerini sonra da Devrimci Yol dergilerini izleyerek Devrimci Yol görüşüne sempati duymaya başladım. Ama iddianamede öne sürüldüğü gibi Devrimci Yol örgütüne girmiş değilim. Çünkü böyle bir örgüt benim bildiğim kadar yapısal olarak oluşmamıştır. Devrimci Yol derken devrimci siyasi bir çizgiden söz ediyoruz.

16 Eylül 1980'de Milli İstihbarat Teşkilatı ekiplerince takibat altına alındım. Sonradan emniyette bana söylendiğine göre takip edilmemin nedeni benim Devrimci Yol Merkez Komitesi üyesi olmam ihtimali hakkında ellerinde bir bilgi bulunması imiş. Takip edilişimi fark ettiğim 18 Eylül 1980 tarihine kadar yapılan izlemeler bana anlatıldı. Altı araba ve 16 eleman tarafından yapılan takibat sonucunda etrafıca listeler çıkarılmıştı. Gittiğim topoğraf ve gümrük büroları sonradan Kasım ayında basılmış, boşaltıldı. Bunların ne iş için kullanıldıkları ve daha ayrıca bir sürü ayrıntı üzerinde duruldu. Bunlara gerekli cevapları verdim, emniyetin elinde beni suçlandıracak hiçbir somut delil yoktu, bu nedenle o sıralar aranan Akın Dirik, Ali Başpınar gibi arkadaşlarımızın nerede olduğunu söylemem, Devrimci Yol Merkez Komitesi üyesi olduğumu kabul etmem için işkence yapıyordu. Gözaltına alınmamdan bir hafta sonra ise bana bazı bilgiler getirerek bunların bana ait olduğunu anlaşıldığını söylediler. Artık sorgumun mahiyeti değişmişti ve bana kendi uydurdukları hayali bir DİT hakkında (Devrimci İstihbarat Teşkilatı) işkence ve baskıya başladılar, bir ay süre ile geceli gündüzlü sorgulamalar yapıldı. Kabul etmediklerimi zorla kabul ettirmek için çeşitli işkence metodları uygulandı. Tavana koldan asma, elektrik şoku, ayaz-

da buz gibi soğuk suyla yıkamalar, hayalann sıkılması ve her türlü dayak, sol kulak zırmı patladı, kulağımdan ve ciğerlerimden gümlerle can geldi. Birara benim ve Bülent Forta'nın sağlık durumlarımızı ağırlaştı, hastaneye götürüldüğümüzde oyalandı, Bülent Forta'nın ateşi aniden 40 dereceye fırlayınca onu götürdüler ama hemen geri getirdiler, beni ise ertesi gün üst katlından birinde gözüm bağlı iken bir doktor muayene etti, sonra ciğerlerim ve kulağımla ilgili çeşitli ilaçlar getirdiler.

Sol kulağımdaki arıza halen devam etmekte olup ara sıra işitme zorluğu çekmekteyim. Cezaevine geldiğim sıralarda ciğerlerim harap durumda idi, aradan iki yıl geçmesine rağmen ciğerlerim kronikleşmiş şekilde rahatsız durumdadır. Bu konu ile ilgili olarak cezaevindeki sağlık kartıma bakılabilir. Biz işkenceler konusunda zabıtaya çamur atmıyoruz, gerçekleri söylüyoruz. Uluslararası Af Örgütü Türkiye'de işkencede 70 kişinin öldüğünü öne sürünce ilgili bakan "70 değil 15 kişi ölmüştür" şeklinde cevap vermiştir. Herhalde devlet bakanının da zabıtaya çamur attığını kimse iddia edemez. Bugün ülkemizde 204 kişinin işkenceden öldüğü iddiaları soruşturulmaktadır. Ben gözaltında iken iki kişi işkencede öldürüldü. 26 Kasım günü Dal grubuna getirildiğimde Behcet Dinerler radyatöre kelepçeli olarak yerde yatıyordum, beni yanına koydular, onun sıhhi durumu çok kötü idi, bir ara polisler uzaklaşınca bana birkaç kelime ile El-madağ'a götürüp kara soktuklarını söyledi.

Sanırım iki üç gün sonra hastaneye kaldırıldı ve öldü, ikinci ölen kişi Adil Yılmaz adlı söfördür. Bu kişinin ölmesinin en yakın tanığıda halen bu davada yargılanan İsmail Bağcıyanık'tır. Şu anda 600 ün üzerinde işkence davası sürdürülmekte ve az sayıda görevli ceza almaktadır. Yargılamalara bakılarak işkencenin üzerine gidiildiği öne sürülmektedir. Şöyleki yargılanan bütün işkenceler kendilerine verilen ödüllerini mahkemelere sunmakta ve yargıyı etkilemeye çalışmakta ve bence muvaffak olmaktadır. Ülkemizde işkence yetkili makamların bilgisi dahilinde yukananda aşağı bir şekilde sistematik olarak yapılmaktadır. 12 Eylül'den sonra şu ana kadar gözaltına alınan 143 bin kişinin üçte ikisine yani yüzbin kişiye işkence yapıldığı kesindir. İşkence konusu üzerinde bu kadar durmamızdan bizim ağıdığımız sonucu çıkarılmamalıdır. Devrimciler mücadeleye atılırken kendilerini nelemler beklediklerini bilirler. Biz işkencenin sistematik olduğunu yani birkaç kötü niyetlinin işi olmadığını göstermek için işkence konusunu üzerinde bu kadar duruyoruz.

Şu anda iktidarda bulunanlar bizim yargılanmasını uygun görmüştür. Bir duvar önüne çekilip kurşunada dizilebilirdik, buna gerek görülmedi. Ama yargılamada usullere riayet edilmemekte. Emniyette aylarca süren işkenceler cezaevinde yıllarca süren baskılar oyunun kurallara göre oynanmadığını açıkça ortaya koymaktadır.

Karşıt görüşlere sahip kişilerin oluşturduğu çevreler kendilerini yargı yerine koyup bizden intikam almaktadır.

A. T. Levent YAKIŞ

(Devrimci Savaş Birlikleri elemanı olmak ve bazı olaylara katılmak suçlamasıyla idam talebiyle yargılanıyor.)

"Öğrencilik yıllarımda sol yayınları okuyarak sol görüşü benimsedim, aydın bir genç olarak ülkemizin sorunlarına ilgi duyuyordum. Devrimci gençler arasındaki tartışmaları ve konuşmaları izledim ve bunlara katıldım. Bütün bunların sonucunda Marksist-Leninist dünya görüşünü benimsedim. Devrimci Yol Dergisi bana göre, Türkiye gerçeğini bilimsel sosyalist bir temelde değerlendiren, yorumlayan ve bu konuda bir takım siyasi tesbitler üreten bir yayın organıdır. Bu anlamda Devrimci Yolcuyum. Devrimci Yol Dergisi paralelinde fikre sahip bir devrimciyim."

Ali AKGÜN

(Devrimci Savaş Birlikleri elemanı olmak ve bazı olaylara katılmak suçlamasıyla idam talebiyle yargılanıyor. Ali Akgün, İzmir Sıkıyönetim Komutanlığı mahkemesinde görülen TARİŞ davasında da idam cezasına çarptırıldı. Ancak karar Askeri Yargıtay bozdu. Davaya tekrar görüldü.)

"Ben Devrimci Yolcuyum, Marksist-Leninist görüşleri benimsiyorum, devrimciyim. Devrimci Yol örgütü adı altında bir örgütün varlığından, yani iddianamede söz edildiği şekilde hiyerarşik yapısı olan bir örgütün varlığından bilgim yok. Ben THKP-C görüşünü de benimsiyordum. Devrimci Yol görüşü ile THKP-C görüşü çelişmez. THKP-C Hareketinin önderi Mahir Çayan Türkiye devriminde ölümsüz önderdir.

Ben İzmir Sıkıyönetim mahkemesinde görülmekte olan davam sırasında geniş şekilde savunmamı yaptım. Tarih önünde kendim suçsuz görüyorum. TKD'nun 146/1. maddesine göre İzmir'de yargılanmakta olduğuma göre bir sanığın iki defa idam talebiyle yargılanması gerekmediği kanaatindeyim. Bu nedenle iki davamın birleştirilmesini istiyorum."

Benyamin İNAN

(Devrimci Savaş Birlikleri elemanı olmak ve bazı eylemlere katılmak iddiasıyla idam talebiyle yargılanıyor.)

"Ben devrimciyim ve Devrim-

ci Yol'da dile getirilen düşünceleri bütünüyle benimsiyorum ve savunuyorum. Bir devrimci olarak daima faşizme direnmekten yana tavır aldım. Ve çalışmamı şu ilkeye dayandırmaya çalıştım: Faşist saldırılar karşısında geri çekilmek, susmak ve halkın dağılmışlığını savunmak, Kahramanmaraş katliamında da görüldüğü gibi bu saldırıların ve katliamların kolaylaştırılmaktan başka işe yaramaz. Kısacası faşizme karşı direnmek ve en uygun araçlarla savunma yapmak gerekmektedir. Bu düşünceleri tüm devrimci çalışmalarında temel ilke olarak gördüm ve savundum. Zaten şu anda da bu düşüncelerimden dolayı yargılanıyorum."

Hıdır ADIYAMAN

(Bazı eylemlere katılmak iddiasıyla idam talebiyle yargılanıyor.)

"Ülkemizdeki sosyal, siyasal ve ekonomik gelişmelerin yanı sıra MHP'li faşistlerin kitle katliamları, kahve taramaları, otobüs taramaları ve kendilerinin olmayan herkese ve her yere hedef gözetmeksizin saldırıların nedeniyle sola bir eğilim duydum. Bu eğilimim sol içerikli kitap ve dergileri okumamı da beraberinde getirdi. Okuduğum sol içerikli yayınlar arasında Devrimci Yol dergisi de bulundu. Ben devrimciyim, Devrimci Yol dergisindeki görüşleri benimsiyorum."

H. İbrahim ARI

(İdam talebiyle yargılanıyor.)

"İddianamede yer alan suçlamalar, çeşitli emniyet müdürlüklerinde 96 gün süren işkencelere dayandırarak hazırlanmıştır. Bana, yakalandığım 11 Haziran 1981 tarihinden sonra Samsun, Sivas, Tokat ve Ankara'da tam 96 gün işkence yapıldı.

Ben Devrimci Yolcuyum ve Devrimci Yol dergisindeki fikirleri savunuyorum. Amaç ve strateji tesbit edip o doğrultuda faaliyet göstermek devrimci bir partinin görevidir. Devrimci Yol partileşme süreci diye ifade edilebilecek bir amacı kendi gündemine getirip 12 Eylül 1980 öncesi yaşanan iç savaş koşullarında faşizme karşı mücadele, kitlelerin faşizme karşı örgütlenmesini kendisine görev bilmiş, bu doğrultuda yayın faaliyetlerini sürdürmüştür."

Baha ÇETİNTAŞ

"EŞİME, KIZKARDEŞİME VE BANA AYNI ANDA İŞKENCE ETTİLER"

Mayıs ayındaki duruşmalarda sorgusu yapılan Mehmet Baha Çetintaş, mahkemede kendisine yapılan işkenceleri anlattı.

Devrimci Savaş Birlikleri elemanı olmak, KÖY-YSE İş Baş-

kamı MHP'li Sadık Özkan'ın öldürülmesi, Ankara Emniyet Müdürlüğü Asayiş Dairesi Başkanlığının bombalanması gibi olaylara katıldığı iddiasıyla idam talebiyle yargılanan Baha Çetintaş, ifadesinin ilk bölümünde Devrimci Yol görüşünü benimsediğini belirttiikten sonra emniyette kendisine yapılan işkenceleri şöyle anlattı:

"6 Şubat 1980 günü polislerin yaptığı baskın sonucu kaldığım evde yakalandım. Evimde yapılan aramada, evimdeki çekmece- nin gözünde sahte kimlik yakalandı, halbuki üzerimde yakalandığı iddia edilmektedir. Bunlardan başka herhangi bir suç unsuru bulunmamıştır. Benim sahte kimliğim ve gerçek kimliğim ikisi bir arada idi, polis bunlardan hangisi sensin diye sordu. Ben de 'Baha Çetintaş'ım' diye gerçek kimliğimi gösterdim. Polislerden birisi 'sen Anadolu Topoğrafya bürosunun sahibisin, değil mi' diye sordu, bu konuda başka bir şey sormadan Gayrettepe'ye gittik. Gider gitmez işkenceye tabi tutuldum. Anadolu Topoğrafya bürosu ile ilgili birtakım şeyler söylüyorlardı. Bir bilgim olmadığı için herhangi bir yanıt vermiyordum. Daha sonra çeşitli kişiler hakkında bilgi ve ilişki araştırıyorlardı. Bu konuda geçen isimlerden sadece Ali Başpınar ve Tayfun Mater'i tanıyordum. Bunların dışında hiç kimseyi tanıymıyordum. Sonuç olarak İstanbul'da bir takım kişilerle ilişkilerim olabileceği, randevu vs. sorarak sürekli işkenceye tabi tutulurdum. Bu işkencelerin ilk gününde işkence yapılan yerin yan tarafında da kadın çığkaları geliyordu. Bu çığkalar arasında 'hayır, bilmiyorum' şeklinde cevap verme söz konusu oluyordu. Bu sesten, yan tarafta eşime işkence yapıldığını anladım. İçinde bulunduğum şartlara rağmen buna tepki gösterdim. Bunun üzerine beni buradan alarak işkenceye başka bir bölüme devam ettiriler. Falaka, vücudumun her yerine elektrik verme, kollarımdan kelepçe ile radyatör borusuna asarak pencereyi ve kapısı açık olan yerde saatlerce bekletme ve benzeri işkenceler uyguladılar. Onların bütün çabalarına rağmen sordukları birtakım konulara cevap veremediğim durumda değilim ve sorgunun başında burada sizlere anlattığım birtakım gerçekleri sürekli tekrarlıyordum. Sahte kimlikle ele geçmiş olmam benim onları açışından soruşturulması ve araştırılması gereken bir kişi olmam şeklinde önemli gördükleri bir durum arz ediyordu. Ayrıca sürekli birtakım şüphe duydukları ilişkilerden bahsediyorlardı. Sonuç olarak bir defa da eşimle birlikte sorgu yerine götürüldük, daha doğrusu işkence yerine götürüldük. Fakat bana burada herhangi bir işkence yapılmadı, eşime de yapıldığını zannetmiyorum. Beni bulduğumuz yerden yan tarafa alarak hızlı bir şekilde soru soruyorlar ve bunun karşılığında aynı şekilde cevap vermemi istiyorlardı. Uzun süren bu tür sorgulardan sonra bu yerden alınarak eşimin bulunduğu yere getirildim. Bu

Devamı sayfa 19'da

“Teorik Eğitim yazısı” üzerine bir eleştiri ve öneriler

Devrimci işçi'nin 18 ve 19'uncu sayılarında “Nasıl bir Teorik Eğitim” başlığı altındaki yazılarda önerilen “yeni başlayanlar” için “Sosyalizmin Öğrenilmesi ve Kavranılması”na yönelik “Klasik Eğitim Programı”, teorik eğitim faaliyetlerinde yanlış olan bir metodun tipik göstergesi olması itibarıyla, ama sadece bu da değil, aynı zamanda Marksist metodun yanlış kavranıldığını bir sinyali olması nedeniyle de bizce bir eleştirinin yapılmasını gerekli kıldı.

Eleştirimizin diğer yönleri de bu birinci eğitim programının (Klasik Eğitim Programı) önerdiği bazı kaynaklar ile daha derinliğine bir araştırmayı gerekli kılın ikinci programın, ancak o eğitim programını hazırlayanlarca anlaşılabilir olacak olan teknik şemasının hiçbir açıklama yapılmadan aktarılmış olmasıdır. Dolayısıyla bu özellikler nedeniyle eleştirimiz, sadece eleştiri düzeyinde kalmamalı, alternatif bir program önerilmelidir.

“Nasıl Bir Teorik Eğitim” yazısının ikinci bölümünde yer alan program önerisi (birinci programın yeni başlayanlar için) 1975-76’larda hemen hemen tüm faaliyet alanlarında devrimcilerce yapılmaya çalışılan eğitim çalışmalarının programını hatırlatıyor. Gerçi böyle bir programın, bir başka deyişle Marksizmin temel bilgilerini ve kavramlarını kavratmaya yönelik bir eğitimin bu türden bir metotla yapılması daha sonraki yıllarda aşılmıştı. Daha doğrusu hareketimizin merkezi olarak organize ettiği teorik eğitim çalışmalarında bu metod terk edilmişti.

Hepimiz biliriz ki böyle bir eğitim programı genellikle, diyalektik başlar ve diyalektikle biter. Çünkü, bir türlü diyalektik aşıp toplumlar konusuna varamaz. Bunun bir nedeni, eğitim faaliyetlerinin önemsenmemesi dolayısıyla da disiplinle uygulanmaması ise de, temel nedeni; teorik-siyasal bir eğitimin, somuta ilişkin bağlantısı kurulmadan, kendi başına, yani soyutun soyutta üretimi olarak yapılmasının olağanüstü zorluğudur. Hele Marksizmle yeni karşılaşılanlar için ve daha da kötüsü burjuva eğitimindeki gerçekle bağlantısız bir şekilde bilgi depolanması metodundan geçemeyiş işçiler için bu metodun fazlasıyla ızdırap verici olmasındır.

Eğer birinci eğitim programı bu haliyle uygulanırsa sonuç, yukarıda bahsettiğimiz durumdan pek farklı olmayacaktır. Bu duruma düşmemek için, arkadaşların ikinci programın yöntemini incelemeleri yeterlidir. (Bu arada bu programın okuyucularca anlaşılabilirliği için onun teknik şemasının dili mutlaka düzeltilmelidir.) İkinci eğitim programının incelediği konulardaki yöntemi aslında birinci programın yönteminden tümiyle farklıdır. Birinci programın tersine her konunun girişi, somuta ilişkin soruların sorulması ile başlar ve ancak bu sorulara açıklık getirmesi anlamında soyut bilgilere (ya da tarihe) başvurulur. Örneğin, örgütlenme ana başlığı altındaki konuya “bugün neden örgütlenme sorununu tartışıyoruz?” sorusu ile girilir ve ancak bu soruya verilen cevaplar bağlamında “Ne Yapmalı?” incelenir. Yani “ne Yapmalı?”daki örgütlenme ile ilgili bilgiler kendi başına bilgiler olarak değil, günümüzde örgütlenme sorununu bizim için ihtiva ettiği problemler

itibarıyla, kendi somutumuzla temasa geçilerek kavranılır. Birinci programda ise, bunun tam tersi bir yaklaşım mantığı söz konusudur. İşe, kapitalizmi incelemenin, yani günün somutu incelenmeden ilkel komünal topluma başlanır ve kronolojik bir bakışla çeşitli toplum tarzlarından geçerek kapitalizme varılır. Ama, Marksizmin öğrenilmesine yeni başlayanlar için bir toplum tarzından yeni bir toplum tarzına geçişi belirleyen sınıf mücadelelerinin dinamiği ve sınıfların varlığını bilmeden ilkel komünal toplumdaki kapitalizme gelinceye dek oluşan toplum tarzları ve onların birbirleri ile bağlantısı, hafızlanmış bir bilgi olarak değil, kavranılmış bir bilgi olarak bilinmesi, olanaksız olur bu yöntemle. Tam tersine, yeni başlayanlara, içinde yaşadığı gerçeklikten yani kapitalizmden çıkarak sınıflar ve sınıf mücadelesinin ilerletici dinamiği kavratıldığı noktada ilkel komünal toplum ya da kapitalizme gelinceye kadar toplumların geçirdiği tarzlar kavratılabilir.

Bu noktada, Marksist yöntemle uygun bir eğitim yöntemi nasıl olmalıdır. Ya da bunun, Marksist yöntemle bağlantısı nasıl kurulur gelebiliriz.

Yöntem sorunu

Yukardaki soru dolaylı da olsa bize Marksist yöntem (diyalektik yöntem) sorununu tartışmamızı gerektiriyor. Marksist yöntem sorunu, Marksizmin ilgilendiği diğer alanlardaki sorunlar gibi Marksist çevrelerde tartışma ve tartışma konusudur. Dolayısıyla Marksist yöntem tartışmasını böyle bir platformda da yapmak zorundayız. Ama şimdi, neden bir eğitim çalışmasının yöntemi, bize Marksist yöntem tartışmasını yaptırıyor? Bunu açmaya çalışalım.

Diyalektik yöntem, mantık ya da bilgi teorisi, aralarında belli farklılıklar olsa da aynı muhtevada belirlenmektedir. Yani hepsi de düşünce sürecine iliskindir. Düşünce süreci, değişik niteliklerde olan bilgilerin, üretilme sürecidir. Kısaca diyalektik yöntem bilgi üretme sürecinin biçimleri, yasaları ve işleyişi ile ilgilidir. Bir eğitim çalışması da bir anlamda bilgi üretme sürecidir. Örneğin konumuz olan bu eğitim çalışması, Marksizmi bilmeyen insanlara belli bir düzeyde Marksizmi bilir duruma getirmek istiyor. Dolayısıyla bu açıdan sözünü ettiğimiz eğitim programının yöntemi ile Marksist yöntem arasında incelenmesi gereken bir bağlantı söz konusudur. Tabii bu bağlantı sadece bu açıdan değil aynı zamanda birinci programın önerdiği literatürdeki bazı kaynakların, diyalektik yöntemin ve Marksizmin ekonomist-dogmatik bir yorumu olması nedeniyle de söz konusudur. Ve özellikle bu yönüyle eğitim programı ve Marksist yöntem bağlantısının tartışılması önem kazanmalıdır. Çünkü kanımız, yönteminden önerdiği kaynaklara kadar, programın sunduğu platformu hala Marksizmin ekonomist-dogmatik yorumunun etki alanı dışında olmadığıdır. Bu nedenle bugün, Marksizmin ekonomist-dogmatik yorumundan kopuşu tüm alanlarda sağlamamız

gerektiğini söylüyoruz. Bu ise, sadece siyasal düzeyde halledilebilecek bir sorun değildir. Siyasal düzeydeki kopuşa paralel bir kopuşun teorik düzeyde de, özellikle de teorik düzeyde, sağlanabilmesiyle olanaklıdır.

Bu noktada Marksizmin ekonomist-dogmatik yorumunun diyalektik yöntemle bakışla hakkında bir kaç şey söylemek gereklidir. Çünkü, program Marksizmi yeni öğrenenlere, yanlış bir yöntemle Marksizm öğretmeye çalışırken aynı zamanda önerdiği literatürde de onlara Marksist yöntemi yanlış öğretmektedir. Öyleyse, programın tavsiye ettiği kaynaklardaki bahsettiğimiz Marksizm yorumu diyalektik yöntemi nasıl ele alır? Bu türden bir Marksizm yorumu, diyalektik yöntemi eleştirel bir düşünce biçimi ve gelişmeye açık bir yöntem olarak ele almak yerine onu kategorikleşmiş kapalı bir sistem halinde ön-sonu belli bir şemaya olarak formüle eder. Böylece diyalektik, canlılığından soyutlayarak, maddeler haline sokulmuş bir metodoloji kalıbı haline getirir. Oysa, “diyalektik, gerçekliğin herhangi bir alanına uygulanabileceğimiz bir şema değildir; olguların eksiksiz bir biçimde bir araya getirilişinin ve zahmetli bir çözümleştirmenin yerine geçen bir şey değildir.” Marks’a göre diyalektik yöntem, aslında, sorunu (yani herhangi bir somut deneyimsel konuyu) ele alma yöntemi idi. (Marks-Engels-Lenin, Felsefe Yazıları -Bilim Y.) İşte, Marksizmin diyalektik yöntemi ele alışıyla, Marksizmin ekonomist yorumunun ele alışı arasındaki temel fark budur.

Bu tartışmayı daha ileride kısım yapmak amacıyla keselim ve tekrar birinci programın yöntemi ve Marksist yöntem arasındaki bağlantı sorunuyla dönelim. Bilindiği gibi birinci program konular açısından, diyalektikle başlayan sonra toplumlarla devam eden, oradan ekonomi politığı geçerek kapitalizmi-empiryalizmi inceleyen, sonunda da siyasal düzeye ilişkin olarak devlet ve faşizm konularını kapsayan bir sıralama içermektedir. Fakat bizi bu sıralamanın bir bölümü, Marksist yöntemin ne olup olmadığının açısından ilgilendirmektedir. Gerçi programın sıralamasının bütünü, hem Marksist yöntem açısından hem de pedagojik (eğitim bilimi) bir açıdan tartışma götürür. Ama bunu ilderde yapacağız. Şu anda bizi ilgilendiren ilkel komünal toplumdaki başlangıç kapitalist toplumda sonuçlanan sıralamadır. Başta da belirttiğimiz gibi, Marksizm öğrenmeye yeni başlayanlar için bu sıralamanın (örneğin, ilkel komünal toplumdaki köleci geçişin) nesnel ya da mantıksal ilişkisi, eğer sınıf mücadelesinin ilerletici, dönüştürücü fonksiyonu bilinmiyorsa, kavranılamaz. İlkel komünal toplumdaki kapitalizme kadar tarihsel bir sürecin incelenmesinin amacı, yeni başlayanlara tarih bilgisi vermek olmasa gerek, toplum bu sıralamada incelenen, toplum tarzlarıdır. Yani, kapitalizme gelinceye kadar insanlığın geçirdiği tarihsel sürecin evrelerini, bu evrelerin iktisadi özelliklerini ve bu ilerleyişin temel yönlerini anlatmaktadır bu sıralama. İnsanlığın temel yönümleri ilerlemez, bir alt toplum tarzından üst bir toplum tarzına geçişin ilerleyişidir. Bu ilerleyişin dinamiği ise üretici güçlerle üretim ilişkilerinin çatışmasının son tah-

lilde belirleyici olduğu sınıflar mücadelesidir. Marksizmi yeni öğrenenlerin tarihin derinliklerinde kalan bu toplum tarzlarını ve onların birbirleriyle değişimlerini anlayabilmeleri, üretici güçler, üretim ilişkileri, sınıflar ve sınıf mücadelesi gibi temel bilgilerin bilinmesinden geçer. Bu bilgiler yeni başlayan için en tam kavranışı, yaşadığı somut gerçeklikle bağlantısı kurulduğunda mümkündür. Yani kavranılmış bilgilere, yaşadığı somut gerçeklikten, kapitalizmden başlayarak ulaşılır. Bu da, sıralamayı tersine döndürmekle mümkündür. Marksist yöntemle uygun olan da budur.

Marks’da insanlığın tarihsel ilerleyişi içerisinde geçirdiği evreleri ve bu ilerleyişin temel mantığını ortaya çıkartabilmek için, gerçek tarihi sıralamayı tersine çevirmiş ve incelemesini tersten başlaştırmıştır. Önce kapitalist toplumdaki, bir başka deyişle somuttan kalkmış ve böylece, sadece kapitalizmin işleyiş mantığını değil, tüm toplum tarzlarının işleyiş mantığını ve daha üst bir tarza geçişin en genel yasalını bulmuştur. Yöntemi konusunda Grundrisse’de şöyle der Marks: “Kapitalist toplum, üretimin en gelişmiş ve en çeşitli tarihsel örgütlenmesidir. Bu bakımdan bu toplumun ilişkilerini ifade eden ve onun yapısını anlamamıza olanak veren kategoriler aynı zamanda geçmiş bütün toplum biçimlerinin örgütlenmesi ve üretim ilişkileri hakkında da, bir fikir edinmemizi sağlar, çünkü kapitalist toplum bu toplumların temel öğeleri ve kalıntıları üzerinde kurulmuştur, bunların bazıları kapitalist toplum içinde sındırılmıştır, bazıları halinde sürüp gitmekte, diğerleri de salt bir oluştan kurtulup gerçek anlamına kavuşarak gelişmektedirler. İnsan anatomisi maymun anatomisinin anahtarıdır.” (K.Marks Grundrisse)

Marksizmin tarihsel incelemede kalkış noktası yani yöntemi böyledir. Programda ise kendisini açık şekilde ifade etmese de bilincinde olunmasa da yaklaşım idealistçe bir yöntemdir. Soyutun (soyut bilginin) soyutta üretilmesidir. Bu yaklaşım 70’ler öncesi devrimcilerin yaygın bir şekilde uyguladıkları, bugün de bazı siyasal akımlarca uygulanan bir yöntemdir. Esasen bu yöntem, Marksizmin ve Marksist yöntemi çarpık bir şekilde kavranışına tekabül eder. Bu çarpık Marksizm, Marksizmin “belli” bir yorum biçiminin kaynaklarından beslenmenin bizlere kadar ulaşan kalıntılarıdır. Bunun tipik örneklerini 70 öncesi devrimcilerinin, Türkiye’nin iktisadi-siyasi tahlillerinde buluruz: Günün Türkiye’sinin anlamak için Osmanlı İmparatorluğu’ndan hatta hızmı almayanlar Selçuklu’lardan başlarıdır işe...

Programın mantığı da budur; Madem ki Marksizme yeni başlanıyor öyleyse kapitalizmi anlayabilmek için, işe ilkel komünal toplumdaki başlanmalı sonra öbür toplum tarzlarını öğrenmeli ve böylece kapitalizmin bilgisine ulaşmalı. Bizce, tam tersinden, içinde yaşadığı somut gerçeklikle başlanmalıdır program. Çünkü yeni başlayanın bu konu ile ilgili (kapitalist toplumdaki ekonomik kategoriler, ya da çeşitli bilimlere bulunmuş veriler) somut olguların soyutlanmış halleridir. Ve bu halleriyle yeni öğrenenler için kavranılması (ezberlenmesi değil) zor olduğu gibi, yaşıadıkları somut gerçeklikle temasa geçirilemediklerinde yanlış ya da sematik kavranılabileceklerdir de. Öyleyse eğitim faaliyetimizde ya da herhangi bir sorunu incelemizde yöntem nasıl olmalıdır? Bu ister Marksist bilgi teorisi gibi düşünce sürecinin özellikleri ile ilgili bir konunun incelenmesinde olsun, isterse de

verili bir toplumda siyasal ya da ekonomik bir olgunun (faşizm, emperyalist bağmıllık, vb.) incelenmesinde olsun, somuttan kalkmak ya da somutla bağlantılı olmak şeklindeki bir yöntem, yani diyalektik yöntem olmalıdır. Yalnız bu noktada, ampirik bir somutculuğa düşme tehlikesini unutmamak gereklidir. Bu ise, sadece görünen olaylardan, olgulardan hareket etmektir. Ampirizm, sadece görünen olayların bir başka deyişle algısal bilginin güvenilir olduğuna inanır. Ayrıca ampirizm için bilgi, öz-ne-şne özdeşliği bir başka deyişle, nesne ile nesnenin bilgisinin özdeşliği demektir. Bu nedenle ampirizmin somutu, görünen olaylara sınırlıdır ve dolayısıyla bilgisi de sınırlıdır. Ama görünen olaylardan (fenomenlerden) elde ettiğimiz bilgiler belirli gerçekleri yansıtmamasına rağmen henüz bilgi hareketinin kısmi bir aşamasıdır, bu nedenle de yüzeyseldir, tek yanlıdır ve “şeylerin” özünü yansıtmaz. Şeylerin (nesnelerin) özünü, onun görünmeyen yasalını bilebilmek için ise, düşünce sürecinin kavramlarına daha doğrusu düşünce sürecinin kendisine ve soyutlamalarına da ihtiyaç vardır. Ve ancak, algısal düzeyle düşünce düzeyinin bütünü nü kapsayan bir bilgi hareketi nesnenin en yakın bilgisine ulaşabilir. Çünkü, Marks’ın dediği gibi, “verili somut, yaşayan bütünlüğün soyut, tek yanlı bir ilişkisi olarak gerçekliği sahiptir.” (K.Marks-Grundrisse) Ampirik somutculuğun bu kalkış noktası ikinci ve daha derin bir hataya da yol açar; o da “verili somut”u, kalkış mantığı nedeniyle, “bütünsel somuttan” aynı zamanda da “tarihsel olduğundan” kopartıncıdır. Bu noktada “verili somut”, “bütünsel somut”, “tarihsellik” gibi kavramları açmaya çalışalım. Verili somut derken, toplumsal yaşamın (ya da doğal yaşamın, ama konumuz itibarıyla doğayı bir kenara bırakıyoruz) çeşitli düzeylerinde (iktisadi-siyasi-ideolojik) ortaya çıkan herhangi bir olaydan veya olgudan bahsediyoruz. Örneğin, faşist bir parti ya da 12 Eylül Cuntası veya ihracata yönelik sanayileşme modeli gibi. Eğer bu tek tek olguları tek başlarına ele alıp, onları kapitalist Türkiye’ne ve emperyalist-kapitalist kampın (ki bunlar da “bütünsel somut”tur) iktisadi-siyasi düzeylerinin içerisinde incelemesek, bu tek tek “verili somut” olgulardan elde edeceğimiz bilgi eksik dolayısıyla da yanlış olacaktır. Ayrıca, tek tek “verili somut” olguların kendi tarihsel gelişimleri itibarıyla de incelemesini yapmazsak elde edeceğimiz bilgi yine eksik ve yanlış olacaktır.

Sonuç olarak diyalektik materyalizmden ampirik sapma, sadece verili bir somuttan kalkarak, maddeci bir yaklaşım yaptığını zanneder. Marksist yöntemde somuttan kalkmak da değildir. Yukarıda Grundrisse’den yaptığımız alıntıdan da görüldüğü gibi Marks, toplum tarzlarının tarihteki sırasını terk ederek incelemesine son dan yani kapitalist toplumdaki başlarken, böyle bir somutluk anlayışı ile hareket etmemiştir. Kalkış noktası, kapitalist toplumun her düzeyinin karşılıklı ilişkilerinin bütünlüğüdür. Ayrıca, kapitalist toplumdaki tek bir kategoriyi (para, sermaye gibi) ele alırken de, onu, tarihsel gelişimi içinde incelemelidir.

Bu nedenle, verili somuttan hareket ederken, onu, yaşayan bütünlükten kopartmak, onu tahlilde, tarihsel boyutu katmamak, maddecilik yaptığını sanarken idealistlik yapmak olabilir.

Sonuç olarak, birinci program gerek bazı bölümleri itibarıyla gerekse bütünü itibarıyla bilimsel olmayan bir bilgi üretme yöntemi

* * *

Öyleyse programdaki bazı kaynaklar örneğin bize nasıl bir dilyalektik yöntem (mantık) öğretirler? Doğmatik ve şematik bir düşünce yapısının üretilmesine ciddi katkılarda bulunan, ama bu arada bir kaçta bilimsel bilgi kırıntısı veren kaynaklarda bunlar, dolayısıyla doğmatizmden başka birşey öğretmezler. Bu, mekanik bir maddeliğin yöntemidir. Bu kaynaklarda ifadesini bulan dilyalektik

Anlattıklarımız Türkiye Sol'un
nün örgüt içi ilişkilerini ve birbiri-
leriyle olan ilişkilerini anımsat-
maktadır, ama bu doğaldır; Çün-
kü, Türkiye Solu yıllardır Mark-
sizm, bu mantığın gerçek sahibi
olan Marksizmin ekonomist-dog-
matik yorumunun bu popüler el
kitaplarından, kendi "yorumla-
rını" da katarak öğrenmektedir.
Ve birinci eğitim programı da,
Hareketimizin böylesi bir Mark-
sizm yorumundan her düzeyde
koptuğu gerekliliğini vurguladığı
noktada, Marksizmi yeni öğrenen-
leri, bu "Marksizmi" ilginç bazı

İşte bu nedenle ekonomizm, kapitalizmin kendi bunalımı ile

* * *

1970'lerden beri, tıpkı 2. Enternasyonal'in iğrenç kokularını aınmsatan bir "Marksizm" yorumunu yaygın günümüz ekonomizminden (reel-sosyalizm) her düzeyde kopuşun mücadelesini veren Devrimci Hareketimizin bugün geline nokta, önemli ölçüde reel sosyalistlerin ekonomi-dogmatik Marksizmleriyle beslenmiş kadrolarla bu mücadeleyi sürdürebilmesi olanaksızdır. Geline nokta, artık Polonya ve Afganistan olaylarıyla da mantıklı gelişiminin en tam sonuçlarına yaklaşmış olan böylesi bir "sosyalizm" in Türkiye Devrimci Hareketine ve halkımıza verebileceği hiçbirşey olmamasıdır. Ama görülmektedir ki, bizler, bu "sosyalizm" den hala birşeyler alma çabasındayız. Bu açıdan asıl özüne sahip olan, eleştiriyi bu "sosyalizm" in zaten ne menem sosyalistler olduğu açığa çıkması gerçek sahiplerine değil, kendimizdeki etkilerine acımasızca yönelmektir. Ve ancak bu "sosyalizm" devrimciliği diye benimsediğimiz tüm kalıntıları sorgulamadan geçirdiğimiz noktada devrimci Marksizm özgürce gelişebilir ve devrimin geleceği garanti altına alınabilir.

Bugün Türkiye’de yaşayan herkes Cunta ve Evren gerçekliğinden haberdardır. Önemli olan bu gerçekliğin ülkemizdeki sınırlar mücadelesindeki yerini ve işlevini kavrayabilmektir. Bunun için ilk soru “Nasıl bir Türkiye’de yaşıyoruz?” olmalıdır. Bu soruyu yanıtlarken Evren’in ve kurumsallaşmakta olan sivil-asker karması yönetimin bütün bir toplumu nasıl bir askeri kışla yaşamaına benzettiğini kavrayabilmeyiz. Bunun için de ilk önce eğitim gurubumuzdaki kişilerin geldikleri toplumsal kesimde (bunlar işçiler olabilir.

Okumalarımız ve tartışmalarımız, Lenin'in özellikle bu konularda hareket ederek Marksizmi, ekonomiyorumun içine soktuğu bunaldıktan kurtarıp geliştirdiği çağı, emperyalizmin ve devrim mücadelesinin emperyalizm çağındaki, kendi dönemindeki ve kendi toplumdaki çeşitli sorunlarına getirdiği çözümleri kavramaya yönelik olmalıdır. Uluslararası sosyal hareketin gelişimi Lenin'le bitmemektedir. Lenin sonrası önemli gelişmeleri Avrupa'da faşizm, Sovyetler Birliğinde sosyalizmin inşa mücadelesi, Doğu Av-

rupa'da halk demokrasileri, ulusal kurtuluş savaşları, Çin, Vietnam ve Küba-Nikaragua devrimleri, uluslararası sosyalist harekette ekonomizmin dogmatik bir yorumla yeniden ortaya çıkışı reel-sosyalizm, yeni sömürgecilik ve yeni sömürgelerdeki devrimci mücadelelerdir. Bütün bunlara ilişkin asgari bir bilgilenmeden sonra, buraya kadar öğrendiklerimizin ve kavradıklarımızın ışığında, ülkemizdeki işçi sınıfı hareketinin ve devrimci mücadelenin gelişimi daha iyi kavranılabilir. Ve en sonunda artık çalışmamızın en başına dönebilir başlangıçta sorduğumuz soruları daha doğru yanıtlayabilir, bugünün gerçekliği ni daha iyi kavrayabiliriz. Artık cevaplanması gereken sorular, bugünün için ne yapılması ve bunun nasıl yapılması gerektiğidir.

Marxizm, (ortaya çıkışı, kaynakları, bileşenleri) ve onun (geçmişteki ve günümüzdeki) sorunları üzerine, gerek ilk başlayanlar gerekse daha sonraki bir okuma ile bilgilenmelerini arttırmak isteyen arkadaşları için bir teorik eğitim programını şöyle bir kitap listesiyle düzenleyebiliriz.

A- Sınıflar mücadelesi ve Marksizm

- 1) Direniş Cephesi, Sayı 1 (Bugünü anlatan gerekli bölümler okunmalı)
 - 2) 12 Eylül Bildirisi FKBDC, Direniş Cephesi Sayı 2
 - 3) Devrimciler Ne için Savaşıyor?
 - 4) Komünist Manifesto, Marx/Engels
 - 5) Ütopik Sosyalizm ve Bilimsel Sosyalizm, Engels, Sol Y.
 - 6) Marx ve Engels, Lenin, Kız Y. ya da -Karl Marx ve Doktrin, Lenin, Bilim ve Sosyalizm Y.
- Özellikle şu makaleler okunmalıdır:
- * Karl Marx
* Marksizmin Üç Kaynağı

Daha ayrıntılı okuma için:
a) Marksizm Üzerine, Marx/Engels/Lenin, Sol Y.
b) Marx, H. Lefebvre, Anadolu Y.

B- Diyalektik Materyalizm

- 1) Marx/Engels/Lenin, Felsefe Yazıları, Bilim Y.
 - 2) Felsefe İncelemeleri, Marx/Engels, Sol Y.
- Daha ayrıntılı okuma için**
a) Doğanın Diyalektiği, Engels, Sol Y.
b) Anti-Dühring, Engels, Sol Y.
c) Lenin ve Felsefe, Althusser, Birlikim Y.
d) Felsefe Defterleri, Lenin
e) Teori ve Pratik, Mao, Sol Y.

C- Kapitalizmin ekonomi politikası ve tarihsel materyalizm

- 1) Marx, Engels, Lenin'de devlet kurumu, ikinci Bölüm, Moore, Teori Y.
- 2) Ücret ve Türkiye'de Ücretler, Sayfa 22-86, A. Dorsay/H. Sait, Bilim Y.
- 3) Ücret Fiyat Kar, Marx, Sol Y. ve Ücretli Emek Sermaye, Marx, Sol Y.
- 4) Kapitalist Devlet Sorunu, Önsöz, Birlikim Y.
- 5) Kapitalizm Öncesi Üretim Biçimleri, Marx, Sol Y.
- 6) Alman İdeolojisi, Marx/Engels,

- Sol Y.**
Daha ayrıntılı okuma için
a) Tarihte Neler Oldu, Gordon Childe, Alan Y.
b) Feodal Toplumdan 20. yüzyıla, Leo Huberman, Dost Kitabevi Y.
c) Birinci Enternasyonal, Jacques Ducloux, Öncü Y.
d) Marksist Değer Teorisi, Mehmet Selik, Doğan Y.
f) Magri'nin Yazısı Dolayısıyla Marksist Parti Sorunu, Birlikim S.24

D- Devlet

- Marx/Engels/Lenin'de Devlet Kuramı, Birinci ve Üçüncü Bölümler, Moore, Teori Y.
2) Devlet ve İhtilal, Lenin, Bilim ve Sosyalizm Y.
Daha ayrıntılı okuma için:
a) Kapitalist Devlet Sorunu, Birlikim Y.

E- Emperyalizm ve Lenin'in düşüncesi

- 1) Emperyalizm, Lenin, Sol Y.
 - 2) Lenin /2. Cilt/H. Lefebvre, Anadolu Y.
- Daha ayrıntılı okuma için :**
a) Lenin'in Düşüncesi, Lukacs, Belge Y.
b) Ütopik ve Bilimsel Sosyalizm, Lenin, Bilim ve Sosyalizm Y.
F-DEVİRİM
1) Kesintisiz Devrim I.M. Çayan
Daha ayrıntılı okuma için:
a) Fransa'da Sınıf Mücadeleleri, Marx, Sol Y.
b) Fransa'da İç Savaş, Marx, Sol Y.
c) Louis Bonaparte'in 18 Brumaire'i, Marx, Sol Y.
d) Almanya'da Burjuva Demokratik Devrim, Engels, Sol Y.
e) Paris Komünü Üzerine, Marx/Engels/Lenin, Sol Y.
f) İki Taktik, Lenin, Sol Y.
g) Spartakistler Ne İstiyor?, Belge Y.
h) Nisan Tezleri ve Ekim Devrimi, Lenin, Sol Y.
i) Burjuva Demokrasisi ve Proleterya Diktatörlüğü, Lenin, Sol Y.
j) Dünyayı Sarsan 10 Gün, John Reed, Oda Y.
k) Ekim Devrimi Üzerine, Lenin, Ekim Y.

F- Lenin sonrası gelişmeler

- 1) SBKP Tarihi, Bilim ve Sosyalizm Y.
- Daha ayrıntılı okuma için:**
a) Stalin, Deutscher, Ağaoglu Y.
b) Troçki, Deutscher, Ağaoglu Y.
2) Üçüncü Enternasyonal Belgeleri, Belge Y.
Daha ayrıntılı okuma için:
a) Üçüncü Enternasyonal Konuşmaları, Lenin, Koral Y.
b) Bakü Doğu Halkları Kurultayı, Koral Y.
3) Faşizm ve Diktatörlük, Poulantzas, Birlikim Y.
4) Faşizme Karşı Birleşik Cephe, Dimitrov
Daha ayrıntılı okuma için :
a) Faşizme Karşı Mücadele, Troçki, Kız Y.
b) Faşizm Üzerine Dersler, Togliatti, Ser Y.
c) Faşizmi Ezceğiz, İbaruri, Konuk Y.
d) İspanya'da İç Savaş, Hürriyet
e) Faşizm ve Büyük Sermaye, Guerin, Suda Y.
5) Devrimler ve Karşı Devrimler Ansiklopedisi (2. cilt), Gelişim Y.
6) Teorik ve Siyasal Düşünceler, Mao, Bilim ve Sosyalizm Y.
7) Vietnam İşçi Partisi Tarihi, Yöntem Y.
8) Vietnam Devrimi, Le Duan, Bilim ve Sosyalizm Y.

Daha ayrıntılı okuma için:

- Askeri Yazılar, Mao, Sol Y.
 - Çin Üzerinde Kızıl Yıldız, Edgar Snow, Koral Y.
 - Yoldaşımız Ho Chi Minh, Toplum Y.
 - Yazılar, Ho Chi Minh, Toplum Y.
 - Halk Savaşının Askeri Sanatı, Giap, Yöntem Y.
 - Vietnam Kazanacak, Burchett, Teori Y.
 - Pekin Moskova Çatışması, Bilim ve Sosyalizm Y.
- Daha ayrıntılı okuma için:**
a) Bütün Ülkelerin İşçileri Birleşiniz, Bilim ve Sosyalizm Y.
10) Askeri Yazılar, Che, Payel Y.
11) Che'nin Düşüncesi, Michael Lowy, Kız Y.
Daha ayrıntılı okuma için:
a) Küba Komünist Partisi 1. Kongre, Sorun Y.
12) Portekiz, Yunanistan, İspanya'da Demokrasiye Geçiş Süreci (Askeri Diktatörlüklerin Bunalımı), Poulantzas, Belge Y.
13) Nikaragua Bir Kuvayim?, Birlikim Y.

G- Türkiye'de sosyalist mücadele ve devrimci hareket

- 1) Toplu Yazılar, Mahir Çayan
- 2) Devrimci Gençlik Seçmeler
- 3) Devrimci Yol Bildirge
- 4) Devrimci Yol Siyasal Yazılar
- 5) Devrimciler Ne için Savaşıyorlar?
- 6) Devrimci Yol Seçmeler
- 7) Devrimci Yol Militanlarına
- 8) Direniş Cephesi 1-2-3

Daha ayrıntılı okuma için:

- Türkiye'de Sol Akımlar, Mete Tunca, Bilgi Y.
 - TKP'nin Tarihsel Konumu, Mihri Belli
 - Türkiye'de Sol Hareketler, Acılan Sayılcan
 - Türkiye İşçi Sınıfı ve Mücadeleleri Tarihi, TİB
 - Türkiye İşçi ve Sosyalist Hareketi, Şişmanov, Belge Y.
 - Azınlıkların Sürdürülmesi Türkiye'de, 3. Cilt, Son Bölüm, Yarasmos, Gözlem Y.
 - Devrimci Yol Dergileri
 - Devrimci Yol-Teorik Notlar 1-2
- Kuşkusuz bu önerilen program ve sıralama mutlak doğru ve en iyi olarak değerlendirilemez. Amacımız (gerek sıralama, gerek içerdikleri kitaplar itibarıyla) çeşitli eleştiriler ve düzeltmelerle daha doğru ve daha iyi bir program yaratmak olmalıdır. Üstelik bu program, kapsadığı tüm konularda, daha başka kitaplar ve makaleler eklenerek, çok daha zengin hale getirilebilir.

İkinci program hakkında bazı açıklamalar

Bir bütün olarak "Nasıl Bir Teorik Eğitim" yazısına yönelik üçüncü eleştirimizi şimdi geçebiliriz. Şu ana kadar eleştirdiğimiz birinci programa (yeni başlayanlar için) yönelikti. Ama yazımızın başında, ikinci programın, yayınlanmış haliyle, okuyuculara ve bu programı uygulamak isteyen arkadaşlara kavranılamayacağını da belirtmiştik.

Bu nedenle şimdi, esasen ikinci programın açılımı, ya da nasıl uygulanması gerektiği üzerine birkaç söz söyleyeceğiz.

Tekrar hatırlanır ikinci program iki konudan oluşmaktadır:

- 1- Sosyalizmin Sorunları (Nasıl Bir Sosyalizm?)
- 2- Türkiye Nereye Gidiyor?
- 3- Örgütlenme (Parti-Cephe Sorunları üzerine)

Ve her konunun kitap ve makale listeleri verilirken bir de çalışma planı, başka bir deyişle, soruna bakış perspektifi verilmektedir. Bizce karşılıklı işte bu çalışma planında ortaya çıkmaktadır. Bu nedenle burada söyleyeceklerimiz okuyucularca bir önceki sayıya verilen çalışma planıyla karşılaştırılmalıdır.

Diğer belirtilmesi gereken önemli bir nokta, bu eğitim programının literatürü, elimizde bulunan kaynaklarla sınırlanmıştır. Ve dolayısıyla kaynakların sınırlılığı inceleme konularını da sınırlamıştır. Bu nedenle ikinci eğitim programının konuları daha fazla kaynakla daha da detaylandırılabilir. Burada verdiğimiz kaynakların sayısı kadar kaynak eklenebilir.

Niçin bu üç konu ele alınmıştır? Bizce bugün bir devrimci, ülkedeki devrimci mücadelenin bugünkü görevleri konusunda olduğu kadar uluslararası düzeyde sosyalizmin ve Marksizmin sorunlarına da eğilmelidir.

Zaten günümüzde artık bu sorunlar birbirlerini doğrudan etkilemektedirler. Marksizmin günümüzdeki bunalımı "Sosyalizmin Sorunları" bölümünde araştırılmaktadır. Ülkedeki devrim mücadelesinin bugünkü görevlerini, açıklar ki geçmiş ve gelecekteki olası ekonomik ve siyasal gelişmelerin ışığında belirleyebiliriz. "Türkiye Nereye Gidiyor?" bölümü bu soruları araştırır. Ve bütün bunların ışığında, "Ne tür Bir Örgütlenme ve Mücadele" sorularını cevaplamaya çalışır. (Dolayısıyla burada olmayan diğer bir eğitim-araştırma konusu "Birleşik Devrimci Savaş"tır.)

1. Sosyalizmin Sorunları

Her konu itibarıyla araştırma ve eğitim faaliyeti somut duruma ilişkin soru/soruların sorulmasıyla başlar. Sosyalizmin sorunları arasında da başlangıç: Bugün sosyalizmin sorunları nelerdir? Ve Marksizmin dogmatik yorumunun "varolan sosyalist ülkeler" şahsındaki bunalımının boyutları nedir? ile başlar.

Kısaca bir durum tespiti yapıldıktan sonra bu görüntüyü nereden gelinmiştir sorusuyla, Marksizmin platformunda ortaya çıkan ekonomizme tarihsel bir bakış yapılır. Ve 2. Enternasyonal'den Ekim devrimine kadarki süreçte Ekonomizm ile Marksizmin çatışması işlenir. Daha sonra Ekim devriminden günümüze SSCB'de sosyalizmin inşasında, Ekonomizmin iktisadi-siyasi-ideolojik düzeylerdeki doğuşu ve gelişimi incelenmeye çalışılır. İktisadi düzeyde sosyalizmin inşasının ekonomist yorumu, siyasal düzeyde parti-devlet-sovyetler bağlamında kitlelerin yönetime katılımı ve yönetimi sorunu, ideolojik düzeyde ise Marksizmin dogmatik yorumunun verdiği boyutlar incelenir, yalnızca bu inceleme, 3. Enternasyonal ve SSCB işçileri, özellikle de SSCB'nin 2. Dünya Savaşı öncesi, sonrası dış politikası ve proleterya enternasyonalizmi bağlantisı kurularak değerlendirilir.

Ve sonra günümüzde varolan sosyalist ülkeler (Çin, Polonya ağırlıklı) irdelenir. Bu arada Marksizmin dogmatik yorumunun kendi içsel gelişiminin Polonya ve Doğu Avrupa ülkeleri itibarıyla verdiği boyutlar da incelenir.

Ve incelenen noktalarda soyutlamalara gidilerek Marksizmin bu noktalardaki (Parti-devlet-sosyalist inşası, proleterya enternasyonalizmi) yaklaşımı incelenir ya da açığa çıkarılır.

Aksi kesmemesi için belirtmediğimiz bir noktayı sonda belirtelim. Bu konuda ilk soru sorulduk-

tan sonra sosyalizmin sorunları olarak ilk ortaya çıkan SBKP-ÇKP çatışması ve bunun Türkiye'ye yansımada hareketimizin tavri kısaca incelenir. Ayrıca hareketimizin bu konudaki görüşleri değerlendirilir. Ve bütün bunların ışığında "Nasıl Bir Sosyalizm" sorusu araştırılır.

2. Türkiye Nereye Gidiyor?

Bu çalışmada esas olarak önümüzdeki dönemin iktisadi ve siyasal gelişmelerinin neler olabileceği araştırılmaktadır. İlk olarak içinde yaşanılan siyasal ve iktisadi gerçeklik görüldüğü biçimiyle sunulur. Daha sonra bu duruma nasıl gelindiği sorusu sorulur. Bu soruyu cevaplamak 1923'ten günümüze kadarki ekonomik ve siyasal gelişim öğrenilir. Bu da 12 Eylül öncesi ve sonrası diye iki dönemde ele alınır. Bu bölümde ağırlıklı 70'li yılların sınıf mücadeleleri incelenir, ve bu süreçte hareketimizin gelişimi incelenir. Daha sonra 75'lerden günümüze olan dönem daha ayrıntılı incelenir. Kapitalist sistemdeki 70'li yıllardaki son kriz, ülkemizdeki ithal ikameci modelin krizi, emperyalist sistemdeki yeni uluslararası işbölümü, Friedman'cılık, Türkiye'de 12 Eylül'den beri uygulanan "İhracata yönelik ekonomi" modelinin özellikleri ve yarattığı sorunlar araştırılır. Öte yandan 12 Eylül'den bu yana olan siyasal gelişmeler ele alınır. Böylece bir araştırma sonucunda, başlangıçta kabaca sunulan 12 Eylül sonrası gerçekliği dönüldür. Bu gerçeklik ya kez bir çok kavranılmış bilgiyle yeniden irdelenir. Bütün bunların ışığında önümüzdeki dönemin olası gelişmelerinin neler olabileceği tartışılır.

3. Örgütlenme (Parti-Cephe) Sorunu:

Örgütlenmeyle ilgili eğitim çalışmasına da "Bugün neden örgütlenme sorunu tartışıyoruz?" sorusunun sorulmasıyla başlanır. Bu soruyu iki düzeyde ele alıp cevaplandırmaya çalışıyoruz. Birincisi var olan sosyalist ülkelerdeki partilerin ve bunların takipçisi KP'lerin bürokratiklaşmış olumsuz örnekleri karşısında "Bu partilerin iç ilişkileri üretmeye bir örgüt nasıl olmalıdır?" sorusuna uluslararası Marksist çevrelerde verilmiş tam bir cevap olamaması, örgüt sorunu ve bunalımın doğurduğu için, bugün bizler de bu sorunu ilk elde bu bağlamda tartışmalıyız. Yani, Türkiye gerçekliğinde sınıf toplumun ilişkilerini kendi bağında doğurmayan, demokrasiyi yok etmeyen bir Marksist örgütün iç ilişkileri nasıl olabilir? sorusu bağlamında.

İkinci olarak, "Stratejimize ve Türkiye'nin siyasal gerçekliğine uygun örgüt modeli nasıl olmalıdır?" bağlamında örgüt sorunu tartışıyoruz.

Uluslararası Marksist çevrelerde örgüt sorunu ve bunalımın incelenmesi, Komünlerin ve KP'lerin ilişkilerinin tarihsel bir incelemeyle yapılır. Ve bu tartışma ikinci bir soruyla genişletiliyor. Neden örgüt sorunu parti sorunu olarak inceliyoruz? Bu soru da iki düzeyde cevaplandırılıyor. 1- İş bölümünün ortaya çıkmasıyla siyasal düzeyde bir uzmanlık alanı olarak şekillenmesi nedeniyle. 2- Marksizmle işçi sınıfı hareketinin ayrı doğuşlarından dolayı, bilincin sınıfa götürülmesi gerektiği bağlamında partinin gerekliliği nedeniyle.

Ve bu tartışmalar yapıldıktan sonra "Ne Yapmalı?"nın incelenmesine geçilmektedir. Orada da "parti-sınıf ilişkisi, Parti-sınıf ilişkisinde ortaya çıkan sapmalar (sınıf indirgemeciliği, halkçılık vb.), "sınıf partisi mi değil mi?", "parti içi yaşıntı" gibi sorulara cevap

aranır. Daha sonra Türkiye somutunda parti sorunu ele alınır. Stratejimiz bağlamında parti modeli, demokrasi ve sosyalist ilişkilerin parti içinde inşası, 75-80 dönemin verileriyle parti modeli, parti ve kadrolar ilişkisi ve önümüzdeki dönemin koşullarına ve mücadelesine uygun örgütlenme sorunları, konular araştırılır tartışılır.

En son konuda Cephe sorundur. Bu incelemede de kısaca uluslararası düzeyde geçmişteki ve günümüzdeki Cephe örnekleri incelendikten sonra "yakın geleceğin muhtemel siyasal gelişmeleri bağlamında Cephe nasıl şekillenir", Parti Cephe ilişkisi nasıl olmalıdır", "Cephe içi ilişkiler nasıl olmalıdır?" gibi soruların cevapları araştırılır.

Devrimci İşçi'deki kaynaklar oldukça geniş bir biçimde basıldığı için, bu üç konuya ilişkin kaynakları, bazı düzeltme ve yeni düzenlemelerle yeniden yayınlamayı yararlı bulduk.

Sosyalizmin sorunları

- 1- Çatışma Türkiye ve Marksist Teori (Birikim sayı 10)
- 2- Uluslararası Sosyalist Hareketi Bunalım (Birikim, sayı 10)
- 3- Ekonomizm Konusu ve Marksist Tarihi Gelişim Teorisine Bir Bakış, (1-2-3 Birikim, sayı 25,26,27)
- 4- Sosyalizmin Temel Sorunları Gündeme Gelirken (Birikim, sayı 45)

- 5- Revizyonizme Karşı Mücadele ve "Sosyal Emperyalizm" Teorileri, (Devrimci Gençlik, sayı 3,8,9, 10)

- 6- Sosyalist Sistemin Parçalanması ve Sovyet-Çin kutuplaşmasında Tavrı, (Devrimci Yol, sayı 6)
- 7- M-L Geçiş Dönemi ve Geriye Dönüş Sorunu (Devrimci Yol sayı 7)

- 8- Geçiş Dönemi Sorunları ve "Sosyal Emperyalizm" Safsatalarında Tavrı, (Devrimci Yol, sayı 8)
- 9- Üç Dünya Tartışmaları Üzerine (Devrimci Yol sayı 13)

- 10- Burjuva Demokrasisi Proletarya Diktatörlüğü, (Lenin-Sol Y.)
- 11- Halkın Devlet Yönetimine Katılımı, (Lenin-İşik Y.)

- 12- Paris Komünü Üzerine, (Marks/Engels/Lenin-İşik Y.)
- 13- Devlet ve İhtilal, (Lenin Sol Y.)
- 14- Nisan Tezleri ve Ekim Devrimi (Lenin, Sol Y.)

- 15- 3. Enternasyonal Belgeler (Belge Y.)
- 16- Sovyetler Birliği Sorunu, Murat Belge ve Ömer Laçiner'in yazıları (Birikim, sayı 30,31,32)

- 17- Gerratana'nın Yazısından esinlenerek Demokrasi ve Sosyalizm Üzerine Varyasyonlar, (Birikim, sayı 36)

- 18- Sosyalist Toplumda İktidar ve Demokrasi (Birikim, sayı 32)
- 19- Sosyalist Düşünce Tarihi, Rosa Luxemburg'dan Seçmeler Bölümü (Belge Y.)

- 20- Emperyalizm Döneminde Sosyalizm Sorunları (Birikim, sayı 20,21)

- 21- Marksizmin Bunalımı (Birikim, sayı 38)
- 22- Lenin, Stalin, Leninizm, (Birikim)

- 23- Sosyalist Demokrasi ve Proletarya Diktatörlüğü Kavramı (Birikim, sayı 39)
- 24- Anti-Faşist Saflarda Nasıl Bir Demokrasi (Devrimci Yol, sayı 37)

- 25- Yerel Yönetimler Üzerine (TİB Bülten, no:42)
- 26- CHP Hükümeti Üzerine, Üçüncü Bölüm (TİB Y.)

- 27- Polonya Yazıları (Devrimci İşçi, Nisan 82 Özel sayı)

Yardımcı Okuma

- a- Gorha ve Erfurt Programlarının Eleştirisi (Marks/Engels, Sol Y.)

- b- Sovyet İktisadının Eleştirisi (Mao, Birikim Y.)
- c- Rosa Lüxemburg (T.Cliff, Anadolu Y.)

- d- Sosyal Emperyalizm Tartışmalarına İlişkin Bazı Eleştiriler Üzerine (Devrimci Yol, sayı 14)
- e- AEP, ÇKP'nin Revizyonist-Milliyetçi Üç Dünya Teorisine Karşı Çıkıyor, sayı 6 DY.)

- f- Bir "Üçüncü Yol" Arayışı Üzerine (Birikim sayı 11,12)
- g- MAO (Birikim, sayı 36)

- h- Çin'deki Gelişmeler (Birikim, sayı 49)
- i- FKP'nin Proletarya Diktatörlüğünü kaldırması Kararı Üzerine Yazılar, (Özellikle Laçiner'in yazısı, Birikim, sayı 16)

- j- Doğu Avrupa Komünizmi Üzerine Bütün Yazılar (Birikim, sayı 49)
- k- Avrupa komünizmi Sayısı (Birikim, sayı 40-41)

- l- H.Brader ile Bir Görüşmenin Kaydı (Birikim, sayı 49)
- m- Gerratana'nın Yazısı (Birikim, sayı 36)

- n- Buharin'in Savaş Dönemine İlişkin Tezleri (Birikim, sayı 31)
- o- Modern Revizyonizmin Tezleri (İlerleme, Kapitalist Olmayan Yol, İleri Demokrasi) (Devrimci Yol, sayı 345)

- p- Marksizm ve Sovyet Toplumu (Birikim, sayı 35)
- q- Çin Kültür Devrimi (iç çeviri)
- r- Polonya Üzerine (iç çeviri)

- s- Budapeşte 56 Üzerine (iç çeviriler)
- t- Afganistan Olayı (Birikim, Özel Sayı)

- u- SSCB'nin Afganistana Müdahalesi Üzerine (Devrimci Yol, sayı 34)

- v- 80'lerde Dünya ve Türkiye'de Siyasal Gelişmeler

- 1- Türkiye Ekonomisinde Bunalım (Cilt 2) (M.Sönmez, Belge Y.)
- 2- 24 Ocak-12 Eylül Türkiye Ekonomisi (Demokrat Türkiye, sayı 1-2)

- 3- Kriz Kafaoglu Üslubuyla Çözülmez (Demokrat Türkiye, sayı 8)
- 4- 12 Eylül 80-82 (Demokrat Türkiye, sayı 9)

- 5- Türkiye Burjuvazisi Yol Ayrımında (Demokrat Türkiye, sayı 11)

- Yardımcı Okuma
- 1- Friedman Modeli Kısacasında ŞİLİ (Belge Y.)

- 2- 80'lerde Dünya ve Türkiye'de Siyasal Gelişmeler

- 1- Dünyada Neler Oluyor? (Alternatif Y.)
- 2- Direniş Cephesi 1, (Cephe Platformu)
- 3- 12 Eylül Hedeflerine Ulaşılabili-

- 1- 12 Eylül Öncesi (Kronolojik sıra içinde okunmalı)
- 1- Siyasal Yazılar Devrimci Yol (Sayı 1-26 başyazılar)

- 2- Devrimci Yol Özel Sayı 14
- 3- Devrimci Yol başyazılar (Sayı 28/29/32/33/34/35/36/37)

- 4- Devrimci Yol siyasal gelişmelerle ilgili orta sayfa yazıları (Sayı 23/24/27/28/29)
- 5- Devrimci Yol sayı 24, 28 son sayfalar (ve sayı 36'daki Ortadoğu yazısı)

- 6- Maraş'tan Sonra (Birikim, sayı 46)
- 11- 12 Eylül

- 1- Devrimci Yol Ekim 80 değerlendirmesi: Bugünkü Durum ve Görevlerimiz.
- 2- Devrimci Yol Kasım 80 değerlendirmesi (Sayı 38)
- 3- Devrimci Yol Ocak 81 değerlendirmesi

- Yardımcı Okuma
- a- Oğuzhan Müftüoğlu ve Nasuh Mitap, Mahkeme Sorgulan (ilgili bölümler)

- b- Faşizm (Birikim, sayı 5)
- c- 12 Mart Üzerine (Birikim, sayı 8)

- d- 73-75 Dönemi (Birikim, sayı 9)

- III- 1923'ten 12 Eylül'e İktisadi Politika'nın Gelişimi ve Kriz
- 1- Emperyalizm (Devrimci Yol, sayı 15,16)

- 2- Kesintisiz 2-3. III. Bunalım Dönemi (M.Çayan)
- 3- Emperyalizm (Birikim, sayı 20)

- 4- "İhracata Yönelik Ekonomi" Tartışmaları Üzerine (TİB, Bülten No:55)
- 5- Türkiye Ekonomisinde Bunalım Cilt 1 (M.Sönmez, Belge Y.)

- 6- Kriz Üzerine (Keyder, Toplum ve Bilim Y., sayı 14)

- Yardımcı Okuma
- a- Emperyalizm, Azgelişmişlik ve

- Türkiye (Keyder, Birikim Y.)
- b- Türkiye Ekonomisinin 50 Yıllık Gelişimi (ODTÜ-İFOD Y.)

- c- Türkiye Ekonomisine Yön Veren Holdingler (TİB Y.)
- d- CHP Hükümeti Üzerine (TİB Y.)

- e- Kapitalist Devlet İşletmeleri ve Türkiye (Mustafa Sönmez, TİB Y.)
- f- Emperyalist Sistemde "Kontrol Sanayii" (Nora Şeni, Birikim Y.)

- g- Yeni Emperyalizm Teorilerinin Eleştirisi (Gülalp, Birikim Y.)
- h- Az Gelişmiş Ülkelerde İhracata Yönelik Sanayileşme (Berksoy, Belge Y.)

- i- Uluslararası Yeni İş Bölümü ve Serbest Bölgeler (Belge Y.)
- j- Ekonomik Buhran ve "Üçüncü Dünya" Ülkelerinde Devlet (A.G. Frank, (iç çeviri)

- k- Sosyalist Ülkeler, Emperyalist-kapitalist Ülkeler ve Geri Bırakılmış Ülkeler Arasındaki İlişkiler (iç çeviri)
- l- Nora Şeni'nin Makalesi (Toplum Bilim, sayı 14)
- m- IMF Kısacasında Türkiye (Yalçın Doğan, Toplum Yayınları)

- IV- 12 Eylül'ün İktisadi Politikası
- 1- Türkiye Ekonomisinde Bunalım (Cilt 2) (M.Sönmez, Belge Y.)

- 2- 24 Ocak-12 Eylül Türkiye Ekonomisi (Demokrat Türkiye, sayı 1-2)
- 3- Kriz Kafaoglu Üslubuyla Çözülmez (Demokrat Türkiye, sayı 8)

- 4- 12 Eylül 80-82 (Demokrat Türkiye, sayı 9)
- 5- Türkiye Burjuvazisi Yol Ayrımında (Demokrat Türkiye, sayı 11)

- Yardımcı Okuma
- 1- Friedman Modeli Kısacasında ŞİLİ (Belge Y.)

- 2- 80'lerde Dünya ve Türkiye'de Siyasal Gelişmeler

- 1- Dünyada Neler Oluyor? (Alternatif Y.)
- 2- Direniş Cephesi 1, (Cephe Platformu)
- 3- 12 Eylül Hedeflerine Ulaşılabili-

- 1- 12 Eylül Öncesi (Kronolojik sıra içinde okunmalı)
- 1- Siyasal Yazılar Devrimci Yol (Sayı 1-26 başyazılar)

- 2- Devrimci Yol Özel Sayı 14
- 3- Devrimci Yol başyazılar (Sayı 28/29/32/33/34/35/36/37)

- 4- Devrimci Yol siyasal gelişmelerle ilgili orta sayfa yazıları (Sayı 23/24/27/28/29)
- 5- Devrimci Yol sayı 24, 28 son sayfalar (ve sayı 36'daki Ortadoğu yazısı)

- 6- Maraş'tan Sonra (Birikim, sayı 46)
- 11- 12 Eylül

- 1- Devrimci Yol Ekim 80 değerlendirmesi: Bugünkü Durum ve Görevlerimiz.
- 2- Devrimci Yol Kasım 80 değerlendirmesi (Sayı 38)
- 3- Devrimci Yol Ocak 81 değerlendirmesi

- Yardımcı Okuma
- a- Oğuzhan Müftüoğlu ve Nasuh Mitap, Mahkeme Sorgulan (ilgili bölümler)

- b- Faşizm (Birikim, sayı 5)
- c- 12 Mart Üzerine (Birikim, sayı 8)

- d- 73-75 Dönemi (Birikim, sayı 9)

- III- 1923'ten 12 Eylül'e İktisadi Politika'nın Gelişimi ve Kriz
- 1- Emperyalizm (Devrimci Yol, sayı 15,16)

- 2- Kesintisiz 2-3. III. Bunalım Dönemi (M.Çayan)
- 3- Emperyalizm (Birikim, sayı 20)

- 4- "İhracata Yönelik Ekonomi" Tartışmaları Üzerine (TİB, Bülten No:55)
- 5- Türkiye Ekonomisinde Bunalım Cilt 1 (M.Sönmez, Belge Y.)

- 6- Kriz Üzerine (Keyder, Toplum ve Bilim Y., sayı 14)

- Yardımcı Okuma
- a- Emperyalizm, Azgelişmişlik ve

- Türkiye (Keyder, Birikim Y.)
- b- Türkiye Ekonomisinin 50 Yıllık Gelişimi (ODTÜ-İFOD Y.)

- c- Türkiye Ekonomisine Yön Veren Holdingler (TİB Y.)
- d- CHP Hükümeti Üzerine (TİB Y.)

- e- Kapitalist Devlet İşletmeleri ve Türkiye (Mustafa Sönmez, TİB Y.)
- f- Emperyalist Sistemde "Kontrol Sanayii" (Nora Şeni, Birikim Y.)

- g- Yeni Emperyalizm Teorilerinin Eleştirisi (Gülalp, Birikim Y.)
- h- Az Gelişmiş Ülkelerde İhracata Yönelik Sanayileşme (Berksoy, Belge Y.)

- i- Uluslararası Yeni İş Bölümü ve Serbest Bölgeler (Belge Y.)
- j- Ekonomik Buhran ve "Üçüncü Dünya" Ülkelerinde Devlet (A.G. Frank, (iç çeviri)

- k- Sosyalist Ülkeler, Emperyalist-kapitalist Ülkeler ve Geri Bırakılmış Ülkeler Arasındaki İlişkiler (iç çeviri)
- l- Nora Şeni'nin Makalesi (Toplum Bilim, sayı 14)
- m- IMF Kısacasında Türkiye (Yalçın Doğan, Toplum Yayınları)

- IV- 12 Eylül'ün İktisadi Politikası
- 1- Türkiye Ekonomisinde Bunalım (Cilt 2) (M.Sönmez, Belge Y.)

- 2- 24 Ocak-12 Eylül Türkiye Ekonomisi (Demokrat Türkiye, sayı 1-2)
- 3- Kriz Kafaoglu Üslubuyla Çözülmez (Demokrat Türkiye, sayı 8)

- 4- 12 Eylül 80-82 (Demokrat Türkiye, sayı 9)
- 5- Türkiye Burjuvazisi Yol Ayrımında (Demokrat Türkiye, sayı 11)

- Yardımcı Okuma
- 1- Friedman Modeli Kısacasında ŞİLİ (Belge Y.)

- 2- 80'lerde Dünya ve Türkiye'de Siyasal Gelişmeler

- 1- Dünyada Neler Oluyor? (Alternatif Y.)
- 2- Direniş Cephesi 1, (Cephe Platformu)
- 3- 12 Eylül Hedeflerine Ulaşılabili-

- 1- 12 Eylül Öncesi (Kronolojik sıra içinde okunmalı)
- 1- Siyasal Yazılar Devrimci Yol (Sayı 1-26 başyazılar)

- 2- Devrimci Yol Özel Sayı 14
- 3- Devrimci Yol başyazılar (Sayı 28/29/32/33/34/35/36/37)

- 4- Devrimci Yol siyasal gelişmelerle ilgili orta sayfa yazıları (Sayı 23/24/27/28/29)
- 5- Devrimci Yol sayı 24, 28 son sayfalar (ve sayı 36'daki Ortadoğu yazısı)

- 6- Maraş'tan Sonra (Birikim, sayı 46)
- 11- 12 Eylül

- 1- Devrimci Yol Ekim 80 değerlendirmesi: Bugünkü Durum ve Görevlerimiz.
- 2- Devrimci Yol Kasım 80 değerlendirmesi (Sayı 38)
- 3- Devrimci Yol Ocak 81 değerlendirmesi

- Yardımcı Okuma
- a- Oğuzhan Müftüoğlu ve Nasuh Mitap, Mahkeme Sorgulan (ilgili bölümler)

- b- Faşizm (Birikim, sayı 5)
- c- 12 Mart Üzerine (Birikim, sayı 8)
- d- 73-75 Dönemi (Birikim, sayı 9)

- III- 1923'ten 12 Eylül'e İktisadi Politika'nın Gelişimi ve Kriz
- 1- Emperyalizm (Devrimci Yol, sayı 15,16)
- 2- Kesintisiz 2-3. III. Bunalım Dönemi (M.Çayan)
- 3- Emperyalizm (Birikim, sayı 20)
- 4- "İhracata Yönelik Ekonomi" Tartışmaları Üzerine (TİB, Bülten No:55)
- 5- Türkiye Ekonomisinde Bunalım Cilt 1 (M.Sönmez, Belge Y.)
- 6- Kriz Üzerine (Keyder, Toplum ve Bilim Y., sayı 14)

- Yardımcı Okuma
- a- Emperyalizm, Azgelişmişlik ve

- Türkiye (Keyder, Birikim Y.)
- b- Türkiye Ekonomisinin 50 Yıllık Gelişimi (ODTÜ-İFOD Y.)
- c- Türkiye Ekonomisine Yön Veren Holdingler (TİB Y.)
- d- CHP Hükümeti Üzerine (TİB Y.)
- e- Kapitalist Devlet İşletmeleri ve Türkiye (Mustafa Sönmez, TİB Y.)
- f- Emperyalist Sistemde "Kontrol Sanayii" (Nora Şeni, Birikim Y.)
- g- Yeni Emperyalizm Teorilerinin Eleştirisi (Gülalp, Birikim Y.)
- h- Az Gelişmiş Ülkelerde İhracata Yönelik Sanayileşme (Berksoy, Belge Y.)
- i- Uluslararası Yeni İş Bölümü ve Serbest Bölgeler (Belge Y.)
- j- Ekonomik Buhran ve "Üçüncü Dünya" Ülkelerinde Devlet (A.G. Frank, (iç çeviri)
- k- Sosyalist Ülkeler, Emperyalist-kapitalist Ülkeler ve Geri Bırakılmış Ülkeler Arasındaki İlişkiler (iç çeviri)
- l- Nora Şeni'nin Makalesi (Toplum Bilim, sayı 14)
- m- IMF Kısacasında Türkiye (Yalçın Doğan, Toplum Yayınları)

- Yardımcı Okuma
- 1- Magri'nin Yazısı Dolayısıyla Marksist Parti Sorunu (Birikim, sayı 24)
- 2- Magri'nin Yazısı (Birikim, sayı 24)
- 3- Sosyal Demokrasi ve "Gerçek Sosyalizm" Arasında Olan Marksizm, (Poulantzas, iç çeviri)
- 4- Fraksiyonlaşmaya Karşı Parti Bütünlüğü (Lenin, iç çeviri)
- 5- Kollektif Çalışma (Slepov, iç çeviri)
- 6- Pembe Broşür (Devrimci Yol)
- 7- Rosa'nın Eleştirileri ve Lenin'in Yanıtı (iç çeviriler)
- 8- Son Mektuplar (Lenin, Ser Y.)
- 9- Katıksız Kendiliğindencilik (Gramsci, iç çeviri)
- 10- Mexico City'de Buluşma (Şili Solu) (iç çeviri)
- 11- El Salvador Dosyası (iç çeviriler)
- 12- Daniel Ortega (Nikaragua) ile Röportaj (iç çeviri)

- 1- İşçi Sınıfı Partisi Üzerine (Marks/Engels/Lenin, Sol Y.)
- 2- Ne Yapmalı Üzerine Düşünceler (Birikim, sayı 14,15)
- 3- Ne Yapmalı? (Lenin, Sol Y.)
- 4- Bir Adım İleri İki Adım Geri (Lenin, Sol Y.)
- 5- Örgütlenme Üzerine (Lenin, Sol Y.)
- 6- Birlik Sorunu (Lenin, Sol Y.)
- 7- Tasfiyecilik Üzerine (Lenin, Sol Y.)
- 8- Kitle İçinde Parti Çalışması (Lenin, Ser Y.)
- 9- Bildirge Devrimci Yol
- 10- Parti Sorunu Hakkında (Devrimci Yol, sayı 9)
- 11- Partileşme Sürecine İlişkin Bazı Eleştiriler ve Parti Sorunu (Devrimci Yol, sayı 15)
- 12- Parti-Cephe İlişkileri, Direniş Komiteleri ve Partileşme Süreci (Devrimci Yol, sayı 16)
- 13- Geçmiş Hareket, Bugünkü Görevler ve Devrimci Hareketin Geleceği (Devrimci Yol, sayı 14)
- 14- Devrimci Hareketin Bugünkü Görevleri ve Mücadele Biçimleri Sorunu (Devrimci Yol, sayı 20)
- 15- Demokratik Merkezileşme Üzerine (Devrimci Yol, sayı 20)
- 16- Halkın Kurtuluşu Oportünistlerinin Askıcı Döneler Şahsında Devrimci Hareketimizi Eleştirme Sahtekarlığı (Devrimci Yol, sayı 22)
- 17- Faşizme Karşı Halkın Direniş Komiteleri (Devrimci Yol, sayı 30)
- 18- Faşizme Karşı Birleşik Direniş Mücadelesi (Devrimci Yol, sayı 29)
- 19- Bazı Arkadaşların Direniş Komiteleri Değerlendirmeleri (Devrimci Yol, sayı 33)
- 20- 1 Mayıs 80 Birleşik Eylem

- 1- İşçi Sınıfı Partisi Üzerine (Marks/Engels/Lenin, Sol Y.)
- 2- Ne Yapmalı Üzerine Düşünceler (Birikim, sayı 14,15)
- 3- Ne Yapmalı? (Lenin, Sol Y.)
- 4- Bir Adım İleri İki Adım Geri (Lenin, Sol Y.)
- 5- Örgütlenme Üzerine (Lenin, Sol Y.)
- 6- Birlik Sorunu (Lenin, Sol Y.)
- 7- Tasfiyecilik Üzerine (Lenin, Sol Y.)
- 8- Kitle İçinde Parti Çalışması (Lenin, Ser Y.)
- 9- Bildirge Devrimci Yol
- 10- Parti Sorunu Hakkında (Devrimci Yol, sayı 9)
- 11- Partileşme Sürecine İlişkin Bazı Eleştiriler ve Parti Sorunu (Devrimci Yol, sayı 15)
- 12- Parti-Cephe İlişkileri, Direniş Komiteleri ve Partileşme Süreci (Devrimci Yol, sayı 16)
- 13- Geçmiş Hareket, Bugünkü Görevler ve Devrimci Hareketin Geleceği (Devrimci Yol, sayı 14)
- 14- Devrimci Hareketin Bugünkü Görevleri ve Mücadele Biçimleri Sorunu (Devrimci Yol, sayı 20)
- 15- Demokratik Merkezileşme Üzerine (Devrimci Yol, sayı 20)
- 16- Halkın Kurtuluşu Oportünistlerinin Askıcı Döneler Şahsında Devrimci Hareketimizi Eleştirme Sahtekarlığı (Devrimci Yol, sayı 22)
- 17- Faşizme Karşı Halkın Direniş Komiteleri (Devrimci Yol, sayı 30)
- 18- Faşizme Karşı Birleşik Direniş Mücadelesi (Devrimci Yol, sayı 29)
- 19- Bazı Arkadaşların Direniş Komiteleri Değerlendirmeleri (Devrimci Yol, sayı 33)
- 20- 1 Mayıs 80 Birleşik Eylem

- 1- İşçi Sınıfı Partisi Üzerine (Marks/Engels/Lenin, Sol Y.)
- 2- Ne Yapmalı Üzerine Düşünceler (Birikim, sayı 14,15)
- 3- Ne Yapmalı? (Lenin, Sol Y.)
- 4- Bir Adım İleri İki Adım Geri (Lenin, Sol Y.)
- 5- Örgütlenme Üzerine (Lenin, Sol Y.)
- 6- Birlik Sorunu (Lenin, Sol Y.)
- 7- Tasfiyecilik Üzerine (Lenin, Sol Y.)
- 8- Kitle İçinde Parti Çalışması (Lenin, Ser Y.)
- 9- Bildirge Devrimci Yol
- 10- Parti Sorunu Hakkında (Devrimci Yol, sayı 9)
- 11- Partileşme Sürecine İlişkin Bazı Eleştiriler ve Parti Sorunu (Devrimci Yol, sayı 15)
- 12- Parti-Cephe İlişkileri, Direniş Komiteleri ve Partileşme Süreci (Devrimci Yol, sayı 16)
- 13- Geçmiş Hareket, Bugünkü Görevler ve Devrimci Hareketin Geleceği (Devrimci Yol, sayı 14)
- 14- Devrimci Hareketin Bugünkü Görevleri ve Mücadele Biçimleri Sorunu (Devrimci Yol, sayı 20)
- 15- Demokratik Merkezileşme Üzerine (Devrimci Yol, sayı 20)
- 16- Halkın Kurtuluşu Oportünistlerinin Askıcı Döneler Şahsında Devrimci Hareketimizi Eleştirme Sahtekarlığı (Devrimci Yol, sayı 22)
- 17- Faşizme Karşı Halkın Direniş Komiteleri (Devrimci Yol, sayı 30)
- 18- Faşizme Karşı Birleşik Direniş Mücadelesi (Devrimci Yol, sayı 29)
- 19- Bazı Arkadaşların Direniş Komiteleri Değerlendirmeleri (Devrimci Yol, sayı 33)
- 20- 1 Mayıs 80 Birleşik Eylem

- 1- İşçi Sınıfı Partisi Üzerine (Marks/Engels/Lenin, Sol Y.)
- 2- Ne Yapmalı Üzerine Düşünceler (Birikim, sayı 14,15)
- 3- Ne Yapmalı? (Lenin, Sol Y.)
- 4- Bir Adım İleri İki Adım Geri (Lenin, Sol Y.)
- 5- Örgütlenme Üzerine (Lenin, Sol Y.)

Avrupa çalışmalarımıza genel bir bakış ve bazı öneriler

Mehmet Ali Tekin

Almanya'da uzunca süre çalışmış bir Devrimci Yol militanıyım. Çeşitli nedenlerle buralardaki faaliyetlerden uzak kaldım. Bu uzak kalış, benim de bir parçasını oluşturduğum hareketimize dışardan bakabilme şansını verdi. Özellikle son bir yıldır süren ve Devrimci İşçi sütunlarında devam eden tartışmaları yakından izlemeye çalıştım. Gelişmeleri yakından takip edemediğim olmakla birlikte tartışılan sorunlar üzerine görüşlerimi dile getirmek istiyorum. Bugüne kadar yapılan geçmiş faaliyetlerimizin değerlendirilmesine ve önümüzdeki görevlere ilişkin tartışmalara yeni boyutlar katmak, tartışılmayan veya ayırımı olarak görülen ve unuttan bazı konulara değinmek istiyorum.

Göçmen ve sürgün devrimciliği

Avrupa'da devrimci hareketimiz oldukça önemli bir evreden geçiyor. Türkiye'de alınan ağır darbelerin yaşanan yenilginin zorunlu sonucu Avrupa oldukça önem kazandı. Kendi görevlerinin ve boyutlarının ötesinde bir yığın başka işin üstesinden gelmek zorunda yurtdışı. Yerine getirmek zorunda olduğu görevlerde ciddi bir nitelik ve nicelik artışı söz konusu. Özellikle yenilgi ile birlikte oldukça fazla sayıda kişinin yurtdışına çıkması doğrudan ülkeye yönelik politik faaliyetleri yurtdışına kaydırarak durdurdu. Yeni bir alan ve yeni görevler dizisi söz konusu. Bu yeni alanı "SÜRGÜN DEVRİMCİLİĞİ ALANI" olarak adlandırmak istiyorum. Doğrudan Türkiye devriminin sorunlarını konuşulduğu, tartışıldığı ve sadece oraya yönelik işlemler yapılmaya çalışıldığı bir alan bu. Türkiye'den gelen aydınlar, sanatçılar, sol hareketlerin kadroları, politik takip nedeniyle yurtdışına taşınmış politik hareket merkezleri v.b. bu alanın içindeler. Ve Avrupa'da eskiden beri var olan bir başka alanın sunduğu olanaklarla ve o alana da seslenerek faaliyet yürütüyorlar. Avrupa'da uzun süredir gelişmeye çalışan bir diğer alan ise "GÖÇMEN DEVRİMCİLİĞİ ALANI". Ağırlıkla buralarda çalışan işçilerimizin sorunları etrafında oluşan, Türkiye devriminin motiflerine ve taleplerine göre şekillenen bu alanın kendine has sorunları, problemleri var. Devrimci İşçi sütunlarında bu alanın nasıl ele alınması gerektiği, Türkiye devrimi ile ilişkisi v.b. üzerine uzun tartışmalar oldu. Hala da oluyor. Ben bunları yeniden ele almayı gerekli görmüyorum.

Avrupa'da bugün Türkiye devriminin içinde bulundukları politik hareketliliğin unsurlarının daha iyi anlaşılabilmesi için yaptığımız (belki bazıları biraz mekanik gelebilecek olan) sürgün ve göçmen devrimciliği ayrımı çeşitli konulara kaynaklık ediyor.

Gerek Türkiye'ye yönelik devrimci görevlerin doğru yerine getirilmesi, gerek göçmen işçilerin sorunları doğrultusunda sınıhtan bir mücadele verilmesi ve ayrımların gerçekliğini görebilmekten geçiyor. Bu ayrımlar özellikle alanların ağırlıklı görevlerinin farklılığını vurgulamak açısından da zorunlu.

Öncelikle bir varsayımdan hareket ediyorum. Sürgün devrimcileri öncelikle ve ağırlıklı kendi ülkelerinin sorunları ile uğraşmak durumunda. Bunlardan Avrupa'daki göçmen işçilerin sorunları ile uğraşmalarını istemek, çalışmalarında bu alanı

na ağırlık verilmesini beklemek haksızlık olur. Tıpkı Avrupada göçmen işçileri örgütlemek görevi ile yükümlü olanlardan Türkiye devrimci mücadeleye ve örgütlenmeye sorunlarına birinci elden ağırlık vermelerini beklemenin yanlış ve haksızlık olacağı gibi.

Bu çok basit herkes tarafından görülebilen şeyi tekrar etmek garip gelebilir. Ama bilince çıkarmak açısından ikinci önemli bir varsayım da şu: Türkiye devrimi hepimizin önüne ortak bir hedef olarak durduğu ölüde, Türkiye'li olma özünün ve bunun doğal ürünü değer yargılarının ve buna has siyasal şekillenmelerin bizleri belirlediği süreçte göçmen devrimciliği kendisini sürgün devrimciliğinin isteklerine ve çıkarlarına göre ayarlamak zorunda. İşin doğası gereği bu böyle. (Öte yandan, doğrudan Türkiye devrimi sorunları ekseninde şekillenmeye ağırlıklı Avrupa toplumunun motiflerine belirlenen siyasal şekillenmelerin çok uzun vadede oluşabileceğini de görmek gerekiyor. Özellikle Almanya'da Yeşiller hareketi içindeki yabancılar faaliyetinde bunun ilk ipuçlarını görmek mümkün).

Avrupa'da yaşayan Türkiye'li (geri dönme kararı verenler ve kararsızlar dışında) giderek, buralarda kesin kalma tercihlerinin doğal sonucu olarak Türkiye sosyal gerçekliğinden uzaklaşacaklardır. Türkiye'li devrimci hareketler ise giderek uzaklaşan bu sosyal gerçeklik ile bağlarını daha sıkı nasıl kurabileceğinin sancılarını çekiyor. Özellikle 12 Eylül yenilgisinden sonra yurtdışının artan önemi ve buralarda duyulan ihtiyaç bu alanla sınırlı ilişkilerin kurulmasını daha bir zorunlu kılıyor. Türkiye devrimci hareketleri Avrupa'ya daha fazla abanmak zorundadır. Ondan daha fazla maddi manevi yardım isteyecek, belkide bu isteme hiç azalmadan, devrimden sonra bile durmadan artacak. Ve bunu burada yaşayan işçilerin sorunları ile fazlaca ilgilenmeden yapabilecek. "Elbette ilgilenmek gerek" gibi genel sözlerden öte birşey duymak pek mümkün değil.

Bu nokta, özellikle yıllardır Avrupa'da çalışan devrimci hareketlerin buraya özgü çalışmaya hayata geçiren unsurlarına kabul edilmekte biraz zorlanıyor. Görüntüsü tek yanlı ve tek yönlü olan bu ilişki doğası gereği rahatsızlığa yol açıyor. Sorun bu iki alanın doğal uyumunu yaratmaktan geçiyor. Yukarıdaki varsayımlar ışığında da olsa bu uyum sağlanabilir. Bu ilişkide göçmen devrimciliği "veren" olma konumu nedeniyle gitgide artan ölçüde daha fedakar olmak zorunda. İlişkilerde ve görevlerde eşitlik değil, bir anlamda tek yanlılık ve bir yanın belirleyiciliği önemli bir ilke olmalı. Bu yanlış bir tez olabilir mi? Elbette olabilir ve buna karşı çıkmak istenir. Fakat Türkiye devrimci hareketler (doğruluğu ve yanlışlığı bir kenara) buradaki işçilere doğrudan seslenme zorunda kalabilirler. Bu dönemin özelliği açısından da böyle geçici bir dönem Türkiye Avrupa'ya çok daha fazla ihtiyaç duyuyor. Sorun bu, göçmen devrimciliği bu ihtiyaçta yeterli cevap veremezse, kendini bunun önüne bir engel olarak dikmeye çalışırsa bu ciddi bir rahatsızlık kaynağı olur.

Bu iki alan arasında uyum nasıl sağlanacaktır? Çalışma alanları ve görevler arasında sınıhtan bir bağ nasıl kurulacaktır? Bu noktada başlangıç noktası olarak ayrı sosyal olguların varlığını kabul etmek şart gibi geliyor bana. Eğer (beğenilmeyen ve beğenilmeyen) farklı gerçeklikleri kabul etmezsek ve bu gerçeklikleri tanımay-

sak sınıhtanlı çözümlere ulaşamayız. Bu gerçekliği tanımamanın ve kabul edememenin önemli göstergesi sık sık bunları karşı karşıya getirme eğilimimizdir.

Ben de bu iki ayrı gerçekliğin sınıhtanlı bir uyumuna ulaşmak için ayrımların özelliğini bilecek abartıyorum. Çünkü bizlerde egemen olan eğilim, farkı görmemezlikten gelecek karşı taraf için aşırı yargıcı olmaktadır. Her iki gerçekliğin kendinden kaynaklanan eksiklik ve yanlışlıkları var. Bizler bu eksiklikleri görmede uzmanız, bunu görebiliyoruz. Ama bunları özellikle kullanmayı tercih ediyoruz. Göçmen ve sürgün devrimcilerinin sorunlara yaklaşımında kendisini gösteren bu tavır alış "bir-birimizi tamamlamak yerine, eksiklik yanları değerini batırmak için kullanma" olarak özetlenebilir. Yani eleştiride de "olumsuzluk" ve "yıkıcılık" ilişkilerde daha öne çıkıyor. Yayıpı ve tamamlayıcı olamıyoruz nedense.

İlginc bir özelliğimiz var. Bu hemen hemen her soruna yaklaşımımızda kendisini gösteriyor. Belki bunun pek farkına varamıyoruz. Ama birçok şeyi biliriyor ve etkiliyor. Her hangi bir konuda önce kendimizi tanımlamak, kendimizi belirlemek yerine, kendimizi başkalarının olumsuzluğunda tanımlıyoruz. Başkasının olumsuzluklarını bizi belirleyen öğeler ve özellikler olarak kullanıyoruz. Sonuçta sadece başkalarının kötülükleri sayesinde var olan, başkalarının kötülüklerinde kendini tanımlayan bir topluluk oluyoruz. Kendimizi hep dışımızdaki öğelerle tanımlama ve açıklama özelliği "olumsuz" bir tablo yaratıyor. Çünkü bize ait, bizi tanımlayan bir özelliğimiz anlatamıyoruz. Oysa önce kendimizi kendi özelliklerimizle bilmek zorundayız. Yani "olumlu" biçimde, dışımızdakilerden bağımsız kendimizi bilebilmeliyiz. (Örnek olarak yurtdışından cuntaya karşı yaptığımız propaganda verilebilir. Hep cuntanın kötülüğünü ve terörünü anlatıyoruz. Onun güçlenmesini teşhir ediyoruz. Peki ama bizi tanımlayan öğeler ne, biz neyi öneriyor. Bu konuda çok şey söyleyemiyoruz. Basit bir eleştirisellikten alternatif olmaya yönelebilmemiz değiliz henüz).

Özellikle ilişkilerde karşı taraf için aşırı yargıcı olmakta bunun bir sonucu oluyor. Diğerlerini yerin dibine batırırken aynı ölçüler kendimiz için kullanamıyoruz.

Tüm bunlara eklenebilecek başka özelliklerle birlikte sonuçta ilişkilerde rekabet ve yarış eğilimi öne çıkıyor. Karşı tarafın eksikliğini kendi üstünlüğümüzün kanıtı olarak kullanma ve sadece bu olumsuzlukları tek-rarlama öne çıkıyor. Bunun ne anlamda geldiğini özellikle devrimci değerler konusunda yeniden ele alacağız. Ama önce Türkiye devriminin bugünkü konumuyla ilgili bazı sorunları üzerine genel bir çerçeve sunmaya çalışacağım.

Türkiye devrimi ve bazı sorunları

Yenilgi sonrası dönemin alışılmış özellikleri yaşanıyor ülkemizde. Yenilgi ve onun açtıkları derinliği tatmamış yurtdışı için bu sözler alışılmış genel bir lakırtı gibi gelebilir. Oysa böyle değil. Ciddi sonuçları var bu

yenilginin. Değil grupların politik davranışlarını ondan da öte birey olarak insanın psikolojisini, davranışlarını toptan etkileyen ve değiştiren özellikleri var. Karamsarlık, kendine güvenin kaybedilmesi, birşeylerin yapılabileceğine olan inancın azalması, devrimci değerlerin yok olması gözlenebilen ana özellikler. Yılgınlık ve suskunluk, kuşku ve şüphe kol gezabiliyor. Yeniden birşeyler yapılabileceğine ve bunu da öncelikle kendilerinin yapabileceklerine zor inanıyor insanlar. Kazık yemiş bir köylünün bir daha aynı oyuna gelmemek için gösterdiği hüner ve mahareti gösteriyorlar. (Bu nedenle devrimciler bazen aynı bozuk malı satmaya çalışan tüccara benziyorlar ve eğer 3. defa satışı şansı olmadıkları malları gerçekten bozmuş çok olumsuz bir gelecek bizleri bekliyor demektir).

Bu dönemin devrimciliği en zor olanıdır. Şüphe ve karamsarlıktan uzak, birey olarak önce kendisini kurtarmayı amaçlamayan, gelecek günlere olan inançla dolu olmak gerekiyor. Çevreyi etkileyebileme ve yönlendirebilme konusunda inatçı olabilmek gerekiyor. İnsanlara bir başka türlü bakmasını öğretebilmek gerekiyor.

Üstelik Türkiye'de yaşanan yenilgi o kadar basit bir yenilgi değil. Bu nedenle olayları, gelişmeleri sadece yılgınlıkla açıklamakta, birçok kişi devrimci değerlere ait birçok şeyi sorguya çekmek istiyor. Çünkü artık kimse (hiçbir politik grup) yapabileceklerini savunduklarını gerçekleştirmenin ortamı olmadığı konusunda fazla birşey söyleyemiyor. Herkes özellikle 71 sonrası oldukça iddialı biçimde savunduklarını (eksik veya fazla) yapabileme şansını elde etti. Yenilgi bunun üstüne geldi. Bu anlamda 71'den çok farklı bir şey söz konusu. 71 sonrası "şu, şu eksikliği; silahlı mücadeleyi az yaptık veya legal partiyi yeterince kuramadık v.b." iddiaları anlamlı idi ve devrimci akımlar tüm bu eksikliklerini gidermeye çalıştılar. 80 yenilgisini bu nedenle basit taktik veya stratejik nedenlerle açıklanamaz. Strateji ve taktik de içeren tüm bir ideolojik-politik hattı ile Türkiye sosyalist hareketi ile olumlu bir hesaplaşma şart. Bu hesaplaşma yapıldığı zaman görülen şeylerin ilki şu:

Sosyalizm diye bilinen kavranan, devrimcilik adına benimsenen birçok şey aslında sınıflı topluma has, devrimcilerin karşı çıkması gereken şeyler. Marksizm diye ezberlediğimiz ve ezberletilen birçok şey aslında onun dondurulmuş, kalıpla haline sokulmuş ekonomist yorumundan başka birşey değil. Bu anlamda devrimci hareketler olarak tüm bu geleneksel anlayışlarla köklü bir hesaplaşma yapabilmeliyiz. Şu anda bunun sancılarını çekiyor. Sancıları çekiliyor diyoruz çünkü amaç eskisi ve geçmiş karalamak ve yıkmak değil, asıl hedef yapıp ve ilerletici yeni şeyler yaratmak. Devrimciler olarak yığınları da harekete geçirebilecek yeni bir kimlik yaratabilmek, yeni değerler sistemi ile donatabilmek. İşin en kolayı geçmişte yapılan herşeye saldırmak ve onu yıkmak, çünkü o zaten yenilere doğan biçimde "suçlu" sandıyesine oturtulmuş, var olan toplumun olumlu bir eleştirisini yapma görevini üstlenen devrimci bir hareket geçmişte hesaplaşmayı böyle basit bir karalamaya indiririz, önemli olan ne söyleyeceğimizi açığa çıkartmak ve Türkiye insanına birçok şeyi yapabileme şansının kendi ellerinde yattığını anlatabilmektir. Türkiye halkları kendisine güveni yeni devrimci değerler etrafında (uğruna savaşabilecek değerler etrafında) yeniden kazanabilmelidir.

Büyük böyle bir köklü hesaplaşmanın ve kopuşun içinde Türkiye devrimci hareketi. Fakat bu hesaplaşma o kadar basit ve kolay olmayıyor. Dönemden kaynaklanan ciddi zorluklar var. Birçok insanın devrimciliği bıraktığı, devrimci safları terk ettiği

gözeniyor. Kaosun ve kargaşanın egemen olduğu ortamda gemiyi terk eden farelerin sayısında ciddi artışlar oluyor. Devrimci hareketin güçlü olduğu dönemlerde susan, bir kenarda bekleyen, kafasında kendisine dair kuşkusu olan birçok kişi meydana boş bulup "vur baalya" diyorlar. Devrimciler, devrimciliğe ve devrimci mücadeleye saldıyorlar. Kendi korkaklık ve acizliklerini sergiliyorlar. Bu döneme has davranış biçimleri gelişiyor. Gerçek dostlar, kararlı ve inançlı unsurlarla; kaypak çıkarıcı, hesapçı insanlar arasında ayırım daha bir belirginleşiyor. Üzücü şeyler de oluyor. Geçmişte sınıhtan hesaplaşma yapamayan ama yenilginin nedenlerini arayan birçok iyi niyetli insan da bu kalabalığın arasında kayboluyor. Safları terk eden yığınlarla bu sorgulamayı sınıhtan yapamayanlar bazen ortak tavır alıyorlar. Bu ise birçok şeyi ciddi biçimde zorlaştırıyor. Ayrıca ilginç kişilikler çıkıyor ortaya. Bunlar herkesten ve her şeyden şikayet ediyorlar (kendilerinden başka) hiçbirşeyi beğenmiyorlar (kendileri hariç). Aslında bu kişilik bizim toplumumuzun köklü bir özelliğine denk düşüyor. Yapıcı olmayan yıkıcı insan tipini canlandırıyor. Olumlu, ilerletici ne yapılması gerektiği üzerine tek kelime söylemeden şikayetlenen ve "eleştirilen" insanlar yığını kaplıyor ortayı. Oysa bir tarafından tutsa, elini hafifçe uzatsa, biraz omuz verse belki çok şey düzelecek, yapamıyorlar bunu. Belki kendisinin de birşeyler yapabileceğine olan güvenisizlikten, belki başka şeyden.

Neyse, zorlu bir dönemin içinden geçiyoruz. Yurtdışı bu dönemde yenilgiyi başka biçimde yaşıyor. Daha önce Türkiye'deki hareketin büyüklüğü ve şaşıası ile saflarımıza gelenler şimdi hareket ağır darbeler aldığı için aynı gönüllü rahatlığı ile saflarda kalamıyorlar. Geçmişten kalan, içinde harekete karşı birikmiş ne kadar kin ve nefret varsa açığa çıkıyor. Devrimci hareketlere karşı birçok değeri yok edecek şekilde büyük bir hırsla saldırıya geçiyorlar.

Avrupa devrimciliği Türkiye devrimciliği

Belki böylesi bir ayrım yapmak yanlış olabilir. Devrimciliğin Avrupası Türkiye'ye olmaz türünden eleştiriler de yapılabilir. Veya böylesi bir ayrımın özellikle yapılması, gereksiz ve lüzumsuz bir tartışmanın başlamasına neden olabileceği için eleştirilebilir.

Burada böylesi bir ayrımı yapmak- taki amaç bu iki ayrı şeyin birleşeceğine, birleşmesinin zorunluluğuna duyduğum inançtan dolayıdır. Ve böylesi bir ayrım yapılarak olgular olduğu gibi kavranamazsa sınıhtanlı bir birliklik sağlanamaz. Bugün özellikle Türkiye'den çeşitli nedenlerle devrimci, sanatçı birçok insanın gelmesi ile oluşan ve güçlenen sürgün devrimciliği kendisi ile birlikte yukarıdaki ayrımı da getirdi.

Bu ayrımı yenilginin buralardaki etkisini ve sonuçlarını anlatabilmek için yapıyorum.

Sorunun politik boyutuna burada girmeyi gerekli görmüyorum. Devrimci Hareketlerin, Türkiye'de ciddi bir direnme olmaması nedeniyle içinde bulundukları açmazlar, çıkışsızlıklar, cuntaya karşı buralarda işlenen temalardaki yeknasaklık (idam, işkence, terör v.b.) bunun Batı'da yaratıldığı kanıksama ve sonuçta etkin bir yurtdışı muhalefeti yaratamama... Bunlar Devrimci İşçi sütunlarında tartışılacak, sınıhtanlı politik yönelimler bulmak için ele alınacak konular. Ben burada olayın bir başka yönünü ele almak istiyorum.

Avrupa'da Türkiye'de yaşanan yenilginin yarattığı olumsuzlukların bo-

yutlarının büyük olmasının önemli bir nedeni, buralarda Türkiye devrimi üzerine ve ora devrimcileri üzerine geliştirilen fantazilerde. Avrupa'daki devrimcilerin çoğu Türkiye'deki devrimci hareketi hata yapmaz, devrimcilerin ise başlarının etrafında haleler olan kahramanlar olarak tahayyül ediyorlardı. Mistik duygusal bir bağdı ağırlıkla söz konusu olan. Orada (Türkiye'de) insanların ölmesi burada ise genel bir rahatlık içinde olunması böylesi bir duygusal bağa güç veriyordu. Mantıklı ve rasyonel ölçülerle kurulmayan bu bağ Türkiye devrimci hareketinin objektif durumunun olduğu gibi kavranmasına engel oldu ve yenilgi sonrası tersi bir eğilimi doğurdu. Hele hele birçok devrimcinin buralara gelmesi bu hayallerin iyice dağılmasına neden oldu.

Karşısında, kahraman (yemez, içmez, yatmaz, teorik sorunlarda son derece gelişmiş) üstün devrimciler bekleyen Avrupalı devrimciler, kendileri gibi kara kafalı insanlarla karşılaşma biraz şaşırıyorlar. Hiçte olağanüstü özellikleri olmayan, hatta birçok konuda batılı insanlardan daha geri olabilen, sıradan insanlardı bunlar. Avrupa'dan gelen birçok bakımdan özellikle insan ilişkilerine bakışta daha tutucu idiler ve garip saplantıları vardı.

Avrupa'da uzun yıllar bulunmuş, bura insanları ile haşır neşir olmuş arkadaşların önemli bir hataları var. Batı kültüründen aldıkları siğ ve yeteri olmayan fikir kırıntıları ile kendileri eksikliklerini kapatmaya çalışıyorlar. Biraz fazla kendilerini beğenmiş oluyorlar ama ciddi bir cahillik içindirler. Türkiye devrimcilerinin önemli zaafı, faşistliklerini farkedince bu zaafı kullanmaya, çeşitli vesilelerle kendilerinin de eskiden böyle ilkel düşüncülerini ama şimdi sorunlara çok geniş baktıklarını tekrarlar dururlar. "Civciv yumurtadan çıkmış kabuğunu beğenmemiş" misali ne Türkiye devrimci mücadelesini ne de devrimcisi pek beğenmezler. Kendilerinin bu insanlardan daha değerli ve yeteri olduğunu düşünürler. Garip ve gereksiz bir kıyaslama yapıyorlar. Ters durum Türkiye'den gelen arkadaşlar açısından da geçerli. Onlar da anladığımız çeşitli nedenlerden dolayı Avrupa devrimcilerine yukarıdan bakmayı, onu küçük görmeyi tercih ediyorlar.

Aslında gerek Avrupa'da uzun yıllar bulunanlar gerekse Türkiye'den gelen arkadaşların sorunu böyle yaklaşımların ortak bir yanı var. Her ikisi de kapitalist toplumun rekabet mantığını aşamamış. Sorunları yarış ve karşılıklı eksiklikleri görme ve bunları diğerine karşı kullanma mantığı ile hareket ediyorlar. Kapitalist toplumun bizlere verdiği değer yargıları aşılabilir değil. Hala bu tür günlük sorunlara yaklaşımda burjuva düşünce yapısının dışına çıkabilmiş değiliz.

Sorunun bu denli iki uca götürülmesinde sosyal gerçekliği önemli bir payı var. Her iki ülkenin gerçekliği birbirinden çok farklı olması, devrimcilik kriterleri konusunda ve bir devrimci beklenmesi gereken şeyler konusunda önemli farklılıklar ortaya çıkarmış.

Örneğin Avrupalı devrimci, Türkiye devrimcilerinin birçok konuda rahat olmadığını görüyor. Tartışmalarda, sorunları ele almada ve insan ilişkilerinde rahatlık yok. Sıhhatli ve mantıklı bakış yerine, rasyonel olmayan düşünce biçimleri öne çıkabiliyor. Ciddi saplantıları ve doğal olmayan ve feodal olarak adlandırılacak değer yargıları var Türkiye devrimcinin. Avrupalı birazcık olsun tanıyan buralı insan, sosyalizmin içerdiği sorunlar itibarıyla doğal olarak daha ilerde şeyleri tartışabiliyor. Bu belli bir üstünlük sağlıyor Avrupalıya ve bunu sıkça kullanmayı tercih ediyor.

Türkiyeli devrimci ise çok daha başka bakıyor soruna. Buralara ilk gelen arkadaşların gözüne batan ilk şey, Avrupalıların rahatlarına düşkün olmaları ve tembellikleri. Avrupalıların çok konuşmalarından, çok tartışmalarından, hesapsız kitapsız her şeyi uyuştur, biraz sorumluluk duygusundan uzak tartışmalarından rahatsız oldu ilk gelenler. Örneğin bugün birçok dernekte insanlar birbirleri ile o kadar sorumsuz ve hesapsız tartışmışlardı ki artık birarada olabilmek koşulları kalmamıştır. Birbirimize o kadar ağır sözler söyleyebilmekteyiz ki değil bir ay bir hafta birarada kalmamız olanaksız hale gelmektedir. Oysa bizler temel sorunlarda anlaşılmış sızra yıllarca bir arada kalacağımızı bilerek buna göre tartışsak belki sorun çözülecek.

Bu çok önemli ayrıntı bir sorun gibi görülebilir. Ama önemli bir hareket ettirici unsur. Ve ben derneklerimizde bir çok sorunun böyle ciddi siyasal nedenlerden kaynaklandığını inanmıyorum. Birçok şey hep, ufak tefek şeyler olarak görülmüş, bazen 'safarımızda hatalı eğilimler' diye gösterdiğimiz davranışlardan kaynaklanıyor.

Türkiye'de de bu sorun elbette önemli ama Almanya'da çok daha açık görülebiliyor. (örneğin ben, bir dernekte dil kursunun 18'demi yoksa 18.30'dan başlamasının daha marksist-leninist bir tutum olduğu üzerine üç saat süren tartışmaları hatırlıyorum). Ama bunlardan da öte Türkiye'den gelen ve devrimci mücadelede belli bir dönem yer almış insanlar, Avrupa'daki insanların fedakarlık konusunda zorlanmasında şahit oldu ve şaşırıyor. Kendilerinden bir şey gidecek diye zorlanan, devrimci hareket katkısında bulunmakta zorlanan ama evi için her türlü lüks harcamayı yapabiliyen başka bir "devrimci tipi" Türkiye insanı şaşırıyor.

Çünkü Türkiye'de bir kişinin devrimci olup olmadığının ölçmede ağırlıklı iki önemli kriter kullanılmıştır. O kişinin fedakarlığı, yani kendisini ne kadar devrim adadığı ve ne kadar somut iş ürettiği, ne kadar iş yaptığı. Devrimci olmanın şartları (veya örgütlü bir hareketin geriminin şartları) ve bir örgüte girdikten sonra insanlardan beklenen Avrupalıdan çok farklı. Örneğin Türkiye'de bir devrimci, devrimcilikle bir şeyi hesap ederek başlar "Ben ölebilirim veya ömür boyu hapıs yatar, işkencelerden geçebilirim" devrimcilik en basit şartı bu. (Bu şartı yeterince düşünmemeyenler ve kendileriyle bu hesaplamayı yapamayanlar işkenceye çabuk çözümler). Türkiye'de devrimci tüm bunları hesap etmiş ve öyle mücadeleye karar vermiş insandır.

Özellikle gizlilik konuları nedeniyle de bağli olduğu örgüt ne derse onu yapar. Örgütün siyasi ideolojik hattını benimsedikten sonra kendisini örgüte "teslim" eder. Örgüt onu Fizan'a sürse gider. Çünkü gizlilik nedeniyle herşey söylenemez ve örgüt bir kimseye görev vermeden önce birçok şeyi hesap etmiştir (veya etmek zorundadır.) Güven, özellikle örgüte güven bu noktada esastır.

Oysa Avrupa'da ölçüler oldukça değişik. Ve Türkiye'den ilk gelen bir devrimci için biraz "garip". "Akşam 10'dan sonra telefon etmek uygun değildir." "İş buyurmak olmaz. A. damın aklına yatarsa o işi yapar". "Herhangi bir kimseyi bir yerden bir yere hemen yollayamaz, yerini kolayca değiştiremez." Avrupa'da Türkiye ölçülerine göre devrimci bulmak zor. Özel olarak bu ölçülerin uygun insan bulmak için sınav açmakta sağma. O halde buranın kendi ölçülerini kendi değer yargılarını bulup çıkarmak gerekiyor. Ama bu noktada Türkiye'de bir devrimci zorlanıyor. Bura insanın kendi ölçülerine göre yargılıyor. Ve sonuçta, "rahatına düşkün", "değil ölümü göze almak karısından ayrılmada, oturduğu şehri

terk etmede bile zorlanan" insana yukarıdan bakmaya başlıyor. Onu küçük görüyor.

Aksini de gözlemek gene mümkün. Özellikle Almanlarla çalışan arkadaşlar, Almanların bize nasıl baktıklarını ve nasıl eleştirdiklerini bilirler. "Ölümünden, kavğadan, fedakarlıktan bahseden ama günlük yaşamını pek dönüştürmemiş insanlar" olarak görülürleri. Bizi büyük bir gelecek vadeden ama bugününü devrimcileştirmeyen, günlük yaşantısında devrimci yapmamış insanlar olarak bakarlara bize. Ve büyük laftan çok, pratik davranışa önem veriler. Örneğin ciddi bir arşivin olup olmaması, kaç kişinin idam edildiğinin ve kaçının siyasi olduğunun bilinmesi v.b. gibi bize basit gelen şeyler oldukça önemlidir. Sonuçta günlük yaşamda dağınık ve en önemli olduğu kadar tutucu, dogmatik ve sektör bir insanlar topluluğu olarak bakarlara bize. Sığınmacılarla birlikte artan "Türkiyeli Devrimci" dalgası oldukça yanlış bir imaja yol açmıştır. İçinde yaşadığı toplumu tanımayan, tanımamakta direnen, 5-6 yıl burada kalmasına rağmen buranın dilini öğrenmeyen "Türkiyeli Devrimci" oldukça olumsuz bir tablo sunar.

Almanlarla azıcık haşır neşir olmuş arkadaşlar da bu ölçülerle değerlendirir ve "Türkiyeliler" beğenmez. O da bir başka biçimde yukarıdan bakarlara Türkiye'den gelene.

Burada anlatılmayacak kadar uzun örnekleri verilebilecek farklı değer yargıları, farklı kriterler söz konusudur. Her iki ülke gerçekliğinden kaynaklanan ölçülerde farklılık, devrimcilik kriterlerinde farklılık, tartışılabilir açıca çıkartılması gereken şeylerdir. Ve ben birçok olayda görülebilen veya kabul edilemeyen bu farklılıkların önemli bir rol oynadığını inanıyorum.

Bu iki ayrı değer yargısı sisteminin hangisi daha doğru? Hangisi daha devrimci? Biz hangisini tercih edeceğiz.

Önce şunu bilmekte yarar var, yukarıdaki soruların hepsi yanlış. Yani sorular böyle sorulmamalı. Ben, hemen hemen tüm arkadaşları bu soruya cevap aradıkları için ve sonunda birini tercih ettikleri için yanlış yaptıklarını inanıyorum. Burada "daha doğru" aramak yanlış. Çünkü her ikisi de doğru. Her ikisi de, kendi içinde dogrular ve eksiklikleri içermek şartıyla, içinde bulundukları somut gerçekliği yansıtır. İşte bu nedenle kıyaslamak pek verimli değil. Hele hele birini diğerine tercih etmek de bu anlamda verimli olmuyor.

Burada bu iki alanın kendine has özellikleri, genel bir olumlu uyum için aslında gerekli ve yararlı tüm malzemeyi sunuyor. Ama ben bundan önce son bir noktaya değinmek istiyorum.

Tartışmalarda, tartışmayı zorlaştıran bir başka şey daha var. Bu da Avrupalı arkadaşların ve Türkiye'den gelenlerin sosyal konuları. Yani kendi konumuz ve durumumuzdaki farklılıkların eğer onun bilincinde olmazsak ciddi bir engel teşkil edebilir. Çünkü teori yapma veya tartışma adına aslında kendi durumumuzda uygun şeyler söylüyor, kendi objektif durumumuzun teorisini yapıyor. Bu nedenle bir şeyi anlamak ve çözmek istiyorsak önce kendimize bakmamızı bilmeliyiz. Kendimizi iyi ölçmeli ne olduğumuzu ne olacağımızı doğru hesap edebilmeliyiz. Eğer bunu bilsek, ne istediğimizi ve konumuzuzu açığa çıkartabilirsek, ilişkilerde bu temelde daha rahat gelişebilir.

Şunu anlatmak istiyorum:

Teorik olarak Avrupalı Türkiye'de işçiler için söylediklerimiz aynen bizim içinde geçerlidir. Yani işçilere uygulanan kriterler aynen örgüte de

uygulanmalıdır. Çünkü biz de bunun bir parçasıyız. O zaman Avrupa'da devrimci hareketimize baktığımızda çeşitli kategorilerle karşılaşırız. Kimimiz burada yabancılarla evlenmiş (Alman, Fransız, İngiliz v.b.) ve artık kendimizi iyice içinde yaşadığımız ülkenin bir parçası sayıyoruz. Kendimizi o topluma uydurmaya çalışıyoruz. Onların alışkanlıklarını kimi zaman taklit ederek Türklere ve Türkiyelilere öyle değeri veriyoruz. (Biraz şımarık ve yukarıdan bakmak öne çıkabiliyor). Kimimiz ne yapacağımız konusunda kararsızız. "Gitmek mi zor, kalmak mı zor" şarkısını söylüyoruz. Kimimiz dilimizde gitme tutkusu ama belirsizlik içindeyiz. Kimimiz buraların sunduğu rahat olanakları kolayca terk etmek istemiyoruz. v.b.

Türkiye'den gelen insanların çoğu için hava hoş. Bugün burada yarın başka yerde. Burayı zaten dinlenme yeri olarak görüyor ve Türkiye'ye gideceği günleri sayıyor. Bu ona bir üstünlük sağlıyor elbette. İşte bu, örgütsel sempati duyan ve onun için çalışan insanların bu farklı sosyal özellikleri tartışmaları da zorlaştırıyor.

Tüm bu anlattıklarım belki buralardaki tartışmalar da aşılmış şeyler. Ama ben sorunları tartışırken bu kısımların pek öne çıkartılmadığını, sonuçta karşılıklı konuşmanın biraz zorlaştığını zannediyorum. Çözüm aslında basit. Bu hareketin herkesi yer vardır ve herkesin bu devrim için yapacağı şey vardır. Gerek Avrupa gerek Türkiye devrimciliği eğer kendisini diğeri ile kıyaslamaktan vazgeçerse sorun çözümler. Rekabet ve üstünlük yarışını yerine, kendi eksikliği diğeri ile kapatma, uyum ve sıhhatli bir birliktelik yaratma hedef olarak konuşa sorun çözülür. Ama bunun için birşey şart, biraz tahammül, biraz tolerans, biraz karşı tarafa anlayış. Yani biraz demokrasi geleneği...

Çok basit şeyler gibi geliyor belki, ama sosyalist bir insan yaratmak da tamamiyle buralarda başlıyor. Günlük ilişkilerde, olaylara ilk yaklaşım ilk tepki de ilk reaksiyonda sosyalist olabilmek gerekiyor. Gerisi kolay. Teoride ve politik problemler hakkında fikir yürütmek ve bu alanlarda sosyalist olmak çok kolay. Ama günlük yaşantımızda, çok "basit(!)" ve "önemsiz(!)" şeylerde devrim yapamazsak sosyalist insan değiliz. Olaylara biraz böyle bakarsak zannediyorum Avrupalıya da Türkiye'ye de iyi bir sosyalist insanın nasıl olacağını ilk örneklerini de verebiliriz. Ve benim de özellikle ayırdığım Avrupalı, Türkiye'de devrimci sahte ayrımına son verilir.

Fedakarlık Üzerine

Türkiye'de devrimcilik en önemli kriterlerinden biri bu. Kısa vadede düşünce herşeyi ve her olanığı devrimci hareket için feda etmemiz anlamına geliyor. Aslında bu ne kadar yeteri bu ilke bilemem, tartışma götürülebilir. Ama bizim bu konuda da çok iyi olmadığımızı bir gerçek. Kısa ve öz çok sıkıntısını çektiğim bir şey yazmak istiyorum.

Türkiye devrimcisinin önemli bir şeyi ihtiyacı var. Para ve buranın çeşitli olanakları... Onun için Avrupalı arkadaşlardan ciddi maddi destek bekliyor bir çok şey (Şu bir veya iki yıl boyunca) Avrupalının sunacağı mali olanaklarla yürüyor ve yürüyecek. Oysa bu konuda Avrupa da yeterli duyarlılık hareket edildiğini inanmıyorum. Sözümler, çalışan ve köstüran ve tüm fedakarlığı yapan arkadaşlara değil. Daha çok "yetkili" "sorumlu" görünümdeki arkadaşlara. Çünkü gördüğüm kadariyle başkalarından fedakarlık bekleyen arkadaşların kendileri bunu yeterince yapamıyorlar. Ben devrimcilik anlayışına göre en

fedakar arkadaş, en sorumlu durumdadır. Davranışıyla ve günlük yaşantısıyla bunu göstermelidir. Oysa bizde fedakarlıkta oran tersine bir mekanizma işliyor. Yukarılara yükseldikçe azalıyor. Bu belki biraz ağır bir yargı ama bu SİGARA konusuna aklıma geldikçe haklı olduğuma inanıyorum. Bir sigara günde 4.-DM tutuyor. Ve ayda 120.-DM. Tüm sorumlu arkadaşlar paket sigara içiyorlar. Ben kimsenin sigara içmesine karşı çıkmıyorum. Ama devrimci bir insan (Türkiye'deki insanların yaşam zorluklarını bilen tüm arkadaşlarını) bu konuda fedakarlık yapabileceğine inanıyorum. Sigara içilmesini demiyorum. Birakan olursa kutlamam o ayrı.

Ama bu Avrupa'da tütün de satılıyor. Ve bir paket tütün 2 gün içiliyor. Yani sigara masrafı yarıyırıya gelir. Şimdi bunu dahi zor yapan ve yapmayan arkadaşların "Zorlanmak gerek" ten ne anladıklarını merak ediyorum. Kendileri zorlanma konusunda çaba harcamazlarsa, işçilerden, köstüran arkadaşlardan bu konuda çaba beklemeye hakları olur mu bu arkadaşların.

Bu nedenle özellikle Devrimci işçi de köstüran tüm arkadaşların bu konuda aşağıdan gelen bir zorlamayı örgütlemelerini, örgütlememizi öneriyorum. Arkadaşlarımızın böyle günlük bir çok konuda müsrifce savurganlılığı engellemeye çalışalım. Bunun önemli bir kriter olduğuna inanıyorum.

Daha başka alanlarda örnekler artırılabilir. Fakat bu konuda da tüm diğer konularda olduğu gibi bir şey şart" tabanın zorlayıcılığı".

Örgütlenmede demokrasi

Bu sıralar en çok tartışılan sorunun bu olduğu görülüyor. Ben tartışmaya ilerde kişi olarak katılmak tarafıyım. Ama sadece bir noktayı önemli bulduğum için belirtmek istiyorum. Demokrasi tartışması seçim tartışmasına indirgenmemeli. Seçimden çok daha önemli bir şey var. Devrimci bir örgütlenmenin en önemli sorunlarından birisi bürokratlaşmadır. Tartışmalarda, örgütümüzde ara bir tabaka yaratılmayacak ve tabanın doğrudan denetimini yaratacak bir mekanizma bulunmalı.

Aslında bu sorunlar bir kaç cümleyle özetlenecek gibi değil. Ama Devrimci işçi sütunlarında yapacağımız rahat ve geniş tartışmalarda bir çok sorunu açacağımıza inanıyorum. Bu sorunları tartışmaktan çekinmeyelim. "Anarşi ve kaos yayılıyor" sözünden korkmayalım. Kendimize güvenelim. Ben hiçbir Devrimci işçi üyesinin bu amaçta olduğunu zannetmiyorum. Tabanın, kitlelerin tartışması, kendilerini "doğal yönetici" sayanlarca anarşi ve kaos olarak adlandırılır. Şimdi tam hatırlayamıyorum ama Rosa Luxemburg'un şöyle çok güzel bir sözü var "Tarihi olarak, işçilerin kendi deneyleri ve mücadeleleriyle elde ettikleri şeyler (yaptıkları yanlışlar), bir merkez komitesinin onlara doğru kararından daha ilerlettirir". Bütün bunlar için bir tek ilkeyi kafamıza koyalım: KENDİMİZE GÜVENİYORUZ VE BİZ BU TARTIŞMALARDA HİÇBİR PEYGAMBER BİZE KARİŞMADAN DOĞRUYU BULABİLİRİZ. Aksini savunanlar, işçilere güvenmeyenler kendilerine güvenemeyenlerdir. Kitleleri yönetime katmaktan bahsedenden kendi örgütlerinde bilinci işçileri yönetime katmaktan korkuyorlarsa iyi bir bürokrat iyi bir yönetici olurlar. Ama iyi bir devrimci asla...

PROGRAM VE ÖRGÜTLENME TARTIŞMALARI ÜZERİNE

Devrimci işçi örgütülüğü için de bir süre önce başlatılan "Nasıl bir örgüt, nasıl bir program?" tartışması **olumlu sonuçlar** üreten bir tartışma olarak devam etmektedir.

Avrupa'daki görevlerimizi daha etkin ve daha sistemli bir biçimde sürdürebilmek amacıyla Devrimci işçi tarafından merkezi olarak başlatılan bu tartışmalar sürecinde, hem birim ve bölge toplantılarında, hem de dergimizde kendimize bilinçli olarak sorduklarımız soruların belli bir bölümüne bugün doğru yanıtlar verilebilecektir. Bir siyasal eğitim faaliyeti olarak da ele alınabilecek olan bu tartışmalar sürecinde zengin derslerin çıkarılması gerektiği açıktır. Yine bu tartışmaların, ancak pratikte bir anlam kazanacağı; günlük siyasal çalışmalarımıza ve ilişkilerimize yansımayan, onlara ışık tutmayan tartışmaların ise gevezelikten öte bir anlam taşımayacağı da bilinen bir başka gerçektir.

Bu nedenle önümüzde duran adım, tartışmalarımızda ortaya çıkan doğru tesbitleri **hayata geçirmektir**. Program ve örgütlenme tartışmasını belli bir noktaya getirmek.

Neden program ve örgüt tartışması

Gerek Devrimci işçi dergisinde gerekse birim ve bölge toplantılarında sık sık değinilen bazı konular vardır. Bunların yurtdışındaki görevlerimizin yerine getirilmesine ilişkin eksik ve zaafolar olduğunu hepimiz biliriz. Her dönemde bu eksik ve zaafoları aşma doğrultusunda çaba harcadığımızda bilinen bir gerçektir. Ne varki, Avrupa'da özellikle de Almanya'da faaliyetlerimizin yoğun ve canlı olduğu dönemlerde zararları kısa sürede giderilebilen ya da faaliyetlerimizin yoğun ve canlılığı nedeniyle etkileri fazlaca hissedilmeyen bu hata ve eksiklikler geçtiğimiz dönem içinde 12 Eylül sonrasının **özgül koşullarının** da etkisiyle kısa sürede aşılabilen şeyler olmamıştır.

12 Eylül 1980'deki Askeri Faşist darbeden sonra ülkemizde ortaya çıkan gelişmeler (solon yenilgisi, devrimci hareketlerin ard arda aldıkları darbeler, toplumsal muhalefetin bastırılması, kitlelerdeki çaresizlik, yığınlık v.b.) Avrupa'yı da etkilemiş ve yurtdışında kısmi bir durgunluğa neden olmuştur.

İdeolojik-Politik konuların nedeniyle 12 Eylül yenilgisinin sonuçlarını yeni perspektiflerle aşma şansı bulunmayan hareketler, Avrupa'daki sınıf mücadelesinde doğrudan yer almayı sağlayabilecek araç - gereç ve politikarlardan yoksun olan hareketler bu durgunluğu aşma konusunda ciddi adımlar atamamışlardır. Avrupa'da yapılacak çalışmalar konusunda doğru tesbitler ve önermeler ortaya çıkışından itibaren vurgulanan Devrimci işçi örgütülüğünün de söz konusu durgunluktan etkilendiğini söylemek yanlış olmayacaktır. Bu bir bakıma doğal da sayılmalıdır.

Ancak sorun, tek başına, siyasal ve toplumsal zeminlerdeki durgunluğa açıklanabilecek özellik-

te değildir. Gerçekten de içinde bulunulan durumu sadece dış faktörlerle açıklamaya çalışmak son derece kolay olurdu. Oysa yaşanan süreçte kendimizden, kendi örgütülüğümüzün düzeyinden ve niteliğinden kaynaklanan faktörler de saptanmalı ve bunların olumlaya dönüştürülmesi çabası içine girilmelidir. Özetle, kimiz, niçin ve neler uğruna kavga ediyoruz; bu kavga da kullandığımız araç gereç ve yöntemler nelerdir ve neler olmalıdır, örgütlü ilişkiler içerisindeki insanlar olarak bu ilişkilerimizin niteliği ve özellikleri nasıl olmalıdır? gibi soruların kendimize sorabilmeli ve bunlara cevap verebilmek için bilinçli ve iradi bir çaba harcamalıdır. Nitekim de böyle yapılmaya çalışılmıştır.

Kimilerinin yaşanan sürecin özelliklerini gözmezlikten gelerek her şeyi dış faktörlerle açıklamasına, kimilerinin de varolan sorunlardan sürekli şikayetlenerek her şeyi kötüleyip karalamasına ve fakat olumlu hiçbir şey önermeyecek gerçeklerden kaçmasına, böylece de kendi eksikliklerini ve yetersizliklerini gizleme gayreti içersine girmesine rağmen, Devrimci işçi zor olanı seçmiş, dönüp kendisine bakmış ve görebildiği eksik ve zaafolarını aşmak için **sistemli bir çaba** yürütmüştür. Halende bu çabanın içindedir.

Kendimizi dönüştürme çabası olarak da kavranılması gereken bu tartışmalar süreci, faaliyetlerimizdeki teknik ya da pratik eksiklikleri değil esas olarak **mücadelemizin** özünü oluşturan konuları içermek zorundadır. Başka bir deyişle, tartışmalarımızın ekserineni pratikteki eksiklik ya da yetersizlikler değil, bakiş açımız, politik perspektiflerimiz oluşturmalıdır. Bu ise, tartışmaların program, örgüt işi demokrasi ve bu konular etrafında sürdürülmesini gerekli kılmaktadır.

Bununla birlikte, Devrimci işçinin hedefleri, görevleri, çalışma ilkeleri, örgütlenme anlayışı, örgüt işi ilişkilerinin durumu hem Türkiye devrimi ve Devrimci Yol ile hem de Avrupa'daki sınıf mücadelesi ile bağlantıları ve enternasyonal düzeydeki görevleri bir kez daha belirlenmeli ve yerli yerine oturtulmalıdır.

Kısaca özetlemeye çalıştığımız bu yöneller doğrultusunda sürdürülen tartışmaların Devrimci Yol'un ideolojik-politik ve örgütsel yönlendiriciliği altında gerçekleştiği bilinen bir şeydir.

Devrimci hareketimizin 12 Eylül sonrası dönemde hem kendisi, hem de Türkiye devrimi açısından son derece önemli konular olarak görüldüğü sosyalizm ve demokrasi tartışmaları, Devrimci işçi örgütülüğü içinde de yankı bulabilmektedir. Bir başka deyişle, Devrimci Yol'un Türkiye Devriminin bugünkü ve gelecekteki sorunlarına çözüm bulmak amacıyla sürdürdüğü örgütlü arayış, Avrupa'daki Devrimci Yol taraftarlarının da kendi alanlarının elverdiği ölçüde katılması, katkada bulunması gereken bir çaba olarak değerlendirilmelidir.

İşte bu anlamda, Devrimci işçinin program, örgüt ve demokrasi tartışması, Devrimci Yol'un Türkiye için sorduğu "Nasıl bir demokrasi, Nasıl bir sosyalizm, Nasıl bir örgütlenme?" sorularının bir parçası **Avrupa koşullarındaki yansımasıdır**.

Bugünkü durumumuz ve bazı temel kavramlar

Bugün yapmaya çalıştığımızın yepyeni şeyler olmadığını hepimiz biliriz. Atığımız adımlar arasında elbette yeni olan şeyler vardır. Ancak bunlar, daha çok, bir devrimci grubun kendisini tanımlamasına, iç ilişkilerinin biçimini ve özünü belirlemesine ilişkin şeylerdir.

Mücadele çizgisi, çalışma anlayışı, programı, hedefleri, hitap ettiği toplumsal kesimler ve bunlara sesleniş biçimleri, örgütlediği kesimlerle ilişkileri ve bütün bunlara uygun düşen iç örgütlenmesi açısından Devrimci işçi'yi tanımlamaya çalışırken şu anda var olan - içinde bulunduğumuz durumu da genel hatlarıyla belirlemekte yarar bulunmaktadır.

Hem atmaya çalıştığımız yeni adımların, hem de dönüştürmek istediğimiz şeylerin verili bir platform üzerinde **yükselmesi** açıktır. Bu verili durumu, şu anda Avrupa'da içinde bulunduğumuz siyasal ve toplumsal koşullarla, bu koşulların ürünü olarak var olan fakat bu koşulları ve ya da bu biçimde değiştirmek için mücadele eden bir örgütlenmenin varlığı biçiminde tanımlayabiliriz.

Kendimizi dönüştürme, program ve örgüt konusunda belli bir netliğe kavuşma çabamız işte bu objektif ve subjektif unsurların birlikte var oluşu üzerinde gelişip şekillenecektir. Burada hemen belirtmek gerekir ki, özellikle örgütlü bir çalışma için gereken malzemeyi biçim ve içerik olarak yeniden yaratmak ya da örgütlü bir güç olabilmek için işe sıfırdan başlamak diye bir sorunumuz yoktur. Amacımız, gelinen noktada çalışmamıza yön veren **olanların bütünlüklü bir hale** getirilmesidir. Bunun somuttaki anlamı, görevlerimiz ve hangi kesimleri nasıl örgütleyeceğimizi içeren, hedefleri ve talepleri belli bir program ile, biçimi, iç işleyiş kuraları, ilkeleri, tüzüğü, anlayışı, çalışma tarzı belirlenmiş bir örgütülüğe ulaşmaktır.

Program ve örgüt birbirini tamamlayan, birisi olmadan diğeri gerçekleşmeyecek olan iki kavramdır. Programla ve o programda belirlenen hedefler ve görevlerle örgütlenmenin biçimi, işleyiş uygunluk arz etmelidir. Bir başka ifadeyle, örgütlenmenin biçimi, işleyiş uygunluk arz etmelidir. Bir başka ifadeyle, örgütlenmenin biçimi, işleyiş, diğer nitelik ve özellikleri, programı hayata geçirecek tarzda olmalı ve programı muhtevasına göre şekillenmelidir. Nasıl ki iktidarı hedefleyen bir örgütlenmenin biçimi, işleyiş ve diğer yönleri mevcut iktidarı yıkıp, yerine yenisinin kurulmasına uygun düşecek şekilde oluyorsa; doğrudan iktidarı mücadelesi veren bir hareketin yurt dışındaki çok sayıdaki görevini ve kendisini var eden koşulların -yine- kendisine yüklediği görevleri yerine getirmek durumunda olan bir örgütlenmenin programı, biçimi, işleyiş v.b. değişik şekillerde olacaktır.

Kısaca hem Avrupa'daki sınıf mücadelesinin Türkiye'li devrim-

cilere yüklediği görevleri, hemde Türkiye'deki sınıf mücadelesinin Avrupa'daki görevlerini birlikte yerine getirmeye hizmet eden bir programımız ve bu programa uygun bir örgütlenmemiz, tüm Avrupa çapında, her iki alanın görevlerini ve bu alanların kendi mantıklarının gerektirdiği işleri örgütleyen, alanlar arasında ve bu alanların kendi özgül koşullarına göre sürdürülen faaliyetler ve örgütlenmeler arasında uyumu, koordinasyonu ve planlamayı sağlayabilecek bir muhtevada olmalıdır.

Fakat açıktır ki, **örgütülüğün** önemli ve gereği kavranmadan, örgütlü mücadele, örgütlü çalışma, örgütlü insan v.b gibi devrimci bir faaliyetten vazgeçilmez unsurları **özümlemeyen**, bunlar doğru bir içerikle ele alınmadan yazılan en mükemmel programlar, yada kurulan ve "tutar tılır" işleyen örgütler bile çok fazla işe yaramazlar. Ve bir süre sonra başladıkları noktaya -kaçınılmaz olarak- dönerler.

Demokrasi sorunu

Kendimizi dönüştürme süreci içindeki tartışmalardan en çok kullandığımız kavramlardan birisi de **DEMOKRASİ** dir.

Devrimci işçi'nin kendi örgütlenmesinde insanı nasıl geliştirdiği ve değiştirdiği, taraftarlarını politikanın üretimine nasıl kattığı, yani özetle; devrimci demokrasi açısından kendimizin durumunun ne olduğu da bu tartışma sürecinde yanıtlanması gereken bir sorudur.

Kendimize baktığımızda, devrimci demokrasinin bütün unsurlarıyla uygulanmadığını görmekteyiz. Örgütülüğümüz içinde yer alan unsurların kendi kendilerini yönetebilmelerinin gerçekleşebileceği bir platformun hala yaratılmadığını da söyleyebiliriz. Öte yandan, tüm Devrimci işçi taraftarlarının, politikaların üretilmesine, kararların alınmasına aktif katılımının sağlanamadığı da açık bir gerçektir.

Az sayıdaki insanın, çoğu zamanda birkaç kişinin politika üretip, karar aldığı, geride kalan çok sayıda insanın ise alınan bu kararları uygulayanlar haline dönüştüğü bir siyasal hareket görünümü, devrimci mücadelenin başarısı ve geleceği için oldukça tehlikeli bir durumdur. Çünkü insanları geliştiren ve yetkinleştiren değil, körelten ve "memur" haline dönüştüren, etken ve üretken değil, edilgen konuma sürükleyen bir örgütlenmenin tıkanma ile karşı karşıya kalması kaçınılmazdır.

Bugün kısmen aşmaya çalıştığımız bu temel eksikliğimizi tümenden giderebilmenin yolu, tüm Devrimci işçi taraftarlarının izlenilecek politikaların oluşturulmasına aktif üretici ve bilinçli katılımın sağlanmaktan geçer. Demokrasinin bu önemli boyutu bizlerin siyasal yaşantısına ve faaliyetlerimize hakim kılınmadığı süreçte, diğer boyutlarının bir miktar uygulanmasını herhangi bir anlam olamaz.

Özgür irade kolektif irade

Devrimci bir örgütlenmenin te-

mel kavramlarından birisi de **KOLLEKTİF İRADEDİR**. Bir devrimci örgütlenme o örgütlenmeyi oluşturan tüm unsurların kolektif iradesini temsil edebilmektedir. Bu ise ancak, siyasal katılmanın yaşandığı süreçlerde gerçekleşebilir. Kolektif irade, ancak, örgütün tüm unsurlarının karar alma süreçlerine -özgür iradeleri ile- katılmaları halinde oluşabilir.

şabilir. Tek tek bireylerin özgür iradeleri ile hareket edebilmeleri ve karar alma süreçlerine katılabilirmeleri ise, özgür iradelerini kolektif iradenin bir parçası olarak görmeleri ve ortak iradeyi tanımlama ile mümkün olabilir.

Bir örgüt, siyasal, sosyal v.b konulardaki görüşlerini örgütün tüm unsurlarına kavratmış, aynı unsurların her konudaki düşüncelerini özgürce söyleyebilecekleri, savunabilecekleri ortamı yarattığı ve farklı düşüncelerin de dile getirilebileceği bir örgüt olduğu ölçüde gelişir, güçlenir. Bu anlamda da devrimci bir örgüt olma fonksiyonunu yerine getirir.

Tek tek bireylerin aynı amaç uğruna özgür iradelerini birleştirmelerinin bir ifadesi olan kolektif iradenin kuşkusuz bir **YAPTIRIM GÜCÜ** olacaktır. Bu yaptırım gücünün (Kapitalist bir işletmedeki yada devrimci olmayan örgütlerdeki gibi) emir-komanda ilişkisine değil, gönüllülüğe dayanması gerektiği açıktır. Kolektif iradenin ve onu temsil eden yapıların, organların sahip olduğu bu yaptırım gücünün süreç içinde emir-komanda ilişkisine ya da salt bir disiplin olayına dönüşmemesi için yetki ve sorumluluğun en geniş arkadaş grubuna dağıtılması gerekmektedir. Yetki ve sorumluluk bir devrimci örgütlenmede herkes tarafından paylaşılabilen, kullanılabilen şeyler olmalıdır. Yetki ve sorumluluğun ortak hale getirilemediği, paylaşılıp dağıtılmadığı örgütlenmelerde demokrasinin en önemli boyutu olan siyasal katılımın gerçekleşmeyeceği açıktır.

Nasıl bir program

Türkiye'li işçiler, ülkelerindeki işsizlik sonucu ve toprakta maki-neleşmeye bağımlı olarak yurtdışında çalışmaya çıkmışlardır. ve senelerdir işçi olarak çalışmaları rağmen altyapı, kültürel, insan ilişkileri - zaman zaman- Feodal ilişkiler etkin olur. Burada çalışıp, para biriktirip, biriktirdikleri para ile Türkiye'de kendilerini ne bir iş sahası kurmayı hayal ederler. Davranışları bu anlamda tipik bir proleter davranış değildir. Yurt dışındaki sınıfsal konumları işçi iken, Türkiye'de orta sınıf, küçük üretici olurlar. (bir yığın işçi şirketinin batması, Türkiye'de orta sınıfların gittikçe yoksullaşması ve tekelleşmeye rağmen, kafalarda küçük üretici olma düşüncesi hala mevcuttur) bunların Türkiye sınıflar mücadelesinde saf tutmaları büyük ölçüde bu karaktere denk düşmektedir. Emeklilik, çocukları eğitimi, askerlik v.s gibi gerek Türkiye'den gerekse Almanya'dan kaynaklanan sorunlar vardır. Ancak, onları bu sorunlar etrafında örgütleyip hedef gösterme noktasında işlenecek sosyal ve siyasal motifler de onların yapılandıracı karma-

Devamı sayfa 19'da

Almanya'da biz Türkiyeliler

Muhittin

İkinci Dünya Savaşı sonunda, yıkılmış, yakılmış o dev endüstri merkezlerinin bacalarından çıkan dumanların etrafı kirlenip zehirlerini saçmadığı bir Avrupa çıkıyordu karşımıza... İnsanlar ise, gözlerini birbirleri üzerine dikip bakarak "Neler yapabiliriz, bu yoksulluk ve çekilen acıları nasıl unutacağız?" diye düşünürlerken, o önceleri dönen çarkların sahte sahipleri tekrar sahneye çıkarak, oyunlarına kaldıkları yerden devam ediyorlardı.

Endüstrimiz yeniden ve eskisinden daha da güçlü kuralıyız, bunun için geçmişimiz gündüzümüze katmalıyız, diyen eski Nazi arıti teknokrat ve bürokratların da belli bir kesimi, belli sloganlara sarılarak ortalıkta dolaşmaya başladılar. Sistemin bey koltuğuna oturan ABD, Almanya'nın Sovyetlere karşı, Batı Avrupa'nın kalesi durumuna getirilmesi propagandasını yayarak, Alman işçi ve emekçilerini yeniden ilik ve kemiklerine kadar sömürme politikası uygulanmaya başlandı. Öyle bir zaman geldi ki, artık elde olan işgücü ihtiyaca cevap veremez oldu. Çünkü savaşta milyonlarca insan katledilmişti.

Bunun üzerine, sınıf mücadelesinin düşük ve işgücünün de ucuz olduğu ülkelere işçi getirme gündeme geldi. Buna en uygun olanlar da Akdeniz ülkeleriydi.

60'lı yıllardan itibaren, Türkiye bu iş için biçilmiş kaftandı ve Türkiye'den işçi getirilmeye başlandı. 70'li yıllarla birlikte Türkiye'deki sınıf mücadelesinin yükselmesine paralel olarak, Avrupa'daki Türkiyeliler arasında da bir kaynaşma, politikleşme gündeme geldi. Bu hareketlemeler sonunda çeşitli bölgelerde çeşitli dernekleşmeler yapıldı ve çeşitli siyasi güçlerin yurtdışında da uzantıları oluştuldu.

Bizim yurtdışındaki oluşumumuz 1978'lere rastlar. Ozamanlar hep Türkiye'dik. Zaman içinde bir baktık ki, buraya yerleşmişiz.

Türkiye'de hareketimizin geniş kitleler arasında yankı uyandırmaması, büyük sempati toplamaması, ülke tarihinde yığın siyasi bir güç olması, Devrimci İşçi'nin de Avrupa'da çok kısa bir sürede gelişme siyasi bir güç haline dönüşmesini sağladı. Fakat bu siyasi gücün araç ve gereçlerini bulup uygulamada yetersiz kaldık. Bu araç ve gereçleri bulup, uygulayacak kadroları aynı hız ve şekilde yetiştiremedik için, hareketimiz belli bir yerde tıkanıp, bir ist örgütlenmeye sığamıyordu. Bunun da belli sebepleri vardı:

a) Türkiye'deki 12 Eylül 1980 darbesi, b) Almanya'daki ekonomik kriz.

a) 12 Eylül'deki askeri faşist larbeden sonra, yurtdışındaki genç hareketimizin görevlerinde belli bir düşüklük gündeme gelip layandı. Tüm güçlerimizi bu pratik görevleri çözmek için, var olan bütün olanakları kullanarak Avrupa kamuoyunda Cuntanın faşist yüzünü açığa çıkartılması için önüne koyan devrimci hareketimiz başanlı bir sınav verdi. Akat işler bitmek tükenmek bilmiyor, hayat devam ediyordu.

b) Türkiye'ye yönelik görevimizi yaparken Almanya'daki sınıf mücadelesi durmuş değildi ve uraya yönelik sorunlarımız katırlanmış, kangren olmuştu. Ekonomik kriz hükümetleri devir-iş, hükümetler kurdurmuştu.

Yabancılar sorunu ise, artık dışarılarda dolaşan birileri değil, eşik-ten içeri girmiş, bizden biri olmuştu. Bizler ise, günlük pratik işlerin içinde koşuşturan bir konumdaydık.

Hareketimiz işlerin yapılmasını söylüyor, bizler de yapıyorduk. Türkiye'ye yönelik işlerimizde bir çok bölgede Alman arkadaşlarla dayanışma hareketini sağlayarak at başı gidiyorduk. Bu dayanışma hareketi de belli bir noktada eski cazipliğini kaybetti ve Alman arkadaşlar artık yavaş yavaş çekilmeye başladılar. Sebebi ise, bu arkadaşlarla işlerin örgütlenmesi konusunda, onlarla tartışarak ilikna edecek yeterli Almanca bilen ve aynı zamanda da olaylara siyasi bakan arkadaşların az olması, olanların bu işi yeterince kavrayamamaları olarak sayılabilir.

DERNEKLERİMİZDEKİ DURUM

Başlangıçtan itibaren bölgelerde çalışma yapan arkadaşlarımız bazıları, Devrimci İşçi ile bölgeler arası ilişkileri yürütmeye başladılar. Bu çalışmaları yapan arkadaşlar, yapılan tartışmaları zaman zaman bölgelere aktarıp tartışmaya gerek görmeden pratiğe geçirilmesini çalıştılar. Zaman zaman da sadece gerekli görüldükleri arkadaşlarla işleri yapmaya başladılar. Devrimci İşçi ile ilişkileri yürüten arkadaşlarla bölgedeki arkadaşlar arasında işi uyumsuzluk pratik faaliyetlerde de kendini gösteriyordu. Bu uyumsuzluk belli bir süre sonunda, işlerin nasıl örgütleneceği konusunda kendini dayatıyordu.

Derneklerdeki kitlelerin siyasi yetersizliği sonucu, işlerin örgütlenmesi tıkanıklığı ugruyordu. Yürütülen büyük bir bölümü ille de yukarıdan emir verilmesi (daha doğrusu işlerin örgütlenmesi işini merkezle ilişkili arkadaşların yapması) eğilimindedir.

İşler böyle olunca, hiç kimsenin kendiliğinden işlere sarılıp inisiyatif koyması veya geliştirmesi mümkün olamıyor. Bu da derneklerimizde, dernek örgütlenmesi yerine kişilerin örgütlenmesini karşımıza çıkarıyor. Bu arkadaşlar da bu durumdan memnun görünmüyorlar. Söze başlayınca olayların üzerine gitmek yerine, bir sürü ajiteli, süslü ve görevlerimizin pratik yönüne ışık tutmayan geçiştirmeler, uyumlu, iknalı ve yapıcı olmadıklarından, siyasi şiarımız olan "devrimci bir örgütsel çalışma, kolektiflik temelinde üzerinde yükselmek zorundadır; kolektif tartışma, kolektif yönetim, mutlakla belirli ve sistemli bir görev bölüşümü, kolektif sorumluluk ve disiplin" hayata geçirilememektedir. Bundan dolayıdır ki, dernekler kitlelerin olmaktan çıkıp, kişilerin mahiyetli gibi bir durum çıkmaktadır.

Bu olguyu kırıp kitleleri söz sahibi yapmak, kitlelerin karar verimlerini sağlamaya pek de kolay olmuyor. Fakat bu durumu sağlamak zorundayız. Bu iş ne sadece tabanın zorlaması ile ve ne de tek başına Devrimci İşçinin zorlamasıyla başlanabilir. Devrimci İşçi doğrudan derneklerle ilişkileri geçerek, dernekler ise bölgelerindeki işlerin yapılabilmesi ve edinmiş oldukları tecrübeleri ile, Devrimci İşçiye uyumlu bir tartışma yaparak, yani görüş alışverişinin sıklaştırarak geleceğe yönelik işlerin kotarılması doğrultusunda yukarıdaki siyasi şiarımızı hayata geçirebiliriz. Geçir-

mek zorundayız da...

Demokratik merkezîyetçilikte önemli olan, eleştirilerin kademelerden geçerek doğruya ulaştıktan sonra, genel politikaya katkıda bulunmasıdır. Taban ve tavan arasındaki canlı alış veriş ancak böyle sağlanır. Bu yapılmaz, daha doğrusu eleştiri, örgüt çalışmasının yapıcı öğelerinden biri haline getirilmezse, alt, kademelerdeki bütün tartışmalar kişisel bir iç boşaltmaktan başka bir işe yaramaz.

Tabanla tavan arasındaki uyumlu çalışma, aynı zamanda bölgelerdeki işlerin de uyumlu yürütmesini sağlayacak kamsındayız.

"Sosyalizm, uğruna övgüler düzülerek kazanılmaz. Gelecek güzel günlere ait nutuklar atılarak da sosyalist olunmaz. Gerek sosyalist olmak, gerekse sosyalizm uğruna mücadele, son derece pratik sorundur."

NEREDEN BAŞLAMALIYIZ

Herşeyden önce şu soruları kendimize sormalıyız:

Bizler kimleriz?

Neredeyiz?

Ne yapmak istiyoruz?

Çalışmalarımızı ne ile bütünleştireceğiz?

Bu sorular daha da çoğaltılarak çözümler aranabilir.

Yukarıdaki sorulara kısa cevaplar arayalım.

Bizler, ülkemizdeki ekonomik durum nedeniyle yaşamını yurtdışında devam ettirmek zorunda bırakılan Türkiye ve Kürdistan'da devrimcileriz. Sosyo-ekonomik yapı bakımından kendi ülkemizden çok farklı, emperyalist sistemin temel direklerinden birisi ve metropol bir ülke olan F.Almanya'dayız. Burada biz Türkiye'li ile ilgili görevleri: a) Buraya (Almanya'ya) yönelik, b) Türkiye'ye yönelik olmak üzere iki temeldedir.

a) Bizlerin burada Almanya'ya ilişkin bir çok sorunlarımız var. Bu sorunlardan yola çıkarak pratik şeyler yapmalıyız. Bunların en güncellerinden başlanmalı ve ileriyeye dönük bir çok sorun ortaya konmalı, tartışılmalı, bu tartışmalar içinde berraklaştırılmalı ve pratiğe uygun hale dönüştürülmelidir. Çünkü pratiğe uyacak, pratikte işimize yarayacak, gelecekte bizleri aydınlatacak, çalışmalarımızda bizlere yol gösterecek bir tartışma olmalıdır. Onun için tartışmalarımızdaki ölü yeriye dönük ve yaratıcı olmak zorundadır. Nerede olduğumuzu ve yaşadığımız toplumun yapısını (emperyalist sistemi) A'sından Z'sine kadar doğru değerlendirip, bu sisteme uyacak şekilde çözümler getirmeye yönünde olmalıdır.

Biz yabancıların sorunları ne dün başladı, ne de yarın bitecektir. Bu sorunlar yabancıların buraya gelmesiyle başlayıp, sistemin değişmesiyle son bulacak sorunlardır. Onun için bu sorunlara yaklaşıp, bu anlamda olmalıdır. Şunu da hesap etmek zorundayız ki, yarın Türkiye'de devrim olsa bile burada yaşayan Türkiye'li ile ilgili bir çoğunluğu burada kalsındır. Devrimciler, ezilen, horlanan, aşağılanan sınıf ve tabakaların sorunlarına sahip çıkmak zorundadırlar.

Bizler yabancıların belli bir kesiminin burada kalacağı olgusundan yola çıkarak geleceğe dönük ekonomik-demokratik hakları konusunda onları eğitmek, aydınlatmakla da görevliyiz. Bunlar yabancı düşmanlığına karşı mü-

cadele, kanunlar karşısında eşit haklara sahip olma, ilticacıların hakları ile seçme ve seçilme hakkını sayabiliriz.

b) Bizler Türkiye'li devrimciler olarak, görevlerimizin başında ve hiç bir zaman da aklımızdan çıkarmadığımız Türkiye devrimi diye bir sorunu karşı karşıyayız. Düşüncemiz bu sorunumuzu nasıl çözeriz, üzerimize düşen görevi nasıl ve ne şekilde layıkıyla daha iyi yerine getirebiliriz? Olmalıdır.

Devrimci hareketimiz bu soruna ilişkin çözüm yolları göstermiştir. a) Maddi destek, b) Dayanışma hareketini güçlendirmek, c) Teknik yardım. Bu sorunlarımızın çözümünü de, gelip Almanya'daki sorunlarımızın çözümüne dayanıyor belli ölçülerde, Türkiye'ye yönelik çalışmaların başansı, buraya yönelik çalışmaları başansına bağlıdır. Bir çok Türkiye'li genç arkadaşın saatlerce derneklerde oturduğu, fakat hatın sayılır bir iş yapmadığı açıktır. Bu arkadaşlara gelecekte Türkiye devrimine ilişkin bir çok teknik sorun halledilmesinde iş düşeceği şüphe götürmez bir gerçektir.

BÜTÜN BUNLARI KİMLERLE BAŞARACAĞIZ

Bu sorunu üç bölümde inceleyebiliriz:

a) Türkiye devrimi açısından Türkiyelilerin birliği.

b) Türkiye devrimi açısından Türkiyelilerin ve Almanların dayanışması,

c) Türkiyelilerin ve Alman solu-nun Almanya'daki sınıf savaşına yönelik birliği.

a) Türkiye devrimine yönelik Türkiyelilerin birliği konusunda önemli sayılabilecek bazı adımlar atıldı. Geçtiğimiz yılın başlarında bizim hareketimizin de içinde yer aldığı yurtdışı anti-faşist birlik komitesi BİRKOM oluşturuldu. BİRKOM Türkiyelilerle demokratlara, anti-faşistlere, devrimcilere ve Avrupa'daki ilerici kamuoyuna büyük ümitler verdi. Fakat süreç içinde bu kitleler BİRKOM'dan umdukları bulamadılar. BİRKOM, çolediklerini uygulamada güçlüklerle karşılaştı. Bu güçlükleri yemende yetersiz kaldı. Bu güçlüklerin başında, BİRKOM'un dışında kalan grupların yoğun anti-BİRKOM'culuğu, Alman gerici çevrelerinin baskısı, ve BİRKOM'un içinde yer alan siyasi hareket ve grupların birliki anlayışları, BİRKOM'un siyasi tesbitlerinin hayata geçirilmesinde yetersiz kalmasına neden oldu.

Birlik-mücadele-birlik şiarı Türkiyeliler devrimciler açısından çok yeni birşey olduğundan, birliği ve mücadeleyi sadece düşmana karşı bir silah olarak kavıyorlar. Bu şiar sadece düşmana karşı olmayıp, içimizdeki şeytani yenme ve sosyalist demokrasiyi uygulamaya şiaandır aynı zamanda.

İstegimiz, gelecek günlerde BİRKOM'un kendisine bir çeki düzen verip görevlerinin hayata geçirilmesinde atılım yapmasıdır.

b) Türkiyeliler ve Alman solu-nun Türkiye devrimine ilişkin dayanışması konusu üzerine çok şeyler söylendi. Çok sözü edilen ve biz Türkiyelilerin de can alıcı sorunlarının başında gelen bir olgu olmasına rağmen, önemli sayılabilecek bir dayanışma hareketi de yaratılmadı.

Bu konuda sadece Alman solu-nu suçlamak sanır olaylara objektif bakmaktan ziyade görevden kaçmak olur. Bir kısım Türkiyeliler sol grup hala 12 Eylül öncesi Türkiye'de yaşıyor. Dayanışma hareketinin önemini dahi kavrayamaması, bir kısmı buraya entegre olmuş. Dayanışma hareketini güçlendirmek Türkiye devrimine yönelik görevlerimizin başında gelmektedir. Bu tabi ki bugünkü bakış açısıyla, böyle ko-

laydan çözülecek bir sorun değildir.

Bazı tartışmalarda Almanya'da örgütlü bir sol hareketin olmadığı söylenip duruluyor. Örgütlü olmasa da ilişkiye geçebileceğimiz bir sürü güç mevcut. Bu güçler arasında kiliseleri, sendikaları, SPD'nin sol kesimini, Yeşilleri, başlı hareketleri ile çeşitli sol örgütleri ve inisiyatifleri sayabiliriz. Dayanışma demek sadece elde silah omuz omuza savaşmak değildir.

c) Türkiyelilerle Alman solu-nun Almanya'daki sınıf mücadelesine yönelik birliği de -diğer sorunlar gibi- çözülebilir değil. 82'nin sonbaharındaki hükümet değişikliği bir çok sorunu da beraberinde getirdi. Bu sorunlar, sınıf mücadelesinde kazanılmış haklardan tutun da, işsiz kalan yabancıların sınır dışı edilmesine kadar uzanıyor.

6 Mart 83'de yapılan yeni seçimlerle birlikte, Kohl hükümetinin bu kazanılmış haklara yönelik saldırıları da onaylanmış oldu. Hükümetin değişmesiyle beraber Almanya'daki hareketlilik de arttı. Yabancılar olarak bizler ise, bu hareketliliğin içinde cüzi bir varlık dahi gösteremedik. Bu durum daha önceleri de böyledi. Örneğin Atom santrallerine karşı verilen mücadeleler, Frankfurt'taki havaalanı yapımı, vs.

Mart ayı başında Kohl hükümetinin yabancılar komisyonu, yaptığı çalışmaları kamuoyuna açıkladıktan sonra çeşitli basın yayın organlarında, çeşitli kişi, kuruluş ve örgütler tarafından sentez eleştirilere uğradı. Almanya'da Devrimci Sol yasaklanarak dernekleri kapatıldı. Şimdi sıra diğerlerinde sanırız. Çeşitli iş yerleri yüzbinlerce işçiyi sokacağı attı. Şimdi de sayım işleriyle uğraşıyor. Bu ve benzeri sorunlar nedeniyle Almanya, huzur ve refah ülkesi olmaktan çıkıp büyük çalkantıların, kanışıklıkların at oynattığı bir ülke durumuna dönüşüyor.

Tüm bunlara karşı ise, geniş kesimler Alman burjuvazisine karşı muhalefet örgütlenmeye çalışıyorlar. Yeşiller 27 sandalye ile mecliste önemli sayılabilecek bir güç durumunda.

Biz yabancılar burada politik bir güç olmak istiyorsak (ki kesinlikle başarmak zorundayız) politik hareketler içinde, onların bir parçası olmalıyız. Olmak zorundayız... Buradaki politik güçlerden biri olamazsak, buradaki demokratik haklarımızın korunmasını ve genişletilmesini de sağlayamayız. Bunların başında da seçme ve seçilme hakkımız gelmektedir.

Bunlar ve bunlara benzeyen tüm konularda yerli ve yabancıların ortak örgütlenmeleri, ortak mücadelelerine ilişkin araç ve gereçlerin bir an önce yaratılmasını sağlamalıyız. Daha uzun zaman beklemeye sanırız gerek yok.

Fabrika hazır, makineler da... Monte edip üretime geçmek ise bizlere (Alman ve yabancı anti-faşistlere) düşüyor.

O halde görev başına!

ÖDEMELER İÇİN:

Postschekamt Köln
L. Ulusal, Konto Nr. 322919-509

Stadtparkasse Köln
L. Ulusal, Konto Nr. 144913217
BLZ: 37 05 01 98

IMPRESSUM

Devrimci İşçi, V.i.S.d.P.: S. Akhan
Schildergasse 101 a, 5 Köln 1

Auflage: 10.000
Erscheinungsdatum: 5.7.1983

Dernek çalışmaları ve kültürel değerler

Yurt dışında ikibuçuk milyon üzerinde Türkiye'li yaşamaktadır. Bunlar Avustralya'nın çeşitli ülkelerinde, Libya'da, Arabistanda hatta Avustralya'da göçmen işçiler olarak yaşamlarını sürdürmektedirler. En yoğun olarak Almanya'da yaşayan Türkiye'li işçiler, özellikle altmışlı yılların başından itibaren ülkedeki işsizlik ve tekelin ucuz işçi talepleri sonucunda ülke dışına akmaya başlamışlardır. Ve doğaldır ki sayıları ikibuçuk milyon üzerindeki bu insanlar çalışmak zorunda oldukları ülkelere, kendi gelenek, göreneklerini, kendi yaşam biçimlerini, kültürlerini de beraberlerinde taşıdılar. Ve uzun zamandır kendi yaşam biçimlerini sürdürdüler, sürdürmekte. Ne var ki kendi kültürleriyle, yaşadıkları ülkenin kültürü arasındaki derin uçurum onları o ülke insanıyla birlikte yaşamaktan önemli ölçüde alıkoymuştur. Birlikte yaşamın koşullarının yaratılmaması, ısrarla kendi geleneksel yaşam biçiminin dayatması Türkiye'liğin rolünü yanında yaşadıkları ülkenin egemen güçlerinin engelleyici tutumunu gözardı etmemek gerek. Kendi kültürlerini yaşatmalarına izin verdikleri halde öteyandan özellikle Türkiye'li işçileri yeren, uyum göstermekte ne kadar çok zorluk çektiklerini anlatan fakat hiç bir zaman onların uyum gösterebilmelerini sağlamak için gerekli çabayı sarfetmeyen, onların yaşam biçimleriyle alay edecek kadar ileri giden bir yol izlemekten geri kalmamaktadırlar. Bu yollarda yabancı düşmanlığına yeşil ışıklar yakmaktadır.

Birlikte yaşamak istedikleri toplumdaki baskılar sonucunda ister istemez getolaşmak zorunda kalan bu insanların kültürü getolaşma nedeniyle besinsiz kalmaya başlamıştır. Bir üst yapı kurumu olan kültür

ise her üst yapı kurumu gibi alttan doğru beslenmezse yozlaşıp yabancılaşacak ve zamanla yok olacaktır.

Türkiye'li göçmen işçilerin beraberlerinde getirdikleri kültürü böylesi bir durumla karşı karşıyadır. O nedenle kendi diliyle müziği, folkloru, hikayesi, fıkrası, romanıyla, resmiyle, geleneksel yaşam biçimiyle yaşadığı toplumdaki izole bir şekilde kendileriyle baş başa kalan Türkiye'li göçmenliğin beraberinde getirdiği dezavantajları aşgari ölçüde de olsa ortadan kaldırıp, yaşadıkları toplumla kendi aralarındaki insanî ilişkilerini zorlayıp geliştirmek zorunda kalacaklardır.

Birinci kuşağın buralara taşıdığı kültürel değerleri yaşatacak, iki kültür arasındaki (Türkiye'liğin kültürü ile yaşadıkları toplumun kültürü arasında) alış verişte önemli rol oynayacak ikinci kuşak ne birinci neslin getirdiği kültüre nede yaşadıkları toplu-

mun kültürüne adapte olmuş değillerdir. Oysa ikinci neslin kuracağı toplum ilişkileri ve bu nedenle yaşamın içerisine girilmesi sayesinde getolara sıkışmış kültürel değerlerin beslenmesi belli ölçülerde sağlanmış olacaktır. İşte bu noktadan hareketle ikinci neslin kültürel eğitimine önem vermek onları kültürel değerlerle donatmak gerekmektedir. Gerek yaşadıkları toplumun gerekse birinci neslin taşıdığı kültürel değerleri kavramasına itici güç gerekmektedir. Onun içinde, içinde yaşadığı toplumla uyum göstermede, o toplumla beraber yaşayabilmenin koşullarının yaratılmasında o toplumun itici rol oynaması gerekmektedir. Ama ne var ki tam tersine o toplum göçmen işçileri dışarı iten bir rolü tercih etmektedir. O rol ona oynatılmaktadır.

Egemen güçler böylesi bir görevi hiç bir zaman kendilerine hedef olarak seçmemişler aksine o boşluğu, o deliği hadada genişletmenin politika-

larını çizmişlerdir. Yani yabancıların kendi toplumlarına uyum gösterebilmesinin, yabancıların kültürleriyle kendi kültürlerinin alış verişinin sağlanmasının önünde başlıca engeli teşkil etmiştir. Özellikle Türkiye'li işçiler kaba, uyumsuz insanlar olarak gösterip onları izole etmeye çalışmaktadırlar. İzledikleri politikalar özellikle ikinci neslin eğitimi, toplumla uyum göstermelerini sağlayacak politikaları ise onları birer ucuz, vasıfsız sınırlı hakları olan köleler haline getirmek olmuştur. (örnek MBES kursları) duruma ne yabancı nede yaşadığımız ülke solu gerçek anlamda müdahale edememiştir. Yurtdışındaki Türkiye solunun örgütlenmeleri bu insanları değerlendirecek onları bulundukları boşluktan kurtaracak, yaşadıkları toplumdaki insanlarla ilişkilerini düzenleyecek, iki kültürün alış verişini sağlayacak, böylece birinci neslin getirdiği kültürel değerleri geliştirebilecek programlardan yoksundurlar. Bu programlar daha fazla vakit kaybedilmeden çizilmeli ve yaşama uygulanmalıdır. Aksi takdirde aynı zamanda kültürel çalışmalarında yapıldığı dernekler, getolara gömülme üzere mezarı kazılan kültürel değerlerin gömü işlemini yapmaya devam edeceklerdir.

HAYDI İLERİYE DÖNELİM

Dönüyor kara bulutlarıyla hava
Dönüyor güneş yıldızlar ve Dünya
Dönüyor yuvarlanan misket,
Bir biriyi çapışarak
değişerek

kaynararak
Dönüyor savrulan rüzgarda toz sürüşü.

Yıkıyor yeri, göğü gök gürültüsü.
Ve dönüyor elimdeki kazıl kalem
yuvarlaklar çizerek,
gerçekleri dizerek.

Kara bir kalem kanlıyor ardından
anlam diyerek,
Üstten alta emirlerle dönerek.

Dönüyor yağlı ilimlerin ucundan
Beyini, sol memenin altındaki
neferi

birden durmuş,
Dağ gibi kalıplaşıp yığılı.

Dönüyor
büyük emir,
kara zulüm,
kalın kelepçe,

paslı zincir,
koca elleriyle ölüm.

Dönüyor denizde, okyanusta
Silah elde savaşanların anıları
dağlarla
canlarla

cellatlarla.
Ya sen; sen ne duruyorsun?

Dönüyor ölenler
öldükçe dirilenler,
-direnenek can verenlerin ihtilali
ruhu

-akan kanların alınmamış hesabı
Dönüyor başında halkların
Marlı, Eylülü faşist cunta.

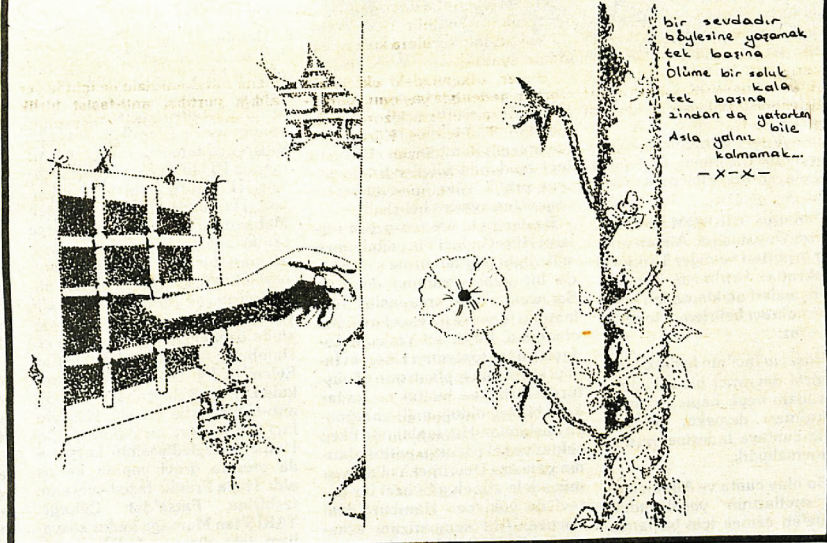
Dönüyor
gece gündüze,
ay ateşe,

halklar haklı savaşına,
birlik ve kurtuluşun yoluna.

Ya sen;
sen olduğun yerde,
kararsızca dönüp duruyorsun?

Ebingen'den Yaşar.
3. 5. 1983

İdam cezası verilen bir arkadaşın dışardakilere mesajı

Kültür faaliyetleri

"Biz halkız yeniden doğarız ölümlerde"

Derneğimizin kültürel çalışmaları tiyatro ve folklor olmak üzere iki alanda sürdürüldü. Her iki alanda görev alan arkadaşlar derneğimizin üyesi ve diğer pratik çalışmalarında da faaliyet gösterenlerden oluşuyor.

Tiyatro çalışmasına katılmak isteyen arkadaşlarla bir araya geldiklerimizde, hangi oyunu oynayabileceğimiz konusunda fazla seçeneğimiz yoktu. Elimizde bulunan "BİZ HALKIZ, YENİDEN DOĞARIZ ÖLÜMLERDE" oyunu, rol almak isteyen arkadaşların hemen hemen tümünün ilk kez tiyatro faaliyetinde bulunacağı göz önüne alındığında çok yoğun ve uzun bir dönem için bile bir prova sürecini gerektiriyordu. Nitekim öyle oldu. Dört aylık bir çalışma sonunda bazı teknik yeterliliklerle birlikte oyunu daha hızlı hale getirdik. Lyon bölgesi D. işçi sempatizanı arkadaşların düzenlediği geceye katıldık. İlk kez

sahneye çıkmamıza birçok eksikliğe rağmen oyun, gerek Türkiye'de, gerekse Avrupa'nın çeşitli yerlerinde birçok kereler sahnelenmiş bir oyundu. Bu nedenle Lyon gecesinden sonra tiyatro görevi alan arkadaşlarla yaptığımız değerlendirmeler toplantısında, yeni piyaseler bulunması doğrultusunda çaba göstermemizin gerekliliğini vurguladık. Hazırlayacağımız yeni oyunun Türkiye'de daha önce izlenmediği ve 12 Eylül sonrası yaşanan gerçekleri işleyen daha güncel nitelikli olması gerekiyordu. Yaklaşık dört aydır yaptığımız

araştırmalardan olumlu sonuç alamadık. Hazır bir tiyatro metni elimizde geçmediği için bu çalışma durdurulmak zorunda kaldı. Almanyalı'nın çeşitli birimlerinde tiyatro çalışması yürüten arkadaşların veya D. işçi Kültür Komitesinin bu ihtiyacımıza cevap vermesi halinde yeniden çalışmalarımız sürecektir.

Tiyatroyla aynı döneme rastlayan folklor çalışması öncelikle bu işe gönüllü arkadaşlarla öğrenildikten sonra gecelere çıkacak esas ekip belirlendi. İlk kez İran'lı Halkın Fedai'lerinin düzenlediği gecede sahneye çıktık. Bunun ardından Lyon Kültür gecesine katıldık. Son olarak ta Citroen işçilerinin bayramına katıldık. Folklor çalışmaları, birimiz gelen folklorcu bir arkadaşın yönlendirmesiyle farklı bölge oyunlarını içeren bir biçimde sürdürüldü.

İDAMLIK BABA

Hücum ADALI

Ağaları besleyen biziz.
Bela edip başımıza saranda.
Yıkacaktı vardır elbet,
Ama
Henüz haberi yok karnımda'ki
yavrudan.
Yavruında yok bir haberi,
bu davada ölecek babasından.
- Ana olarak ben biliyorum'ya
Soluklar tek tek,
soluklar kesik, kesik,
soluklar ateş gibi alımp
verilmede.
Yüreği kuş gibi titreten,
diş gıcırtsı
Bıçaklar bilenmiş yürekler
doğramaya,

son sözünü söylememişt.

İdamlık baba.
Acı, acı birşeyler düşündü
sehpasında.

- Şimşek'in hızı gibi.
DEDİ: Doğacak yavru için.
- Tükürdü yüzüne cellatın.

YOK:

Yok onların haberi
karnımdaki yavrudan.
Benzemeyecektir elbet'te.
Ne demirin tuncuna
Ne amerikan piçine.
Bir bardak dopdolu zehirden.
Bir bardak, bir damla ister.
Bir bardak taşı verecek,
kanlı bir dava için.
Kana, kan için.
Üstüne inmeye hazır olacak

AVININ

Kanlı bir kartal gibi
Ben değilsem anlatan
Anlayacak'tır caatlısından

ÖZGÜRCE

VE
Ayna gibi akıp giden sudan.

Nejde'te

Sen düştüğün gün militanım
Kalbimize bir hançer gibi
saplanmıştı
Kapkaranlık o gün yeryüzü
Bulutlar simsiyah(!)
Hücrende kan doluydu
öbek öbek tortulaşmış, kurumuş
ama kapkızıl
öldürüldüğünü söylüyorlardı
militanım
Hain korkak bir sesle titreyerek
Seni kalbimize gömdük
ruhumuza bilincimize
Seni kitaplara gömdük(!)
gök mavisine
Sen burju gibi delerek karanlığı
Bir meşalesin elimizde

Halis

ÇİÇEK YETİŞMEZ

Sahr aralan boş,
Kaldırım taşları gibi
dizilişinden belli

Çiçek yetişmez, Kaldırımlarda
Uzun, uzadıya ölümler yatar.
Ömrünün bahannandan, Kurtuluşu
açılan yollarla...

Sahr aralan boş,
Kaldırım taşları gibi
dizilişinden belli.

Çiçek yetişmez, Onların
Kan veren avuçlarında.
Ölüme övgü dizekleri, Vurulan her
kekiklin
Yaralı kanatlarına...

Ölüme övgü dizekleri,
Vurulan her kekiklin
Yaralı kanatlarına...

Sahr aralan boş,
Kaldırım taşları gibi
dizilişinden belli.

Hamburg

11 Haziran idamları, işkenceleri ve katliamları protesto yürüyüşü

Yürüyüş 2 bine yakın Alman, Türk, Kürt devrimci ve demokratın katılımıyla sabah saat 10'da Dammtor'da başladı.

Birbirlerine bağlı üç hedefe yönelik olarak: Faşist Cunta'nın tutuklu bulunan devrimci yoldaşlarımıza ve halkımıza yönelik saldırılarını, Irak Kürdistanında yaşayan Kürt halkına ve Türkiye Kürdistanlı devrimci demokratları yok etmek için düzenlediği baskını, Hüseyin İnci ve yurtdışındaki diğer devrimciler üzerindeki anti-demokratik uygulamaları teşhir ve protesto konuşmaları yapıldı. Tek bir yürek, tek bir yumruk attığımız kavgaya sloganları tüm sokaklarda yankılandı.

Güçlü bir protesto ve egemen sınıflara karşı gövde gösterisi olan bu yürüyüş, önce Hüseyin İnci'nin kaldığı cezaevinin önüne kadar geldi. Yürüyüş burada 10 dakikalık bir konuşma ve adeta hapishane duvarlarını yıkarasına anlamlı ve kavgacı sloganlarla (Hüseyin'e özgürlük) herkesin ilgi ve sempatisini kazandı.

Altona'ya gelen yürüyüşçüler yürüyüş konuşması bitene kadar alanda kaldılar. Almanca konuşmayı GAL milletvekili Regula Schmitz Bot yaptı. Ayrıca arkadaşımızın karısı ve yürüyüş tertip komitesi adına Türkçe konuşmalar yapıldı.

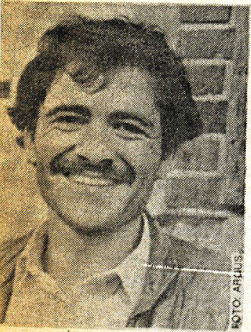
Yürüyüşün en anlamlı yanı Alman anti-faşistlerinin Türkiye'den daha yoğun ve en az okadar duyarlı, sorumlu davranmalarındı. Özellikle gerek katılım gerek coşku, disiplin ve propaganda açısından oldukça olumlu, başarılı bir yürüyüş olarak değerlendiriyoruz.

Not: Bir hata veya eksikliğimiz, yürüyüşün politik tutuklularla dayanışma için tek eylem olarak ele alınmasıdır. Oysa, yürüyüş yöresinde başlattığımız kampanya çalışmalarının en doruk noktaya ulaşıldığı bir eylem olmalıydı.

Devrimci selamlar

Hamburg Devrimci İşçi

HÜSEYİN İNCİ ÖZGÜR

24 Mayıs 1983 tarihinde Devrimci Yol sempatisini Hüseyin İnci arkadaşımızın cuntanın isteği üzerine evine sabahın erken saatlerinde yapılan bir baskınla Türkiye'ye gönderilmek üzere Interpol tarafından tutuklandı. Tutuklama nedeni olarak 3.9.1978 tarihinde sivil faşistlerin Sivas-Alibalka halkına yönelik saldırısı sırasında azırlı bir faşist olan Muhlis Nay'ı öldürmeye tam teşebbüsü olduğu iddia edildi.

Bu iddia asılsız ve bir safsatadan ibarettir. Tutuklama kararının çıkarıldığı dönemde arkadaşımız Sivas Eğitim Enstitüsünde öğrenimini sürdürmekte idi. Kendisi belirli bir süre de öğretmenlik yapmıştır. Almanya'ya yasal yollardan gelmiş, burada da yasal yollardan kalmaktadır. Arkadaşımızın üçbuçuk senelik bir aradan sonra tutuklanmasının nedeni bizzat açıktır. Bu olay bize göre yurtdışındaki demokratik muhalefetin sürdürülmesi istenmesinin bir göstergesidir.

Arkadaşımız Hüseyin İnci'nin tutuklanmasından hemen sonra yapılacak ilk iş bu olaydan en duyarlı kesimleri bilgilendirmek ve harekete geçirmektir. Bizler

mesini sağlayacak somut bir olaydır.

6- Bu ve bunun gibi nedenlerle Hüseyin'in kurtarılması tek ve temel amaç değil, temel amaca ulaşmamızı sağlayacak etkili bir araçtır. Bu denli geniş, çok yönlü ve zengin bir politik içeriğe sahip bir olay olması aynı zamanda merkezde platform maddelerinden birisine tam da denk düşmesi (yurtdışındaki devrimcilerin cuntaya iadesine karşı çıkmak) bu eylemi ve Hüseyin İnci olayını birleştirilmeyi gerektiriyordu ve biz de bunu önerdik.

Teknik komitede süren kısır tartışmalardan sonra nihayet diğer grupları ikna etmeyi başardık.

aynı tarihlerde Türkiye'deki politik tutuklularla dayanışma kampanyasını başlatmış ve bu kampanya için derneğimizde bir toplantı düzenlenmişti. Bize göre bu iki olay birlikte işlemek mümkündür.

Plantanya BİRKOM, D.Cizgi, Proleter Dayanışma, Alman anti-faşist örgütleri ve diğer Türkiye'de demokratlar katılmıştı. Toplantı ve gelişmeleri açıklamadan evvel birkaç noktayı belirlemekte yarar görüyoruz.

1- Hüseyin İnci'nin faşist cuntaya iadesi devrimci bir arkadaşımızın idam veya hapis cezasına çarptırılması demekti. Arkadaşımızın cuntaya iadesine müsaade etmemeliydik.

2- Bu olay cunta ve Alman egemen sınıfların yurtdışındaki muhalefeti ezmek için başlatılan kampanyanın bir parçasıydı ve bu nedenle sol ve demokratik kesimlerin bir karşı atak geliştirecek bu saldırıyı geri tepmesi zorunluydu.

3- Hüseyin İnci olayı birey görüşümü, özünde ise Alman devleti ile Türkiye'li ve Alman anti-faşistleri arasındaki bir mevzi savışı anlamında geniş bir muhtevaya ve değere sahipti. Hüseyin'in iadesi, en geniş anlamıyla Alman egemen sınıflarının kazandığı, bizlerin kaybettiği anlamına, tersi ise Alman egemen sınıflarının başarısızlığı, bizim kazandığımız anlamına gelecekti.

4- Yani Hüseyin'in serbest bırakılması Kürt ve Türk halklarının ve onların davasını savunan birlerce devrimcinin faşizme karşı kavgalarının Avrupa'daki demokratik kamuoyunun nezdinde haklılık kazanması, meşrulaşması demekti.

5- Özellikle Hamburg'da en geniş anti-faşist kesimlerin projeksiyonlarının Türkiye gerçekliğine ve gerçekleşen BRD devletine çevrilmesini ve bizlerin aktif desteklen-

tiğine alet oldular.

Biz bu felsefe ve anlayışları, bu sözleri politik körlük olarak görüyoruz. (Devrimci İşçi-Hamburg)

Bütün bunlar Alman sol ve ilerici grupları arasında bir öfkeye ve haklı bir tepkiye yol açtı. Politik anlamda yanlış da olsa sonuçta toplantıda kalamayacaklarını bildirip teker teker toplantıdan ayrıldılar.

Türkiye'de sol gruplar ama özellikle Hamburg'da Partizan-Atif taraftarları bu sektör tavırları ile dayanışma hareketinin kapsamını daraltıcı, devrimcilerin ortak mücadelesini bozan ve parçalayıcı bir konuma düşmüşlerdir. Hamburg'da düzenlediğimiz yürüyüşün organizesi ve sorumluluğu Almanlar için komitelerde halledilmek zorunda kalmıştı.

Şimdilik bu gruplara garip saplantılar, saçma sapan "örgütsel ilkeler" yüzünden ortak iş yapmayı ve enternasyonalist mücadeleyi baltamamaları gerektiğini bir kez daha hatırlatmak istiyoruz.

BİRKOM güçleri de ne olduğu muzu, nerede ve ne için mücadele ettiğimizi, hangi araç ve yöntemleri kullanacağımızı kendilerine bir kez daha sormalıydılar.

Türkiye'de sol gruplarla Hüseyin İnci olayına politik yaklaşım açılarının yanlışlıkları, birlikte çalışmanın olanaksızlığı nedeniyle Hüseyin İnci çalışmalarını Hamburg Devrimci İşçi ve Alman demokratik güçleri ile birlikte yürüttük.

HÜSEYİN İNCİ'YE ÖZGÜRLÜK KAMPANYASI

Hamburg Devrimci İşçi taraftarları ve Alman anti-faşistlerinden oluşan bir çalışma grubu ile çalışmalara başladık. Böylece olaylarda alışlagelmiş eylemlilikler yaptığımız ilk işler oldu. Böyle ki: Basın açıklaması, Türkçe ve Almanca 10 bin'e yakın bildiri dağıtımı, Hamburg Eyalet Savcılığı'na, Hamburg Eyalet Yüksek Mahkemesi'ne ve Bonn'a binlerce protesto telgrafi ve mektubun yollanması, bir imza kampanyasının başlatılması, sürekli toplantılar, bilgilendirme ve günlük pratik faaliyetlerin örgütlenmesi çerçevesinde özetleyebiliriz. Bunlara ek Hamburg Alman ve Yabancılar Eylem Birliği DAAB devreye sokuldu. DAAB'de çalışan Alman anti-faşist Hella Franke Hüseyin İnci'nin serbest bırakılması için Hamburg belediyesinin karşısına oturma grevi yapma kararını aldı. Hella Franke faşist cuntanın teşhirine, Fatsa'dan Çelteğe, TARS'ten Mamağa kadar sosyalizm için direnen halklarımızın haklı kavgasının propagandasına yönelik sergi, bildiri, broşürler ile Hüseyin İnci ve diğer devrimcilerin faşist cuntaya iadesini protesto eden pankart ile oturma grevini başlattı. Hella Franke'nin başlattığı grev içerik, ilgi ve destek bağlamlarında olumlu ilerledi. TAZ her gün oturma grevindeki gelişmelere sütun ayırdı. GAL milletvekilleri sürekli eylem yerini,

eylemciyi ziyaret ettiler. 12 Haziran tarihinde Türkiye'den dönen komisyon üyeleri yaptıkları basın açıklamasında Hüseyin İnci'nin serbest bırakılmasını talep ettiler. Bu eylem için yapılan harcamaları GAL fraksiyonu finanse etti.

Hüseyin İnci'nin Türkiye'de TÖB-DER üyesi, Hamburg'da ekonomi politik bölümünde öğrenci olması, geniş bir öğretmen ve öğrenci kesiminin desteğinin kazanılmasında rol oynadı.

GEW (Öğretmenler Sendikası) ve al (Uluslararası Af Örgütü) ile ilişki kuruldu ve protesto hareketlerinin çok yönlü geliştirilmesi başlandı.

Cumhuriyetçi Avukatlar Birliği ortak bir basın açıklaması hazırladı. Arkadaşımızın avukatı Claus Pimming basın açıklaması ve bilgilendirme toplantısı düzenledi.

Hamburg üniversitesinde okuyan arkadaşlarımız aracılığıyla üniversite gençliği ve çevresi ve Hüseyin İnci'nin okul arkadaşları ile birlikte onun serbest bırakılması doğrultusunda çalışmalar yapıldı. Otoridü semtte 300-400 kişinin katıldığı bir yürüyüş yapıldı. Yürüyüşe Hüseyin İnci'nin annesi, karısı, çocuğu, kızkardeşi ve ilerici devrimciler katıldı.

Özete en sol kesimden SPD milletvekillerine, kilise papazlarına ve tek tek demokrat insanlara kadar geniş bir kesimi kapsayana alan dayanışma kampanyası örgütlendi. Hamburg'un her yerinde eylemlerimizin yankısı do-laştı. İnci'nin serbest bırakılması için aktif mücadelenin sürdürüldüğü bu dönemde Berlin'de C. Kemal Altun'un ilticası kabul edildi.

16 Haziran'da Hüseyin İnci serbest bırakıldı ve iltica istemi kabul edildi.

Bu sonuç açıktır ki politik bir zaferdir. Avrupa'daki demokratik mücadelede egemen sınıflardan dışı düşüşe düşüşe koparak aldığımız bir mevzidir. Ancak bu devrimciler için zengin ve önemli dersler dolu bir başlangıçtır.

Sol sektör, birliğiparçalayan örgütlerin yanı sıra birliğin somut ifadesi olan BİRKOM da bugün yeniden düşünüp bu uğraştan hangi dersler çıkarmaları gerektiğini kendilerine sormalıydılar.

Hüseyin İnci'nin serbest bırakılmasından bir hafta sonra Hamburg'un kalabalık semtlerinden Altona'da bir Fest düzenledik. Hüseyin İnci, avukatı, karısı ve arkadaşlarının da yer aldığı Fest'e folklor, müzik gösterileri, basın açıklamaları ve çeşitli konuşmalar yapıldı. Şiirli bir müzik grubu direniş ve yöresel türkülerle birliğin yanında olduklarını, daha doğru bir deyişle anti-faşist, anti-emperyalist mücadele görevinin enternasyonalist olduğunu vurguladılar. Sabah 10'dan saat 15'e kadar devam eden Fest, canlı ve kalabalık bir gösteri niteliğinde geçti. Önümüzdeki sürecin daha güçlü dalgalara karşı koymaya hazırlanacağımız, hazırlanmamız gereken bir dönem olduğu bilincindeyiz.

Kampanya ve eylem birliği üzerine

Bilindiği gibi, Şubat ayı sonlarında "6 Mart Alman Parlamentosu seçimleri" ve buna bağlı olarak yabancılardan gündeme gelmesi ile birlikte, yabancı ve Türkiye'li kuruluş ve örgütlerle "ne-lerin yapıp yapılamayacağı" tartışmaları başlatıldı. Eylem birliği tartışmaları her ne kadar o günlerdeki en güncel sorun olan yabancılardan sorunu üzerine yürütülüyorsa da, aynı zamanda Mayıs-Haziran aylarını kapsayan "İdam-lara, işkencelere, katliamlara" karşı bir kampanyanın da başlatılması ve bunun sürekliliğinin sağlanması düşünülmüştü.

landı. TÖB-DER Genel Saymanı Abdullah Gülbudak cezaevinde öldürüldü. Eylem birliği toplantılarında, verimsiz, üretici olmayan tartışmalar yerine bizler bir miktar bu olayların üzerine gitmeye çalıştık. Bunun sonucu "Yeşiller" Parlamento Grubu ile görüşmeler yapıldı. Bir grup milletvekilinin ısrarı sonucu "Yeşiller" fraksiyon toplantısında tartışmalar çıktı. Bizim de önerimiz üzerine 4 veya 5 milletvekilinin hemen Türkiye'ye gitmesi ve diplomatik görüşmeler yapmak için girişimlerde bulunması ama bundan sonuç

Fidef ise eylemleri, "güçleri oranında" destekleyeceğini açıkladı. Bu arada Partizanda yürüyüşlerden çekileceğini bildirdi!

Basın toplantısı 3 Haziran'da Bonn'da geniş bir katılımı yapıldı. Basın toplantısına Alman basını geniş yer verdi. Öğleden sonra da 350-400 kişinin bir protesto mitingi başlarıyla gerçekleştirildi. Basın buna da geniş yer verdi. 6 Haziran günü şimdiye kadar alışılmış eylemlerin dışında başanlı bir eylem gerçekleştirildi: 40 kişi 6 Haziran'da Bonn başkanı ve parlamento idare binasının önüne giderek (ki burası her türlü gösteri, yürüyüş ve toplantıya kapalıdır) ellerinde birer harf yazılı kartonlarla oturmaya başladılar. Harflerin birleşiminde "STOP DIE TÜRKIEHILFE" yani "Türkiye yardımını durdurul-sun" yazıyordu. Kısa zamanda basın etrafı çevirdi. Basın açıklaması dağıtıldı, radyo ile röportaj yapıldı. Bu sırada polis kimlik kontrolü yapmak istedi. O anda Grüne milletvekilleri toplantıdan çıkarak polise müdahale ettiler. Ve harfleri ellerine alarak protestoyu sürdürdüler. Polislin tüm uyarılarına rağmen eylem devam etti ve geniş bir ilgi topladı. Polislin tekrar kimlik kontrolü yapmak istemesi üzerine "Grüneler" bir çember oluşturarak, Türkiye'lileri çember içine aldılar ve yasak bölgenin dışına kadar çıkardılar.

Böylece polislin takibine rağmen hiç kimse yakalanmadı. Grüneler geri dönerek pankartları meclis binasına astılar. Meclis başkanının tüm uyarısına rağmen protestoyu sürdürdüler ve yazılar bir gün asılı kaldı.

11 Haziran'da München-Nürnberg-Stuttgart-Frankfurt-Köln-Hannover-Hamburg ve Berlin'de yapılan Mitingler - beklediğimiz gibi - geniş bir katılımı yapılamadı. Buna rağmen yürüyüşlere 10.000 civarında kişi katıldı. Yürüyüşlere Fidef-Komkar-katılmazken, Atif de gereken önemi vermedi. Özellikle Stuttgart-Hannover-Hamburg-Berlin mitingleri olumlu geçti.

Ayrıca, mitinglerin zamanlamasının olumsuz anlamda bir etkisi oldu. Hem belli ölçülerde izin mevsimine rastlaması, hem de Almanya'da politik olarak ölü bir döneme girilmesi yürüyüşlerin gücünü ve etkisini büyük ölçüde azalttı.

siyasi bir dayanışma kurmak hususunda istenen düzeye henüz gelinmemiştir.

Ayrıca platformumuz zaman zaman çeşitli sorunlarla karşılaşmaktadır. Örneğin TKP'nin durumu, başından beri sorun teşkil etmektedir.

İlk olarak 17 Kasım 1982 Politeknik mitinginde, TKP, Kurtuluşla birlikte, platformun hiçbir ortak çözüm önerisini kabul etmeyerek ayrı hareket etmiştir. Her iki siyaset de, platform tarafından, kendi grup çıkarlarını öne çıkardıkları, ayrılıkçı davranışları ve güvensizliğe yol açtıkları biçiminde eleştirilmiştir. Kurtuluş eleştirileri kabul etmemiş ve platform tarafından kınanmıştır. TKP ise eleştirileri kabul ederek öz eleştirisi yapmıştır.

Ancak ondan sonraki süreçte, Kurtuluş, güç ve eylemlerliği önünde engel çıkarmazken, TKP güç ve eylemlerliğini engeller bir tutum içine girmiştir. Gelişen süreç, TKP'nin yaptığı öz eleştirinin özüne uygun davranmadığını, güç ve eylem birliğine samimiyetle yaklaşmadığını, cuntaya karşı güçlerin birliğine ciddiyetle bakmadığını göstermiştir. Zira TKP, bugün de kendi grup çıkarlarını her-

ti. Özet olarak; bu kampanya da - bugüne kadar olduğu gibi - toplantıların uzamadığı, pratikte farklı ve yeni Motiflerin gündeme gelemediği, çeşitli grupların anlamsız bahanelerle katılmadığı bir kampanya oldu. Bu kampanya tartışmaları bir kez daha gösterdi ki, artık HK. ve Fidef gibi iki ayrı uçta görünen ama eylem birliği toplantılarında aynı şeyi söyleyen ve yapan yada hiçbir şey söylemeyen ve yapmayan gruplar da neyi-nasıl yapmaları gerektiğine karar veremidirler. Çünkü bu konularıyla hem eylem birliği toplantılarına, hem de işlerin pratikte ortak yapılmasına engeldirler.

Sonuç ve bazı Değerlendirmeler

Bu Kampanyadan katılımları gereken belli başlı ve önemli dersler vardır. Eylemler ve kampanya süreci, dönemin özellikleri de dikkate alınırsa- genel hatları itibarıyla olumlu sayılabilecek bir özellik taşımaktadır. Ne varki bu durum, kampanya ile ilgili bazı önemli olgulara işaret etmemizi engellememelidir.

Bunların başında bugüne kadar kullandığımız motiflerin yerine yenilerinin bulunması gelmektedir. Görülmüştür ki, miting gibi eylemlere, ağırlıklı sadece siyasal içerikli mesajların yanı sıra insanları katılmaktadır. Belli siyasal motiflerle göre hareket eden insanları çekebilmekteyiz eylem alanlarına. Eylemlere bizim "dış-mızdaki" çevrelerin de katılımı sağlanmalı; bunun yöntemleri ve motifleri yaratılmalıdır.

Bunun yanı sıra, daha geniş kapsamlı bir kalıcı güç ve eylem birliğinin yaratılması zorunluluğu bu kampanya süresinde kendisini önemli bir biçimde hissettirmiştir.

şeyin üstünde tutarak, gerektiğinde güç ve eylemlerliğini hiçe saymaktadırlar. Bir yandan platformla birlikte görünürken, diğer yandan platform kararlarına aykırı hareket edebilmektedir. Bu yüzden de sürekli problem kaynağı olmaktadır.

Örneğin, platforma TKP adına katılmayacağı söylenirken, 1 Mayıs'ta olduğu gibi, hiçkimseye bilgi vermek gereği dahi duyulmadı. TKP pankartı açılmamaktadır. TKP'ye yönelik eleştiri olduğundan ise "bizi ilgilendirmez, gidin TKP'yi bulun" denmektedir. Ortak bağış toplama kararı alınırken, İGD dövizleri ile ayrı bağış toplanabilmektedir.

Son olarak bir belediyenin düzenlediği Türkiye Halklarıyla Dayanışma Gecesinde, mülteciler adına ortak katılmak için hiçbir ortak çözüm kabul edilmemiştir. Kendilerine ayrı bildiri çıkarmaları önerilmiş, bu defa konuşma metninde engel kaldırılmıştır. Böylece mülteciler adına konuşma yapılmazken, kendileri konuşma yapabilmektedirler.

Son platform toplantısında, TKP taraftarlarının güç ve eylemlerliğini engelleyen tutumları eleştirilmiş, ortak hareket etmek hususunda samimi ve

Yurt dışında yerine getirmek zorunda olduğumuz görevlerin muhtevassı, hem çeşitli, hem de geniş kapsamlı faaliyetleri ve buna uygun birliklilikleri zorunlu kalmaktadır.

Bu durum, hem devrimci-yurt-sever siyasal gruplar, hem de anti-faşist güç ve çevreler düzeyinde bugüne kadar yaratılan birlikliliklerin güçlendirilmesi ve geliştirilmesi anlamına gelmektedir.

12 Eylül'ün yıldönümü hazırlıkları ve Türkiye'de 6 Kasım da yapılacak seçilen Seçimler Süreci, bu anlayışın pratikte yansımaları bulacağı birer olanak ve fırsat olarak değerlendirilmelidir. Yabancılar sorunu ve Avrupa'daki sınıf mücadelesinin çeşitli biçimlenişler de yine bu çerçevede ele alınmalıdır.

Bu güne kadar attığımız adımlar ve bazı olumsuzlar, anlayışın hayata geçirilmesinde önemli birer hareket noktası sunmaktadır bizlere.

Önümüzdeki döneme ilişkin daha geniş kapsamlı (ve çeşitli) birlikliliklerin ve faaliyetlerin şimdiden programlanmasının zorunluluğu ortadadır. Bunun için gerekli platformların yaratılması yönünde adım atılmalıdır.

Artık, her eylem birliği toplantısında aynı platformun, aynı ilkerin aynı gruplar tarafından günlerce tartışılıp durulmasının son derece anlamsız bir şey olduğu herkes tarafından kavranılmaktadır. Çok sayıda grubun bir araya gelmesini sağlayan platformlar geliştirilerek kalıcı eylem ve güç birlikleri yaratılmalıdır.

Tüm anti-faşist grup, güç ve çevrelerin mücadelesini koordine edecek, geliştirip güçlendirecek adımları atmak bugün yerine getirilmesi gereken bir görevdir. Bu ise, ancak bu konuda ciddi adımlar atılarak yerine getirilebilir.

ciddi olmadıkları belirtilmiştir. Ancak eleştirilere cevap vermek yerine platformdan çekilmişlerdir.

TKP'ye platformumuz tarafından bugüne kadar azami esneklik gösterilmiştir. Biz, cunta-faşist cunta ayrımını, güç ve eylemlerliği önünde engel olarak görmüyoruz. Bu ayırım, güç ve eylemlerliği önünde engel teşkil etmemelidir. Fakat TKP cunta-faşist cunta ayrımını, ayrı hareket etmenin güç birliğinden kaçınmanın kılıfı olarak kullanmaktadır.

Bilindiği gibi TKP Kenan Evren cuntasını faşist olarak nitelendirmiyor. Bu güne kadarki bildirilerde dipnot düşmek, ortak bir dil kullanmak vb. önerileri de kabul etmediği için, Kurtuluş ve TKP dışında tüm siyasetler cuntayı faşist olarak nitelendirdikleri halde, faşist cunta tabiri kullanılmamıştır. Ancak Fransa'da DISK in 16. yıldönümü ile ilgili bildirdiye TKP taraftarları da, faşist cunta denildiği halde, imza attıktan sonra, (bildiride hem cunta hem faşist cunta tabirleri kullanılmaktadır) aynı formül burada da önerilmiştir. Fakat Fransa'da kabul edilen burada kabul edilme-

Devamı sayfa 18'de

6 Mart 1983'de karar alınması- na rağmen kampanya konusunda pratik adımları atabilmek mümkün olmadı. Özellikle tartışma toplantıları-her zamanki gibi- bitmek bilmedi ve anlamsız, soyut tartışmalarla haftalar geçirdi.

Sonuçta, yapılacak eylemler şöyle tesbit edilmişti; Basın toplantısı, basın açıklaması, bildiri, afiş, ortak Standlar, ortak geceler, bölgesel yürüyüşler ve çeşitli komisyonların Türkiye'ye gönderilmesi. Fakat buna rağmen tartışmalar "bitmek bilmedi" ve Mayıs başlarına kadar sürdü. Bu noktada yalnız bölgesel yürüyüşler, afiş, bildiri üzerinde karar alınabildi.

Fidef ve Komkar ise daha sonra çeşitli bahanelerle yürüyüşlere katılmayacaklarını açıkladılar. Aynı günlerde (Mayıs sonunda) faşist cuntanın Irak Kürdistanına saldırısı gündeme geldi, PKK Diyarbakır davası 42 idamla, İstanbul HDÖ davası 9 idamla sonuç-

alınmayacağı için daha değişik eylemleri de yapmaları önerisi kabul edildi. Milletvekilleri'nin görüşmeler dışında, Ankara Kızılayda pankart açarak kendilerini zincire vurması önerimiz daha sonra reddedildi ve milletvekillerinin gidip sadece görüşme yapmaları şeklinde bir karar çıktı.

"Yeşillerden" üç milletvekili (Jürgen Reents, Gert Bastian, Otto Schilly) Türkiye'ye gittiler. Ve hiçbir sonuç alamadan döndüler. Aynı günlerde eylem birliği toplantılarına, 3 Haziran'da Bonn'da basın toplantısı, aynı gün öğleden sonra Bonn Türkiye Büyükelçiliği önünde bir gösteri, 6 Haziran ile 10 Haziran tarihleri arasında parlamentonun "yasak bölgede" oturma grevi önerilerini götürdük.

Daha önce yürüyüşlere katılmayacağını açıklayan Komkar bu öneri ve eylemlere dört elle sarıldı ve sonuna kadar destekleyeceğini açıkladı. Ayrıca yürüyüşlere de katılmayı kabul etti.

DEVİRİMCİ KAMUOYUNA

Biz, Yunanistan'daki Türkiye'li ve Türkiye Kürdistanlı politik mülteciler. Uzunca bir süreden beri, politik faaliyetlerimizi ortaklaşa kararlaştırıp, yine ortaklaşa yürütmek üzere bir platform oluşturmuş bulunuyoruz. Platform, burada bulunan tüm politik parti, hareket ve demokratik kit- le örgütlerinin temsilcilerinden oluşmaktadır.

Amacımız, cuntaya karşı olan tüm güçlerle birlikte faşist cuntayı teşhir etmek, kardeş Yunan halkı ile güçlü bir dayanışma kurmak, halklarımız arasındaki kardeşliği pekiştirmektir. Böylece olabildiğince Türkiye ve T. Kürdistanında faşist rejime karşı verilen mücadeleye destek ol- maktır.

Bütün bu görevlerin üstesinden gelebilmek, cuntaya karşı olan tüm güçlerin birliğine bağlıdır. Bugüne kadar izlenen sürecin gösterdiği en önemli husu budur. Ancak birlik halinde ol-

duğumuz sürece, güçlü eylemler yapabilmekte, ilerici-demokratik yunan kamuoyunun tam desteği sağlanmakta ve böylece yürütülen faaliyetler etkili olmaktadır.

İkinci olarak bu süreç içinde, geçmişin kimi önemli zaafılarını aşmakta büyük mesafe katedilmiştir. Geçmişte birbirleriyle çatışmaya dahi girmiş siyasetler, bugün birarada cuntaya karşı omuz omuza mücadele etmektedirler. Bu mücadele birliği içinde, karşılıklı güven geliştirmek, eski kuşku ve güvensizlikler kaybolmakta- dır. Böylece faşizme karşı ortak mücadelelerin koşulları her geçen gün daha fazla olgunlaşmaktadır. Şüphesiz ki bunu, devrimci-demokratik hareket açısından sevindirici ve altı çizilecek bir gelişme olarak kaydetmek gerekir.

Ancak bütün bunlara rağmen platformumuzunda aşması gereken önemli eksiklikleri vardır. Faşist cuntayı teşhir etmek ve Yunan halkı ile

Federal Almanya'da çalışan Türkiyeli işçilerin veya yakınlarının sigorta aylığını hak edebilmesi için gerekli hususlar:

Federal Almanya'daki Türkiyeli işgörmeli işçiler (dul kalma, çocuklarına bakma ve yetiştirme, sakatlanma, hastalanma, ihtiyarlaşma, iş veya başka türlü kaza geçirme) gibi değişik durumlarda aşağıdaki gibi aylığa bağlanırlar.

1- İşçinin çalışma gücü ve yeteneğini kaybetmesi durumunda aylığa bağlanması:

Sigortalı bir işçinin hastalık, sakatlık veya zayıflık gibi nedenlerle yeme, içme, giyinme ve barınma gibi temel ihtiyaçlarını karşılamak için gerekli parayı temin gücü yetersizse, iş yapma gücü ve yeteneğini kaybetmiş sayılır. Eğer böyle işçiler doktor raporu ile durumlarını kanıtlar ve 60 takvim ayı (5 yıl) sigorta primlerini ödemiş ise "ÇALIŞMA GÜCÜ VE YETENEĞİNİN YOKSUN AYLIGI"na hak kazanırlar.

2- Sigortalı işçinin yaşamak için yeme, içme, giyinme ve barınma gibi "temel ihtiyaçlarını temin etmede güçsüz" kalması durumunda aylığa bağlanması:

Sigortalı bir işçi hastalık, sakatlık veya zayıflık nedeniyle bi-

linmeyen bir zamana kadar düzenli olarak iş yapamaz duruma gelirse, veya asgari düzeyde gerekli olan parayı bile iş yaparak kazanamayacak durumda olursa ihtiyaçlarını temin etmede güçsüz sayılır. Bu durumda olanlar eğer, 60 takvim ayı (5 yıl) sigorta primlerini ödemiş ve doktor raporu ile güçsüz olduklarını kanıtlamışlarsa "YAŞAMINI TEMİN ETMEDE GÜCSÜZ AYLIGI"na hak kazanırlar.

Sigortalı işçinin çalışma gücü ve yeteneğini kaybetmesi veya yaşamını temin etmede güçsüzlüğe düşmesi belirli bir zamandan sonra ortadan kalkacağı olasılığı varsa bu iki nedenle verilen emeklilik aylıkların geçici olarak bağlanabilir. Belirli bir süre sonra sigortalı tedavi olarak, iş yapma gücüne kavuşursa verilen emekli aylığı kesilir. Tekrar aynı işine veya durumuna göre daha hafif bir işe devam eder.

3- İşçinin çocuk yetiştirmesi durumundan ötürü ek aylığa bağlanması:

30.06.1977 tarihinden sonra boşanma, ölüm veya geçersiz sayılma nedeniyle evlilik durumu sona ermişse, sigortalıya bu tarihten

sonra en az bir yetim aylığı hakkına sahip olan bir çocuğu yetiştirdiği müddetçe kendi sigortasından aylık bağlanır. (Ancak sigortalı 60 takvim ayı (5 yıl) sigorta birimini ödemiş olması gerekir) Bu durumda verilecek aylık çocukların yaşına, sayısına ve sigortalının kazancına göre belirlenir. **VE "İŞ YAPAMAMA-İŞ YAPMA YETENEK VE GÜCÜNE KAYIP AYLIGI"** sayılır.

4-İŞÇİNİN İHTİYARLIK DURUMUNDA AYLIGA BAĞLANMASI:

Sigortalı işçilerin ihtiyarlık durumlarında aylığa hak kazanmalarının ön koşulları çok değişiktir. Bunları kendi içinde şu şekilde sıralamak mümkündür:

- 65 yaşını tamamlamış olanlar,
- 63 yaşını tamamlamış olanlar,
- 60 yaşını tamamlamış, fakat bundan sonra ağır sakat sayılan ve iş yapmağa veya gelirini temin etmeğe gücü yetmeyenler,
- 60 yaşını tamamladığı halde, son birbuçuk yıl içinde en az 52 hafta (bir yıl) F. Almanya'da işsiz olanlar, ağır sakatlık veya iş yapamama durumunda olanlar,
- 60 yaşını dolduran ve son 20 yıl

içinde genellikle zorunlu sigortaya bağlı bir iş veya meslek yapmış olan kadınlar "İHTİYARLIK AYLIGI"na hak kazanırlar.

5- İşçinin çocuklarından dolayı farklı aylığı hak etmesi:

Sigortalı işçilerin aylıkları, aşağıda belirtilen çocuklarının varlığı ile yükselir:

- Sigortalı işçinin öz çocukları için,
- Sigortalı işçinin üvey çocukları (Diğer eşinden olan çocuklar eğer kendi yanında iseler) için,
- Sigortalı işçinin evlat edindiği çocukları için,
- Erkek sigortalının eğer babalığı veya nafaka mükellefiyeti tesbit edilmemiş ise evlilik haricinde doğan çocukları için,
- Kadın sigortalının evlilik haricinde doğmuş çocukları için ayrıca para alınır.

Çocuk zammı, vada çocuk ücreti olarak da bilinen bu para, çocuklar okuyor veya meslek öğreniminde bulunuyorlarsa (bazı kazanç sınırlarının aşılması şartı ile) sakat ve kendi ihtiyaçlarını temin edemiyorsa, veya isteğe bağlı bir yıl sosyal işlerde çalışıyorsa 18 yaşını bitirdikten sonra da istek üzerine çocuk zammı alınır. Bu durumda olan çocuklar için ancak 25. yaşın bitimine kadar zam alınır. daha sonra kesilir.

Federal Almanya emeklilik sigortasından çocuk zammı ilkesel olarak ancak bir defaya mahsus olmak üzere bağlanır. Aynı çocuk için birkaç şahıs zam istiyorsa, bu durumlarda para, çocuğa en çok bakana ödenir. Aynı çocuk için kanuni kaza sigortasından çocuk parası veya kanuni emeklilik sigortasından yetim aylığı ödenmekte ise, ayrıca çocuk zammı ödenmez.

6- Dul ve yetimlik durumlarında aylık bağlanması:

Kadın veya erkek işçinin ölmesiyle dul kalmış işçi belirli bir aylığa bağlanmaktadır. (Ancak bu durumda olan erkekler için özel koşullar aranmaktadır) Sigortalının önceki eşine (eğer bu evlilik 1-7-1977 tarihinden önce boşanarak, veya geçersiz sayılarak sonuçlanmışsa) ölümünden sonra bazı koşullar altında "GERİDE KALANLAR AYLIGI" bağlanır.

Sigortalının çocuklarına ve sigortalı ile aynı çatı altında yaşamış olan torunlarına ve baktığı çocuklara "YETİM AYLIGI" bağlanır. Ancak sigortalı işçi 60 takvim ayı primlerini ödemiş olması gerekir.

7- İş kazası geçirme sonucu meydana gelen arızalı durumlara ilgili aylık bağlanması:

Eğer sigortalı bir işçi, iş kazasından sonra iş yapamaz veya yaşamını temin etme gücünü kaybederse, ya da ölürse bu olaydan önce F. Almanya emeklilik sigortasına en az bir aylık primi ödemiş ise "EMEKLİLİK AYLIGI" bağlanır.

8- İş kazası dışında başka kaza geçirme durumunda aylık bağlanması

Sigortalı işçinin iş kazası dışında başka bir kaza geçirmesi durumunda sigortalı işçi girdiğinden altı yıl sonra ölmüş veya işini yapma gücünü kaybetmiş ise ve sigorta olayından önce, 24 takvim ayı içinde en az altı takvim ayı zorunlu sigortaya bağlı bir iş veya meslekle prim ödemiş ise aylık bağlanır.

FRANSA

Yabancı işçilere 10 senelik oturma ve çalışma hakkı

Üç ayı aşan bir süre önce bazı Fransız örgütleri ve Yabancı İşçi Dernekleri tarafından başlatılan "YABANCI İŞÇİLERE 10 SENELİK TEK TİP OTURMA VE ÇALIŞMA KARTI" Kampanyası sürüyor.

Fransa'daki yabancı işçilerin en somut taleplerinden biri olan en senelik kart zaten Mitterrand yönetiminin 10 Mayıs 1981'de yapılan seçim kampanyası sırasındaki vaatlerindendir. Zaten mevcut hükümetin programında da Fransa'daki yabancı işçilere oy kullanma hakkı ve en senelik tek tip oturma ve çalışma kartı verilmesi yer almaktadır.

1981'den bu yana uygulamaya koyulmayan en senelik kart sorununun çözüme kavuşturulması doğrultusunda açılan kampanyaya 50'yi aşkın Fransız ve yabancı kuruluş katılıyor. Bu örgütler arasında politik partiler, yabancı işçilerle dayanışma dernekleri, çeşitli bölgelerin çeşitli sendikalar temsilcileri, dini-hümanist kuruluşlar var.

Paris'teki derneğimiz, ATT, kampanyanın beş örgütten oluşan inisiyatif komitesinde yer almaktadır. Kampanya afişleri yarışmasında ise ATT'nin hazırladığı afiş birinci seçilmiş ve bastırılmıştır. Kampanya için imza kampanyası giderek tüm Fransa'ya yayılarak sürüyor. Kampanya ile ilgili olarak Yabancı İşçiler Bakanı ve Sosyalist Parti yöneticilerinden randevular alındı. Kampanyaya katılan parti ve örgüt sayısı her geçen gün artıyor. Fransa çapında tanınmış politikacı, yazar ve bilim adamlarının destekleyici imzaları alınıyor.

Üç aylık süre içinde önemli bir kamuoyu oluşturan kampanyanın

önümüzdeki aylarda daha da büyüyen boyutlara ulaşması bekleniyor.

INFORMATIONS DE TURQUIE İKİNCİ SAYI ÇIKTI

Devrimci İşçi Paris biriminin 1 Mayıs 1983'de ilk sayısını çıkardığı Informations de Turquie yayın hayatını sürdürüyor.

Birinci sayı, Almanya'da çıkmakta olan Türkiye Information'dan çevirileri içeren derginin ikinci sayısını ağırlıklı Devrimci İşçi'den çeviriler ve birimden arkadaşların yazılarıyla çıktı.

Almanca'dan Fransızca'ya çeviri yapan Fransız devrimcilerinin ve Fransızca bilen Devrimci İşçi taraftarın arkadaşların ortak ürünü olan Informations de Turquie, Fransızca alanında yayın boşluğunu doldurmak amacını güdüyor.

Informations de Turquie, Fransa ve Fransızca konuşulan ülkelerdeki Devrimci İşçi taraftarlarından yazı ve dağıtım-abone kollarında destek bekliyor.

Adres: ATT 19, Rue de l'Ecluse 75010 PARIS-FRANCE Tel.: 523 48 08

İDAM VE İŞKENCELERE KARŞI KAMPANYA ÇALIŞMALARI

Almanya'da merkezi olarak başlatılan Türkiye'deki politik tutuklularla Dayanışma Kampanyası doğrultusunda Fransa'da da çalışmalar yapıldı. Merkezi olarak hazırlanan platform doğrultusunda ve Paris'in özgül koşulları dikkate alınarak diğer gruplara çağrı yapıldı. Platforma imza atmayan diğer gruplarla toplantılar

yaşandı. Kararlaştırılan çalışmalar şunlardır:

İmza kampanyası, basın toplantısı ve basın konferansı ile yürüdü. Alınan kararlardan sadece imza kampanyası ile Stand açma eylemleri hayata geçirilebildi. Bizim düşüncemize göre, kampanya sadece imza toplamaktan ibaret değildi. Türkiye'de siyasi hareketlerin birlikte iş yapmaya alışkın olmaması nedeniyle alınan kararlar tam uygulanamamıştı. Bunun üzerine tekrar bir toplantı yapıldı. Toplantıya katılan tüm gruplar bir yürüyüşle kampanyayı bitirmek gerektiği üzerinde anlaşıldı. Kültür Sarayı'nın önünde 25 Haziran'da bir gösteri düzenlendi. Mitingde idam ve işkencelerle ilgili politik tutukluların durumlarını anlatan konuşmalar yapıldı. Almanya'da hazırlanan bildirimi Fransızca olarak burada da okundu. Büyük bir pankart açıldı. Pankartta, "Türkiye ve Türkiye Kürdistanında idam ve işkenceye son" yazılı idi. Ayrıca, TC ordusunun son Irak saldırısı da mitingde protesto edildi.

METZ'DE KAMPANYA ÇALIŞMALARI

İdam, işkence ve katliamlara karşı başlatılan kampanyanın bir parçası olarak Fransa'nın Metz kentinde de 19 Haziran'da BİRKOM tarafından düzenlenen ve Partizan'la Halkın Kurtuluşu taraftarlarının da katıldığı bir yürüyüş yapıldı. Yürüyüşe sadece Türkiye'liler katılabildi. Aynı gün Fransız Komünist Parti'sinin Metz'de Banş Yürüyüşü yapması nedeniyle bizim gösteriye Fransızların katılması sağlanmadı. Yürüyüşe idam ve işkenceleri protesto eden sloganlar atıldı.

Yürüyüşle ilgili tesbit ettiğimiz bazı olumsuz noktalar: Yürüyüşü düzenleyen BİRKOM, organizasyon komitelerine katılmalan için Halkın Kurtuluşu, Partizan ve D. Halkın Birliği gruplarına çağrı yaptı. Bu arkadaşlar olumsuzluk-

larını burada da sergilediler. Yürüyüş komitesinde görev almadılar. Yürüyüş başladığı sırada BİRKOM bu gruplara yürüyüşün işlevi ile ilgili konuşmak üzere tekrar çağrı yaptı. Ancak bir anlaşma sağlanamadı. Bunun üzerine diğer gruplar yürüyüş sırasında BİRKOM kortejinin 100 metre arkasından yürümeyi tercih ederek kendilerince bir tavır geliştirdiler. Bu durum hem yürüyüşe katılanlar hem de yürüyüşü seyredenler açısından olumsuzluk olarak değerlendirildi.

CLARMOND MİTINGİ BAŞARILI OLDU

Clarmond Fd. şehrinde Devrimci İşçi taraftarları ile PCI, FO, Syndicat Lyceen, UNEF-ID kuruluşları ortaklaşa bir salon mitingi düzenlediler.

Mehmet Yavuz'u Anyoruz

Fransa'nın Montbeliard şehrinde 5 Haziran 1980 tarihinde faşistler tarafından katledilen arkadaşımız Mehmet Yavuz'u anyoruz.

Mehmet Yavuz 1974 yılında itibaren Fransa'nın Montbeliard şehrindeki Peugeot otomobil fabrikalarında işçi olarak çalışıyordu. İlk devrimci faaliyetlerini bu fabrikada başlayan Mehmet

10 Haziran 1983 saat 19.30'da "TÜRKİYE'DEKİ İDAM VE İŞKENELERE SON - POLİTİK TUTUKLULARLA DAYANIŞMA" adlı miting başladı. 100'ün üzerinde Fransız ve 20 Türkiye'linin katıldığı miting tam anlamıyla Cunta'nın insanlık dışı uygulamalarını sergilediği bir miting oldu. Paris, Devrimci İşçi adına katılan arkadaşın özellikle Fransızca konuşması ilgi uyandırdı.

Miting süresince Türkiye'deki idam ve işkenceleri protesto eden imza metni istisnasız tüm katılanlarca imzalandı. Merkezi eylem komitesinin yürüyüşleri için hazırladığı konuşma metni ve faşist ordunun Irak'a saldırısı üzerine çıkarılan bildirimi Fransızca çevrilmiş olarak dağıtıldı. Çok sayıda Informations de Turquie satıldı.

Yavuz, kısa süre içinde Türkiye'deki işçilerin devrimci bir derneğe kavuşmasını sağladı. 1978 yılından itibaren Devrimci Yol görüşleri doğrultusunda mücadele eden arkadaşımız, bu mücadelesini Montbeliard'da sınırlı tutmayıp Paris'te katırsız işçilerin açlık grevine katıldı.

Mehmet Yavuz özellikle işçi derneğindeki faşistlerin etkinliğinin kanlımasından ve Peugeot fabrikasındaki işçilerimizin devrimci görüşleri benimsemeye başlamasından sonra patronun ve faşistlerin hedefi haline geldi. Ama o yılmadı. Devrimci mücadelesine devam etti.

Mehmet Yavuz'la başademe-yen faşistler 5.6.1980 tarihinde işe giderken onu yol arısında vurarak alacakça katlettiler. Ama düşüncelerini yok edemediler, yoldaşlarımızın mücadelesini engellemediler.

Mehmet yoldaş, örnek mücadelelen Montbeliard'daki işçi arkadaşlarımızın, Paris'teki işçilerin ve tüm devrimcilerin kalbinde yaşıyor. Rahat uyu, mücadeleyi devam ediyor, edecek.

AVUSTRALYA

1 Mayıs yürüyüşünde faşist cunta teşhir edildi

SYDNEY:

Geçen yıl olduğu gibi, bu yılda demokratik kitle örgütümüz S.T.I.B. (Sydney Türküleri İşçiler Birliği) iyi organize edilmiş kalabalık bir kitle ile 1 Mayıs yürüyüşüne katıldı. S.T.I.B 1 Mayıs işçi bayramı için bir kaç ay önceden hazırlıklara başladı. Önce bir komite oluşturuldu. Komitenin birincil amacı; geniş anti-faşist kitlenin katılımını sağlamak ve yürüyüşte faşist cuntayı en iyi şekilde teşhir etmekti.

Verilen seminerlerle Sidney'nin hemen hemen tüm tren istasyonlarına

ve Türküelilerin çalıştıkları fabrika duvarlarına asılan afişlerle olsun, oldukça geniş kitle katılımı sağlandı. Yürüyüş boyunca da bir platform üzerinde cuntanın işkenceleri ve idamları temsil edildi. Televizyonlar verdikleri 1 Mayıs haberlerinde de bu sahneler yer verdiler.

Haber sunucusu S.T.I.B'nin kitlesi ekrandan geçerken "..... bazıları da ülkelerindeki diktatörlerin uyguladığı işkencelerin durdurulmasını istiyor" dedi.

Yürüyüş boyunca sık sık haykırılan (İngilizce ve Türkçe olarak) sloganlar ise şunlardı:

Hamm'da 1 Mayıs kutlandı

Hamm'da 1 Mayıs Türküeli ve Alman gruplarıyla birlikte kutlandı. Almanlarla oluşturduğumuz çalışma ve dayanışma komitesi (Solidaritätskreis) DGB'nin 1 Mayıs çalışmalarına Türküeli gruplar adına bir temsilci gönderdi. Temsilci arkadaş grupların istemlerini DGB'ye götürdü ve DGB'nin yaptığı toplantılara katıldı. Bütün istemlerimizi kabul ettirdi. Bununla birlikte Türküeli gruplardan (Devrimci İşçi, DİDF) sempatanları Hamm Yurtseverler Derneği bu gruplar arasında birlik oluşturuldu. 1 Mayıs'ta her şeyin ortaklaşa hazırlanması kararına varıldı.

Birlikte standlar açıldı, sergiler düzenlendi, Türküelilerin mutfakları kuruldu Alman ve diğer yabancıların dikteatlerini çeken bu olay oldukça ilgi çekici oldu. Almanın içinde Anadolu'nun ve Türkiye Köylerinin geleceği olan saç üzerinde yufka yapıldı ve anaların bacılarının da hamuru orada yapmaları ilgi çekici oldu.

Bu konu hakkında gelip bilgi almak isteyenlere arkadaşlarımız tarafından geniş bilgi verildi. Sonra konuşmacı sendikacılar konuşmalarında ülkemizdeki askeri cuntaya geniş yer verdiler. Türkiye'de ve Türkiye gibi askeri diktatörlüklerin olduğu ülkelerde 1 Mayıs'ı kaldırmış, demokratik kitle örgütleri kapatılmış, sendikalar yasaklanmış yöneticileri cunta tarafından cezaevlerine doldurulmuştur. Bugün sendikacılar idamla yargılanmaktadır. Sonra Türküelilerin folklor ekibi çıktı oldukça ilgi gördü.

Alman ve Türküeliler 1 Mayıs yürüyüşü boyunca ortak enternasyonal Yaşasın 1 Mayıs ve benzeri sloganlar atıldılar.

Türküelilerin kendi aralarında oluşturduğu 1 Mayıs Eylem Birliği sonuna kadar kararlara bağlı kaldı.

Hamm Devrimci İşçi Sempatizanları

Bergisch Gladbach'da 1 Mayıs kutlandı

Bizler Devrimci İşçi sempatanları bölgenizde IG-Metal'in düzenlemiş olduğu 1 Mayıs yürüyüşüne Almanlarla birlikte katıldık. Çoğunluğunu Türküelilerin oluşturduğu 1 Mayıs işçi bayramını ülkemizde yasak olmasına ve bizlerin ülkemizden uzak olmamıza rağmen, yine de yüreğimiz Türküeli halkları için çarparak, coşkuylla katıldık. Geçmiş son iki seneye rağmen 1983 yılı 1 Mayıs işçi bayramına daha da büyük kitle katılımıyla birlikte Almanca ve Türkçe konuşma hakkını elde edebildik. Ülkemizde yaşanan o-

layları dile getirdik ve bu konuşmalarımıza Alman yerel gazetelerinde geniş yer verildi. 700'ün üstünde kitle katılımının sağlandığı yürüyüş boyunca Almanca ve Türkçe sloganlar atıldı. Alman gerici yasalarna karşı ve Türkiye'deki faşist yönetimi teşhir edici sloganlar atıldı.

1 Mayıs alanında Stand açıp, çeşitli yayınlar sattık, bildiriler dağıttık ve ayrıca derneğimiz adına folklor gösterileri yapıldı. 1 Mayıs kutlamamız bölgede büyük ilgi çekti.

Devrimci selamlar

- 1 Mayıs'ı faşist cunta engelleyemez
- Kahrolsun Türkiye halklarının düşmanı!
- Faşist Cunta!
- Amerikan üslerine hayır!

S.T.I.B
Yönetim Kurulu

1 Mayıs işçi bayramının 1 Mayıs'ta kutlanmasının yasak olduğu Avustralya'da bu yıl 1 Mayıs Pazar gününe rastladığı için 1 Mayıs tarihinde kutlandı.

Modern revizyonistlerin ve reformistlerin denetimindeki Melbourne'deki 1 Mayıs komitesinin denetimindeki yürüyüş kitle geçişten yıldı daha azdı.

Trades Hall'de başlayan yürüyüş 3 bin kişi katıldı. Her zaman olduğu gibi Türkiye'li'ler en kalabalık grubu oluşturuyordu.

Yürüyüşte Devrimci İşçi taraftarları olarak biz de yer aldık. Yürüyüşün sonunda faşist cuntayı teşhir eden Ankara, Fatsa, Yeni Çeltik, İzmir ve diğer toplu davaları konu alan İngilizce ve Türkçe yayın ve resimlerin olduğu bir sergi açıldı.

Ayrıca faşist cuntanın bugüne kadar öldürdüğü devrimcileri, idam ve işkenceleri konu alan bir pankart astık. İdam ve işkencelerin durdurulması için imza kampanyası yürüttük.

Aynı gece Avustralya Sosyalist İşçi Partisi'nin düzenlediği ve bir çok Latin Amerika halklarının temsilcilerinin katıldığı 1 Mayıs gecesinde, cunta, adı geçen mahkemeler, Devrimci Yol hareketinin mücadelesini konu alan İngilizce bir konuşma bir arkadaşımız tarafından yapıldı, Türkiye hakkında bilgiler verildi.

Avustralya/Victoria
Devrimci İşçi taraftarları

Salzgitter'de 1 Mayıs kutlandı

İşçi sınıfı ve tüm ezilenlerin geleneksel bayramı 1 Mayıs'a Salzgitter'de her sene olduğu gibi, bu sene de DGB'nin düzenlediği yürüyüşle başladı.

Küçük bir işçi kenti olarak tanınan Salzgitter'de bu sene yürüyüşe olan ilgi oldukça azdı. Özellikle Alman işçileri bu yıl yürüyüşe gereken önemi vermediler. Biz Devrimci İşçi sempatanları 200'e yakın bir katılımla tüm dikkatleri üzerimize topladık. Almanca-Türkçe taşıdığımız ve dönemin sorunlarını ihtiva eden pankartlarımız ilgi ile izlendi. Sloganlarımız da, Alman hükümetinin yabancılar politikasını ve ülkemizdeki faşist cuntanın insanlık dışı uygulamalarını Alman ve Türkiye'li kamuoyuna duyurma ve protesto etme konusunu içeriyordu.

Rathaus (Belediye) önünde söz alan DGB'den sendikacı bir arkadaş ülkemizdeki kanlı düzeni ve cuntanın son oyunlarını dile getiren bir konuşma yaparak, cuntaya yapılan yardımları kınadı. Ayrıca Blaupunkt firmasından işçi temsilcisi bir bayan arkadaş, yabancı düşmanlığının gerekçe olarak bizi tehdit ettiğini vurgulayarak, Alman ve tüm yabancı işçilerin omuz omuza mücadele etmesinin şart olduğunu hatırlattı.

Daha sonra düzenli olarak DGB'nin bahçesinde düzenlenen 1 Mayıs şenliklerine katıldık. Bize ayrılan caddelerde folklorumuzu oynadık. Gelen ziyaretçilere Türkiye yiyecek ve içeceklerini tattıttık. Yeni aramızda katılan Türkiye'li işçi arkadaşlarımızla tanıştık. Standımız oldukça fazla ilgi gördü.

Salzgitter Devrimci İşçi Sempatizanları

Almanya'dan giden işçilere neler yapılıyor

Heval Metin,

Yazacaklarımıza başlarken sana ve tüm arkadaşlara selam eder, uğraşlarımızda üstün başarılar dilerim.

Heval Metin hepinizin bildiği gibi 45 gün hapis yattıktan sonra Frankfurt'tan Türkiye'ye gönderildim. İstanbul'da gümrüğe girişimde pasaportumu elimden aldılar ve bana dediler ki git eşyalarını al gel. Valizimi aldım ve tekrar yanlarına gittim. Beni oradan bir arabaya bindirip karakola götürdüler. Karakolda bana şöyle sorular sordular. "Şimdiye kadar Almanya'da ne yapıyordun?" "Kaçak olarak çalışıyordum" dedim. Almanya'da Türkiye aleyhindeki yürüyüş, miting, konsolosluk basma, bildiri dağıtma, K. propaganda yapma... vs. işlerine kanşıp kanşmadığımı sordular.

"Hayır" dedim. "Şimdi niçin Türkiye'ye döndün?" "Askerliğimi yapmaya geldim" dedim. Böylece bir sürü sorular sordular. Bende kendilerinin dillerinden cevap verdim. Ne yapalım bir kelimeyle neler olabileceğini düşünmelisin. Daha sonra aralıp aranmadığımı araştırmak için bu gece ne-

zarete alacaklarını söylediler. Benim böylesi işlerle ilgim olmadığını söyledim. Benimle polisler arasında geçen konuşmayı arkadaşım S... anlatmam için müsaade istedim, müsaade ettiler ve anlattım. Nezarete atılacağımı işiten arkadaşım S... ağlamaya başladı. O ağlayınca polis beylerin iyi tarafları tuttu herhalde, pasaportumu alıp bırakacaklarını söylediler. Daha sonra pasaportumu aldılar ve bizi serbest bıraktılar. Ondan sonra vadi gün İstanbul'da aldık. İki otelde beş günde bir arkadaşın evinde kaldık. Yapılan işkence ve baskıların anlatılıp sonu geleceği yok. Tecavüze uğrayan kadınlar ve genç kızlar, işkencede erkekliğini kaybedenler, vücudundan organları kesilenler ve işkenceden ölenlerin sayısı belirsizdir.

İstanbul'da bir arkadaş ile karıştım. Öğretmen okulundan tanyordum. Başından geçenleri bana anlattı. Öbürleri gibi oda erkekliğini kaybetmiş. Aradan bir yıl geçmesine rağmen ellerinden ve vücudunun değişik yerlerinden hala işkence izleri belli oluyordu.

Avusturya Cumhurbaşkanı konuşurken devrimciler pankart açtı

Bundan üç asır önce Viyana'nın Türkler tarafından kuşatılmış olması nedeniyle 1983 yılı Avusturya'da "Türk Yılı" olarak ilan edildi.

Her yıl Viyana'da Mayıs-Haziran aylarında yapılmakta olan Wiener Festwoche'nin tören ve gösterilerinin başkonusunu da "Türk Yılı" oluşturdu.

Bu etkinliklerde TC Hükümeti ile Avusturya Hükümetinin işbirliği sonucu değişik sergi ve folklor gösterileri de düzenlendi. Özellikle TC adına programa katılanlar her yönü ile faşist cuntanın propagandasını yapmak istediler.

Tören Mehter Marşının eşliğinde Avusturya Cumhurbaşkanı'nın konuşmasıyla başladı. Cumhurbaşkanı konuşurken iki Avusturyalı devrimci sahneye çıkarak "Kahrolsun Faşist Cunta" yazısını taşıyan bir pankart açtılar. Diğer yandan bu töreni ve cuntayı protesto eden bildiriden 200 kadının dinleyiciler arasına fırlattılar. Arkadaşlar bir süre sahnede kaldıktan sonra polislerin saldırısıyla dışarı çıkarıldılar.

İkinci gün Mehter Takımı Belediye önünde gösteri yapmak için gelirken "Kahrolsun Faşist Cunta" sloganını attık. Türk polisleri ve konsolosluk yetkilileri şahırdılar. Ancak onların yardımıyla Avusturya polisi ve kültür kurumlarının başkanı yetti. Bizi tehdit etmelerine rağmen slogan atmaya devam ettik. Avusturya'da devrimci arkadaşlar da Mehter Takımının bulunduğu yere çıkarak "Faşist Cunta ile İşbirliğine Son" pankartını açtık.

Bu olaylardan sonra gösterileri izleyen Avusturyalıların ilgisi faşist cunta tartışmalarına çekildi. Eylem kamuoyunda etkili oldu. Radyo ve televizyonda yayına konu oldu.

Kendi aramızda yaptığımız değerlendirmede böylesi toplantı ve gösterilerin anti-faşist gösteri biçimine dönüştürülmesinin yararları vurgulandı.

Braunschweig
Yabancılar Komitesi

Viyana
Devrimci İşçi Sempatizanları

HK SÖZÜNDE NİYE DURMUYOR?

HK taraftarı Emeg'in Sesi'nin 2 Temmuz 1983 tarihli ve 55 numaralı nüshasında Devrimci Yol'la ilgili yeni bazı iddialar var. Birinci sayfanın bir bölümü ile orta sayfanın tamamını kaplayan yazıda şunlar söyleniyor:

"Son günlerde daha açıkça ve pervasızca Demirel'e övgüler düzülüyor ve ittifak çağrıları yapılıyor. Bunlar kimdir sorusuna vereceğimiz yanıt ise TKP ve Devrimci Yol'cular olacaktır."

"Bu yazımız TKP ile birlikte aynı görüşleri savunarak AP ile ittifak arayan Devrimci Yol'un geldiği yeri ve siyasatlarının iç yüzünü açığa çıkar-maya çalışacaktır."

"Dev-Yol görüşlerini savunan Demokrat Türkiye yazarı, cuntaya karşı Demirel'e birlikte burjuva demokratik diktatörlüğünün kurulabileceğini savunuyor."

Emeg'in Sesi yazarı iki sayfalık yazı boyunca döne dolaşa yukarıdaki kıymetli fikirlerini kanıtlamaya çalışıyor. Kanıt olarak gösterebildiği tek şey yine kendi iddiası.

Emeg'in Sesi sayfalarında büyük bir cahillik belgesi olarak yer alan yazı ile ilgili aslında söylenecek fazla bir şey yok. Çünkü, yukarıdaki alıntılardan bol bol tekrarlandığı yazıyı okuyunca, siyasette az buçuk ilgilenen bir insan bile ne yapacağını şaşırır.

Şimdi bu iddialar karşısında Devrimci Yol taraftarları ne yapsın?

Demirel'in halk düşmanı politikalarına, faşist uygulamalarına karşı mü-

cadelede verdikleri yüzlerce şehidin anısına duydukları saygının gereklerini nasıl yerine getirsinler?

Yanıtıpkı HK yöneticileri gibi devrimci siyasi ahlak kurallarını hiçe sayıp, bu son derece ağır, çirkin ve en önemlisi provakatif iddiaları iftira sahiplerine geri mi iade etsinler? Bir siyasi grubun böyle hakarete kadar varan yalan şeyler yazabilmesi için ar damarının çatlaması gerekmiyor mu?

Devrimciler HK'nın yaptığını yapmamalıdır.

ÖNCE DÜRÜSTLÜK VE OKUMA YAZMA BİLMEK

E. Sesi'ni çıkaranlara bir kere daha hatırlatmıştık. Onlara, Devrimci İşçi dergisinin 19. sayısında, devrimcilerle, karalama, yalan ve tahrifat yollarıyla değil somut siyasi sorunlar üzerinde ve doğru bir zeminde tartışma yapmalarını ve tartışma yöntemlerini değiştirmelerini önermiştik. E. Sesi'nde daha sonra, önerilerimizi ciddiye aldıklarını ifade eden bir yazı yer almıştı. Bizlerde bundan sevinmiştik.

Ancak, Emeg'in Sesi'nin son sayısında yazılanları okuyunca halk güçleri arasındaki tartışmalarda, polemiklerde herkesin uymak zorunda olduğu ahlak kurallarının HK yöneticileri tarafından bir kere daha çiğnendiğini gördük. Sadece bunu değil, Emeg'in Sesi yazarlarının okuduklarından hiç bir şey anlamadıklarını da gördük.

Söz gelimi, Emeg'in Sesi yazarı, Devrimci Yol tarafından Ankara Televizyonundan yapılan korsan yayın sırasında söylenen ve bir örneği

Devrimci İşçi'de yayınlanan şu sözlerden Devrimci Yol'un Demirel'e ittifak aradığını çıkartabiliyor:

"AP ve CHP'nin devamı diye ortaya çıkarılacak siyaset yapılmayacaklar, MSP yöneticilerine bile ağır hapis cezaları verdiren cunta, kendisinden başka kimseye siyaset yapma fırsatı tanımayacak. AP ve CHP'ler için hala cuntaya işbirliği yapıyorlar?"

Evet, işte Devrimci Yol'un Demirel'e ittifak çağrısı yaptığını iddia eden HK yöneticisinin bu saçmalığını kanıtlamak için atfta bulunduğu bölüm aynen böyle. ES bu bölümü aynen dergisine alıp yazsa ve ondan sonra bunu yorumlamaya kalkışsa yine fazla bir diyeceğimiz olmaz. Çünkü o zaman ES okuyucuları bu korkunç tahrifatı kendi gözleriyle göreceklerdir. ES'nin akıllı yazarı bunu bildiği için olacak aynen şöyle yazmış:

"Devrimci İşçi adlı derginin yazdıklarına göre, Devrimci Yol direnişçilerinin Ankara'da yaptıkları korsan yayında AP'lilere aittir ittifak çağrıları yapılmaktadır."

Devrimci İşçi'de yazılan bir konu hakkında tamamen ters bir yorum yapmakla, daha doğrusu D'de yazılmayan birşeyi yazmış gibi göstermekle ES okuyucularını aptal yerine mi koyuyor. ES'nin yazdıklarıyla

Devrimci İşçi'de yazılan arasında ne gibi bir bağlantı var diyen hiç çıkmayacak mı?

HK yöneticileri bu gidişle, "Devrimci Yol cuntayı destekliyor", ya da "Devrimci Yol MHP ile işbirliği yapıyor" derse hiç şaşmamak gerekecek. Biz buna şaşmayız belki ama bu HK taraftarları arasında hiç mi

İşkenceyle katledilen Devrimci Sol'dan bir arkadaş için AAchen'deki Devrimci İşçi taraftarları arkadaşları yazıyor

1957 Sivas'ın Divriği-Kayacık köyü doğumlu olan, Cemal Özdemir bir köylü çocuğudur. Yoksul ve sefalet içinde annesinin ve babasının ağız şartları altında büyüdüğü Cemal, 73-74 yıllarında Sivas'ta Lise hayatında iken devrimci düşünceleri öğrendi. Bunu pratik olarak geçmiş yaşantılarıyla özümleyerek devrimci mücadelesinde yerini aldı. 1977-78 yıllarında Eskişehir'de Üniversite hayatında da devrimci mücadelenin en ön saflarında özünde faşizme ve emperyalizme karşı (ayrıca sivil faşistlere) dişe diş mücadele etti.

1980 Eylül faşist darbesinden sonra aranan ve idamla yargılanan binlerce devrimcilerden biride Cemal yoldaşı. 2 yıl gizlenmesine rağmen Ağustos 1982'de İzmir'de Cemal'in geçmekteki mücadelesinden korkuya kapılan halk düşmanı faşist bir polis tarafından otobüsün içinde tanınmasından sonra otobüsü polis karakoluna çektiyerek yakalattı. Böylece eğemen sınıfın uşakları Türkiye halkının yiğit evlatlarından bir tanesine daha ihanet etmiş oldu. Yakalandıktan sonra İstanbul'da bilinemeyen bir yerde 4,5 ay süreden sonra uğramış olduğu işkence ve her türlü kötü muamele sonucu ağır hastalığa tutularak Ankara Askeri Hastanesine kaldırıldı ve bilinci olarak ölüme terk edildi. 25 Şubat 83 tarihinde şehit düştü.

Cemal yoldaşın mücadelesi bizlere örnek olacak, bizlerin bilincinde ve kalbinde sonsuza kadar Türkiye halklarının mücadelesinde yaşayacaktır.

aklı başında insan kalmadı, "ne oluyor bunlar nerede yazıyor" diye soracak.

Emeg'in Sesi'ni çıkaranlar, bu saçma sapan iddialarını kanıtlamak için Demokrat Türkiye'nin Haziran sayısındaki bir yazıyı da örnek olarak kullanmaya kalkışmışlar.

Demokrat Türkiye gazetesinin E. Sesi'ndeki iddia ve iftiralara cevap verip veremeyeceğini bilemeyiz.

Ancak o yazıya atfta bulunarak Devrimci Yol'un AP ile ittifak aradığını ve yine Devrimci Yol'un devleti yıllardan beri sınıflar üstü gördüğünü iddia eden ES yazarları ile ciddi her hangi bir meseleyi tartışabilmek mümkün değildir.

Devrimci Yol'da her hangi birisi Devrimci Yol'a mal ederek, onları Devrimci Yol adına söylemiş kabul ederek eleştiri düzmenin gayri ciddiliği ortadadır. Kuşkusuz adı geçen yazı Demokrat Türkiye'deki diğer tüm yazı gibi devrimci, ilerici, demokratik güçler tarafından eleştirilebilir, tartışma konusu yapılabilir. Bunun yararı ortadadır. Ancak, son yazılarında görüldüğü gibi HK yöneticileri yıllardır, en sıradan "Marksizme Giriş El Kitaplarında" anlatılan "devletin egemen sınıfların başlı aracı" olduğu temel tespiti durmadan tekrarlamaktan başka birşey yapmadıkları, marksizm bilgileri bu düzeyde kaldığı için eleştiri konusu yaptıkları yazıdaki düşünceleri kendileriyle tartışmak olanaksızdır.

Peki HK'nın böyle yapıyor? Niçin bu kadar anlamsız işlerle uğraşıyor? Yazı yazmak alışkanlıklarını geliştirmek istiyorlarsa kendilerine daha yararlı meşgülliyetler bulabilirler.

Yoksa, 11 Haziran yürüyüşlerine katılmayan HK'lılar, Devrimci Yol taraftarlarıyla böyle bir tartışmayı bahane ederek 12 Eylül protestolarına katılmaktan ve eylemlirliğinden kaçacaklar mı?

Çünkü yaptıklarının bundan başka hiç bir mantıklı izahı yoktur. Ama yine de HK yöneticilerinin HK taraftarlarının devrimcilerle eylemlirliği yapmalarını, kaynaşmalarını engellemeye yönelik tutumlarını değiştirmeleri için devrimcilerin kararlı bir mücadele yürütmeleri gerekiyor.

Anti-faşist bir kitlenin, böyle hangi limanda demir atacağı belli olmayan rotasız bir gemiyle yaptıkları yolculuk sırasında karaya vurmamaları için devrimcilere önemli görevler düşmektedir.

HK yöneticileri Devrimci İşçi'de kendilerine cevap verildi diye sevinerek saçma-sapan ve hayali konular üzerinde polemige devam edebilirler. Çünkü anlaşıldığı kadarıyla HK'nın siyasal grup olma özelliği ikide bir devrimcilerle kara çalmakla korunabilecektir. Bir grubun siyasal varlığını devam ettirebilmesinin koşulu bir başka gruba geliş güzel sataşmaya bağlı olmaz. Böyle bir grup, yeni hiçbirşey söylemeden, öüne gelene küftetmek, herşeyi karalamak ve küftetmekle uzun vadede hiçbirşey elde edemez.

HK yöneticileri verdikleri sözde durmalı, boş ve anlamsız tartışmalarla ne kendilerinin ne başkalarının zamanını çar-cur etmemelidir. Asıl önemli devrimcilik iddiasıyla peşine taktığı yüzlerce militanın mücadelesini ve enerjisini hovardaca harcamamalıdır.

Buna hakları yoktur.

Tarih bizi faşizme karşı örgütlenemediğimiz için suçlayacaktır

Ankara Devrimci Yol davasında idam talebiyle yargılanan devrimcilerin bir dönemi yargılayan ifadeleri

ÇIKTI

Fiyat: 5 DM.

İsteme adresi: Devrimci İşçi

DEVİRİMCİ KAMUOYUNA

Baştafaki sayfa 15'de

miştir. Bunun üzerine, güç ve eylemlirliği içinde, kendilerinin ayrı bildiri çıkarabilecekleri söylenmiştir. Fakat ayrı bildiriye rağmen, son eylemde görüldüğü gibi konuşma metninde engel çıkarılmış ve güçbirliğinden yan çizilmiştir.

TKP ve Kurtuluş dışında bütün siyasatlar, mevcut rejimi faşizm olarak nitelendirmektedir. Üstelik şu dönem faşist cunta tabirini kullanmak, her zamankinden daha büyük önem arz etmektedir. Çünkü faşist cunta son zamanlar "demokrasiye dönüş" numarası ile içerde ve dışarda kamuoyunu yanıltabilmekte, sahte umutlar yaratabilmektedir. Bunun düzmece bir oyun olduğunu, sözkonusu olanın faşist askeri cuntaya sivil elbise giydirmek ve parlamenter bir görünüm vermekten başka birşey olmadığını tam olarak anlatmak için, mevcut rejimi adı ile çağırarak, faşist cunta tabirini kullanmak her zamankinden daha zorunludur.

Bugüne kadar yaşanan sürecin gösterdiği şudur:

TKP güç ve eylemlirliğine anti-faşist güçlerle birlikte cuntaya karşı mücadele etmeye samimi ve ciddi yaklaşmamaktadır. Kendi grup çıkarlarını herşeyi üstünde tutarak, ayrı

hareket etmek için, sürekli bahane arayışı içine girmektedir. TKP sözcülerinin ağızından düşmeyen yayınlardan eksik olmayan "güç ve eylemlirliğine yüksek değer veriyoruz" sözü pratikte görülüyor. Tam tersi yapılıyor.

Böylece de sadece güç ve eylemlirliği engellenmekle kalmıyor, ilerici-demokratik Yunan kamuoyu ile dayanışma da fiilen TKP tarafından engelleniyor. İlerici-demokratik Yunan kamuoyu ile dayanışma ve bağ kurma zorlaştığı ölçüde de güvensizlik ve kopukluk gelişiyor.

Platformumuz cuntaya karşı tüm güçlerin birliğinden yanadır. Hiçbir siyasete karşı itici ve önyargılı değildir. Cuntaya karşı tüm güçlerin birliği için azami esnekliği göstermiştir, bundan sonra da gösterecektir.

Ancak bu esneklik, platformumuzun doğru ve prensipli hareket etmesinden ötürüdür. Yoksa dışına düşen güçlere rağmen yoluna devam edecek herçeşit engellenmenin üstesinden gelecektir.

Yunanistan'daki Türkiye'li ve T. Kürdistanlı Politik Mülteciler, Haziran 1983

Yeşiller "Türkiye Yardımı"nın derhal durdurulmasını istediler

Bizim önerimiz üzerine Türkiye'ye giden Yeşiller parlamento heyeti, döndükten sonra yine bizimle beraber Bonn'da bir basın toplantısı yaptılar.

"Alman Hükümeti'nin, insanlığa karşı en büyük suçları işleyen askeri rejime göz yummaktan vazgeçmesini" isteyen Milletvekilleri Otto Schily, Gerd Bastian, Jürgen Reents, Türkiye'ye yapılan yardımların derhal durdurulması konusunda parlamentoda teklifi bulundular.

"Ortak pazara tam üyelik konusunda çaba gösteren Türkiye'nin, ortak pazar ülkelerinde geçerli olan insan haklarına da saygılı olması gerekir ve bu konuda Cunta'ya baskı yapılmalıdır" diyen Yeşiller, Bonn'da Türkiye başkonsolosluğu önünde yapılan ve 300 kişinin katıldığı bir eyleme de dahil oldular. Ayrıca yine Bonn'da Parlamento yakınında yapılan bir eylemde Türkiye'lilerin polis tarafından tutuklanmasını engellemek için, göstericiler etrafında çember oluşturdular.

Yabancı düşmanlığını protesto toplantısı

3-5 Haziran tarihleri arasında Almanya'nın çeşitli şehirlerinden gelen Almanların ve başta Türkiye'liler olmak üzere çok sayıda yabancıların katıldığı Tribunal adıyla anılan toplantı pek çok yarıyla olumlu geçti.

Toplantıya bini aşkın kişi katılarken 100'den fazla grubun yetkilileri de hazır bulundu. Tartışmalar da yabancılar da aktif biçimde yer aldı. Bizler Devrimci İşçi olarak; Hamburg-Frankfurt-Darmstadt-Duisburg-Karlsruhe-Pforzheim-München-Stuttgart-Ulm-Aschaffenburg-Köln-Wuppertal-Berlin-Bühl birimlerinden gelen 40-45 civarında arkadaşla çalışmalarda yer aldık. Ayrıca üç gün boyunca Devrimci Yol ve Devrimci İşçi standartları açtık.

Toplantı gündeminde yer alan konular açısından, genelde bilinenler-bir-kez daha tekrarlama adına karşın, zaman zaman ilginç ve olumlu tartışmalarda yapıldı. Toplantıda çok sayıda çalışma grubu oluşturuldu. Bizler Devrimci İşçi olarak; yabancı insiyatiflerle koordinasyonlu çalışma, il-ticacılar, azınlıklar, yabancı kadınların sorunları, Almanya'da yabancılar, gençlik, uluslararası birlikte çalışma, yabancı düşmanlığı ve ırkçılık yabancıların politik hakları, işsizlik-iş-ten atılmalar ve sendika gruplarının

çalışmalarına katıldık, tartışmalarda aktif olarak yer almaya çalıştık. Ayrıca gençlik ve göçün nedenlerinin tartışıldığı çalışma gruplarını Frankfurt Türki Komite ve Szakro' taki arkadaşlarımız yönettiler.

Çalışma gruplarında beklenenden ter-sine politik tartışmalar pek yapılmadı. Buna karşın güncel olaylar ve bunların tartışılması daha ağırlık taşıdı. Fakat gerek toplantıya katılım itibarıyla gerekse teknik açıdan farklı politikaların aktif biçimde tartışılma olanakları yoktu. Buna rağmen çeşitli grup çalışmalarında zaman zaman politik tartışma çabaları gözlemlendi ve bu olumlu bir gelişme idi.

Hem çalışma gruplarında hem de genel toplantılarda hemen herkesin katıldığı ve önerdiği görüş: Bu tür çalışmaların süreklilik kazanması ve merkezi bir yapıya kavuşturulması idi. Yani beraber çalışma ihtiyacının herkes tarafından kavranması ve so-mutta görülmek istenmesi idi.

Fakat bu konuda da herkesin üzerinde birleşebildiği-politik anlamda bir zemin yaratamadı. Bizler de merkezileştirme çabalarını (program-örgütlenme ve eylem planında) desteklediğimizi ve böylece girişimlerin içinde yer alacağımızı bildirdik. Ay-

rica genel toplantıda getirdiğimiz merkezi bir eylem önerimiz kabul edildi.

Çalışma gruplarında ve genel toplantılarda somut mücadele ve çalış-maya ilişkin oldukça önemli belirle-meler yapıldı, görüşler dile getirildi. Bu, bizlerin gelecekteki programı-mızın oluşması ve örgütlenmemiz açıs-ından yararlanabileceğimiz bir plat-form olarak önemliydi. Bu anlam-da, özellikle program tartışmalarını yaptığımız bir dönemde bizlere ışık tutacak tartışmalara katılma ve din-leme olanakları bulduk. Ve bu bizler aç-sından son derece yararlı oldu.

Yeni bir başka olumlu yanda; çalı-sma gruplarının yeniden bir araya gelmeyi, yeni toplantılar yapmayı ve çalışmalarını sürekli hale getirmeyi ka-rar altına almasıydı.

Toplantıdan çıkarttığımız sonuçları işe şöyle özetleyebiliriz: Toplantı Almanya çapındaki birçok

örgüt ve kişinin bir araya geldiği ilk toplantı olması ve bunun gerçekleş-mesi açısından önemli idi ve bu an-lamda da başarılı oldu. Ayrıca Al-manların ve yabancıların çalışmalarına ilk defa bu düzeyde katılması ve so-runu sahip çıkması da olumlu bir ge-lişmeydi.

Fakat böylece bir olayın ağırlıkla politik örgütlerin dışındaki Alman-larca bir başka deyişle; örgütsüz Al-man kesimine hazırlanması-ağırlıkla-yönlendirilmesi Alman ve yabancı politik güçler açısından bir eksiklik-ti. Bu nedenle Alman ve yabancı poli-tik güçler bu türlü politik faaliyetleri neden hayata geçirmedikleri yada ya-ran böylece faaliyetlerle belirleyici veya aktif bir güç olarak yer almadık-larını/alamadıklarını düşünmek ve bu-nundan dersler çıkarmak zorunda dırlar. Bu anlamda biz de D.İşçi ola-rak bu soruyu cevaplamak durumun-dayız.

Toplantıda birim ve bölgesel mücade-le yerine başka mücadele biçimleri-nin arayışı çok açık biçimde göze çarptı. Özellikle bizim de önerileri-mizle yabancı düşmanlığına karşı tepkisel çıkışlar yerine koordinas-yonlu ve programlı somut eylemlerin tartışması yapıldı ve bu genel kabul edildi. Almanya çapında koordinas-yona karşı çıkarılan buna gerekçe ola-rak brokratikleşmeyi getirildi. Fa-kat özellikle örgütsüz kesimlerin böy-lesini bir kayguyu dile getirmeleri ve genel koordinasyona karşı çıkmaları-nın nedeni yalnızca bu değildi. Mer-kezi bir organizasyonda mevcut ko-

numlarını kaybedecekleri ve insiyatifi örgütlerin ele geçireceği kaygusu ağır basıyordu.

Yine toplantıda yabancı düşmanlığını giderek radikalleşeceği ve zaten mevcut hükümet eliyle yabancı düş-manlığının resmileştiği bizzat devlet eliyle gündeme getirildiği ve sürdü-rüldüğü dile getirildi.

Ayrıca önümüzdeki dönemde ya-bancı düşmanlığına karşı yürütülecek mücadelenin politik olarak sürdürül-mesi ve alternatif politikaların üre-tilmesi de dile getirildi ve kadınların ayrıca bir kongre yapmasına karar ve-rildi. Sonuç olarak toplantıya katı-lanların niteliğinden de kaynaklanan çok farklı yaklaşımlar gündeme gelse bile (yabancı düşmanlığına salt hü-manist düşüncelerden dolayı karşı çıkmak gibi...) önemli sorunların dile getirildiği bu toplantı yararlı ve öğre-tici oldu. Gelecek açısından da ciddi bir başlangıç-geç kalınmış bile olsa-görevini yerine getirdi.

Bizim açımızdan en önemli olum-suzluk ise D. İşçi olarak toplantıya istediğimiz düzeyde katılımı sağlaya-mamamız ve çalışma gruplarında al-ternatif, ciddi politikaları önerebile-cek bir seviyede olamayışımızdır. Bu da bize gösteriyor ki çalışmalara kit-lesel, aktif ve politik tartışmaları yü-rütecek bir kadro ile katılmak gerek-mektedir. Gelecek dönemde buna yönelik bir çabayı mutlak önümüze koymamız gerektiği tartışılmayacak kadar açık bir gerçekliktir. Tribunal bunu bizlere -birkez daha- göstermiş-tir.

Program ve örgütlenme tartışmaları üzerine

Baştarafı sayfa 11'de

şıklık gibidir. O motifleri bulmak çoğu zaman da zordur.

Böylesi bir tanımlamaya en çok denk düşen birinci kuşaktır. İkinci kuşak ve üçüncü kuşak ise gerek konumları ve yapıları, gerekse de davranışları itibarı ile farklılık gösterirler.

Bugüne kadarki -buradaki- örgütlenmemiz daha çok birinci kuşağa yönelik olmuş ve büyük ölçüde de doyum noktasına ulaşmıştır.

Bugün örgütlenmenin ana hal-kasını ikinci kuşak oluşturmaktadır. Bunlar ne birinci kuşak gibi Türki-ye'ye dönme, dükkan açma v.b. hayalleri ile uğraşmaktadır ne de Almanlaşmıştır. Dinamik, her iki ülkeyi de şu yada bu anlamda tanyan ve belli bir eğitimin geçmiş bir kesimidir bu. Türkiye-li arasında kendi kültürlerini kay-betmeden bulundukları ülkelerde-ki insanlarla barış içinde yaşa-mak ve kavgı vermek şansına en çok sahip olan kuşak budur.

Almanya'da (yurt dışında) müca-dele veren Türkiye'li bir örgüt ola-rak ikili görevlerle karşı karşıya-yız. Bunlardan biri Türkiye'de devrimi hedefleyen bir örgütün yurtdışındaki alan örgütlenmesi olarak, o devrime ilişkin görevle-rini yerine getirilmesidir. Diğeri ise Almanya'da sınıflar mücade-lesine katılmaktır. Bu katılımı, yüzbinlerce insan bu ülkede çalı-şan, yaşayan ve kültüründen eğiti-mine, emekliliğinden askerliğine kadar bir dizi ekonomik ve demok-ratik talebi olan insanların örgüt-lemek diye tarif edebiliriz.

Bu katılım -aynı zamanda- Av-rupa'da sınıflar mücadelesinde saf tutmak ve tek tek ülkelerdeki demokrasi ve sosyalizm mücade-lesinde yer almaktır. Bu noktada biz, parça olarak genele tabi ol-mak zorundayız. Bu uyuş ve tabi oluş elbette bizim marksist-len-i-nist anlayışımızın süzgecinden geçmeden mümkün olamaz.

Sonuç olarak

Belli bir süredir Devrimci İşçi örgütülüğü içinde tartışılan ve

bugünlerde olumlu noktalarla gelen program, örgüt ve demokrasi tartışmasının safhanızda bir can-lılık yarattığı açıktır. Bizler, bir yandan bu tartışmaları en geniş arkadaş grubumuzun katılımı ile sürdürürken, bir yandan da gö-revlerimize sıkı sıkıya sarılmak zorundayız. Doğru görüşlerimizi pratiğin sınavından geçirmemiz gerekiyor. Yani, tartışmalarımız pratikten kopuk olmamalıdır.

Tartışmalarımızın anlamlı ola-bilmesinin bir diğer yönü de, tartış-ma konularını bütün sola male-debilmektir. Çünkü tartıştığımız konular, bir bütün olarak yurtdı-şındaki Türkiye ve Türkiye Kür-distanı sonunu ilgilendirmektedir.

Ne varki bu konuda garip bir durumla karşı karşıyayız. Örgüt, örgüt içi ilişkiler ve demokrasi konularında devrimci bir anlayışa sahip olabilmek için herkesten daha fazla çaba harcaması, ken-dilerini yenilemesi ve değiştirmesi gereken gruplar, bu konuları tartışmaktan bile kaçınmaktadır.

Daha da ötesi, bir takım gruplar, bu konularda doğru bir görüşe sahip olan Devrimci İşçi'nin kendi içindeki tartışmalarından bir şeyler öğrenmek yerine, bu tartışma-ları Devrimci İşçi'nin aleyhine bir spekülasyon ve dedikodu malze-mesi olarak kullanmaktadırlar. Bunlara gülüp geçmek gerekir.

Ancak bu noktada bizlere önem-li bir görev düşmektedir. Bizler, örgüt içi ilişkiler, çalışma tarzı ve demokrasi tartışmasını bütün so-la maledebilmeliyiz. Diğer sol grupların bu tartışmaya çekilebil-mesinin yurtdışındaki devrimci mücadeleye önemli katkıları ola-caktır. Çünkü tartışma esas ola-rak nasıl bir sosyalizm sorusu et-rafında yürüyücektir. Bu soru ise, bugün marksist-leninist ve dev-rimci olduğunu iddia edenler açıs-ından temel öneme sahip bir so-rudur. Soldaki saflaşmaların aynı-nın çizgisi bu soruya verilen ce-vaba göre belirlenecektir.

Sorgulardan özetler

"Eşime, kızkardeşime ve bana aynı anda işkence ettiler"

Baştarafı sayfa 4'de

sefer eşim aynı işleme tabi tutuldu. Ve sonuç olarak bana 'doğru söylüyor olabilirsiniz, fakat bir yalanını yakalarsak bu-nun sonu senin için iyi olmaz' dediler ve hücrelerimize geri gönderildik. Aradan 2-3 gün geçtikten sonra beni tekrar hücre-menden aldılar. Bu sefer beş ta-ne eylemi bana soruyorlardı. Bu eylemler hakkında geniş bilgi vermemi istiyorlardı. Benim bu eylemlerle hiç bir ilim olmadı-ğımı, kendilerine daha evvel sı-rekli her türlü işkenceye ra-ğmen tekrarladığım ifadelerimi tekrar ettim. Kesinlikle bu eylemleri kabul ettireceklerini, Ankara Emniyetinden tekleşle-bu doğrultuda bilgi aldıklarını, bana bu doğrultuda aldıkları bil-gileri tamamlatacaklarını söyli-yorlardı. Kabul etmeyince sü-rekli işkence yapmaya başladılar. Kısaça söylemek gerekirse en sonunda tek başıma bana yapılan işkencelerle bana bunu kabul ettirmeyeceklerini anla-yınca, eşimle birlikte işkenceye tabi tutulur. Yanıbaşımda eş-i-min çılgınlığını duyuyordum. Bana sonuçta kabul etmezsem eşime tecavüz edeceklerini da-hi söylüyorlardı. Bu arada bana bunları kabul edersem Ankara'ya göndereceklerini, Ankara'dan gelen bu bilgilerin doğrulu-ğu ve yanlışlığı konusunda An-kara'da birtakım şeylerin açığa çıkabileceğini söylüyorlardı. So-nuç olarak dayanmadım, olay-ları kabul edeceğim, fakat bu konularda hiçbir bilgim olma-dığı için açıklayıcı bilgi vereme-yeceğimmi söyledim. Ankara em-niyetinden aldıkları bilgiler doğ-rultusunda İstanbul'daki emni-yet ifadem hazırlanmış oldu ve imzalandı.

Şubat 6'da İstanbul'da yaka-landım, Şubat sonlarına doğru Ankara'ya geldim, fakat Anka-ra'ya hangi tarihte getirildiğimi kesin hatırlamıyorum.

Mahkeme Tutanaklarından ... Mahkeme Tutanaklarından ...

Ankara'ya gelir gelmez gözle-rimiz bağlı bir şekilde bir yere alındık. Ve akabinde bana Sa-dık Özkan ve İsmail Hakkı As-lan olaylarını sorular. Bu olay-larla hiçbir ilim olmadığımı, İs-tanbul'da bana imzalatılan ifa-de ile ilişkim olmadığımı ısrarla söylüyordum. Hatta bu konuda benimle ilişkisi olduğumu iddia ettikleri kişilerle yüzleştirilme-mi istiyorlardı. Bütün gayretime rağmen polislerle gerçek olan kendi durumumu anlatamıyor-dum. Hiçbir canlının, hiçbir in-sanın anlatamayacağı veya ka-bul edemeyeceği Ankara'daki Emniyet atmosferinden bugüne dek dinlenen arkadaşlarım de-taylı olarak bahsettiler. Ne şekil-de işkencelere tabi tutulduğum-u, ne tip işkencelere ve teh-ditlere maruz kaldığımı söyli-yediler. Aynen bu arkadaşları-mın anlatılan işkenceler ben de muhatap oldum, tabi tu-tuldum. Şimdiye kadar benim ve arkadaşlarımla anlatılan şeyler, orada uygulananların on-da birini bile ifade etmiyor. Bu-rada görülen birçok insana ve daha başkalarına Ankara Emni-yetinde, özellikle kadınların ne tip işkencelere tabi tutuldukları-na, günün 24 saati insan çığ-lıklarını duyarak şahit oldum. Olayların kabul ettiriliş biçimi ise şöyledir. Bu işkence ortamı içinde, önce eşimle birlikte, da-

ha sonra bonolarla ilgili olarak diye öne sürdükleri ve bu se-beple Ankara'dan getirilen kar-deşim ve ablamı aynı atmosfer içinde işkenceye tabi tutmaları-na tanık oldum. Ancak ablama işkence yapıldığına şahit olma-dım, fakat kardeşimle birlikte işkenceye tabi tutuldum.

Otolar yönündeki gerçeği öğ-renen evvelki oturumda detaylı olarak size ızhıttım. Onun iç-in oto yönünden zabıtaya ver-diğim iddia olunan beyan be-nim beyanım değildi, burada verdiğim beyan doğrudur. Baş-langıçta Sadık Özkan olayını kabul ettirmeye çalıştıkları sı-ra da eşim, kardeşim ve ben iş-kenceye beraber tabi tutuluyor-duk. Bir süre sonra uğraşmak-tan vazgeçtiler, bu defa önüme özellikle Sadık Özkan'ın öldü-rülmesi olayı ile ilgili bir ifade koydular. Ve okudum, öylesi bir durumda idi ki olaylar, öylesi bir örgüt yaratılmış ve ben bu örgütte öylesi bir görevle getirilmişim ki, kabul etmekten başka hiç bir kurtuluşum olma-dığını ve sonuçta kardeşimin ve eşimin de bu durumdaki büyük zararlar göreceğini, aynı şekil-de onlara da birtakım suçlama-lar yükleyeceklerini bütün teh-ditlerin yanı sıra açıkça ifade e-diyorlardı.

**Bizi
bir parça
hazin ve
dimdik,
Bırakıp gitti
gözyaşlarımız**

1 Haziran 1971
Hüseyin Cevahir
17 Temmuz 1968
Vedat Demircioğlu
23 Ağustos 1970
Necmettin Giritlioğlu

Haziran

Mehmet Yavuz (1980)
Ertuğrul Karakaya (1978)
Veysel Güney (1981)
Özalp Önen (1981)
Hasan Akar (1981)
Süleyman Aydemir (1981)
Muharrem Onur (1981)
Mehmet Gümüş (1981)
Zeki Subaşı (1981)
Alaaddin Mürseza (1981)
Asım Keser (1981)
Hasan Sabitoğlu (1981)
Gürsel Küçükylıdz (1981)
Ahmet Kılıç (1981)
Muharrem Aydın (1981)

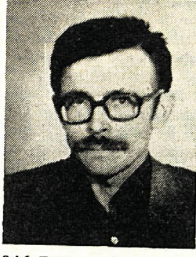
Temmuz

Eşref Koca (1979)
Alim Kılıç (1979)
Saime Uzun (1979)
Adil Bilir (1979)
Yakup Göktaş (1981)
Coşkun Altun (1982)
Abdülkadir Kaya (1982)
Şehmuz Babuş (1982)
Mustafa Tunç (1981)
Feridun Ayçiçek (1981)
Fahri Dede (1981)
Hasan Gök (1982)
Tuncer Özçeken (1982)
Metin (1982)
Mahmut Şefik Karaağaç 82
Hüseyin Gözlü (1982)

Ağustos

Ali Uygur (1980)
Mustafa Özenc (1981)
Bayram Kocabaş (1981)
Mehmet Yıldız (1981)
Orhan Gülcen (1981)
Mehmet Güvercin (1981)
Baki Kahraman (1981)
Zeki Yıldız (1981)

**Abdullah
Gülbudak
mücadelemizde
yaşatılacak**

1946 Fatsa doğumlu olan Abdullah Gülbudak, 1973-1977 yılları arasında Fatsa'da öğretmenlik yapmış, D. Yolun Fatsa örgütlenmesinde ön sıralarda yer almış, o örgütlenmenin en ağır yüklerinden birini taşımış, tavizsiz, yiğit bir arkadaşımızdır.

1976 yılında TÖB-DER Fatsa şube başkanlığı, 1978 yılında da TÖB-DER Genel Saymanlığına seçilen ABDULLAH GÜLBUDAK, örgütsel işlerin çok yoğun olması nedeniyle öğretmenlikten istifa etmiştir.

Kasım 1979'da diğer TÖB-DER yöneticileriyle beraber sıkı yönetim güçlerince takibata uğradı. 29 Aralık 1980 tarihinde gözaltına alındı. Ankara Emniyet Müdürlüğünde yapılan aralıksız işkencelerden sonra Ocak 1981 tarihinde tutuklandı. Kendi ifadelerinde anlaşıldığı üzere bu tarihten sonrada sık sık işkenceye alındı. TÖB-DER davasında 8 yıl 4 ay ağır hapis cezasına çarptırıldı. Katledildiği son güne kadar baskı ve sömürü düzenine karşı içerde ve dışarda amansız savaşı veren Abdullah Gülbudak aynı zamanda Devrimci Yol Merkez davasında yargılanmaktaydı.

"Kurtuluş, sömürü düzenini yerle bir edecek devrimci yolumuzdur" diyen Abdullah Gülbudak hocamızı Faşist Cuntanın cellatları 16 Mayıs'ta Ankara Sivilcezaevinde katlettiler. Düzmece Otopsi raporuna kalp yetmezliği ve damar tıkanıklığı diye yazdılar. Ama onu ve onun gibi binlerce devrimciyi katledenler bilmedirler ki Abdullah Gülbudak'ın kalp yetmezliğinden değil işkence sonucu öldürüldüğü her yurtsever tarafından, doğduğu ve onun devrimci düşünceleriyle tanışan her Fatsa'lı tarafından bilinmektedir. Ve bilinmelidir ki onun ve binlerce devrimcinin katili Faşist Cunta'dan katlettiği devrimcilerin hesabı tek tek sorulacaktır.

**Dağlardaki arkadaşlarının
Hasan Gök'e mesajı**

**Şehitlerimizin
ışıklı yolu
mücadelemizi
aydınlatıyor**

1 Haziran 1983

Dersimin Ovacık ilçesine bağlı Doludibek köyünde 4 Haziran 1982'de cuntanın insanlık düşmanı katilleriyle girdiği silahlı çatışmada Devrimci Yol'umuzdan militan yoldaşımız Hasan Gök'ü kaybettik.

Yoldaşımız 1962'de Hoza'ta doğmuş, genç çağda devrimci mücadeleye katılmıştı. Lisede okuduğu yıllarda devrimci görüşleri benimsedi ve o andan itibaren gençlik içerisinde ve çalıştığı alanlarda sevilen insan haline geldi. O cesareti, atılganlığı ve azmiyle her geçen gün devrimci mücadeleye kendisini hazırlayarak, yenileyerek yoldaşlarına örnek olmasını bilen cesareti, azimliliğiyle, devrimci tutarlılığıyla ezilen halkı, Kürt halkı tarafından da sevilen, sayılan mücadelecisi bir insan durumuna geldi.

Mücadele içerisinde görevinin bilincinde olan Hasan Gök yoldaşımız devrimci tavrıyla, özveriyle yoldaşlarıyla birlikte tüm zorluklara göğüs germesini bildi. 24 Eylül 1980'de Ankara Emniyet Müdürlüğünde direnirken öldürülen Zeynel Abidin Ceylan yoldaşımızın öldürülmesini protesto etmek amacıyla yoldaşları ile girdiği protesto eyleminden sonra yakalandı. O işkencede de devrimci tavrıyla tüm zorluklara göğüs germesini bildi, düşmana sır vermedi. Elazığ Askeri Cezaevinde 8 ay tutuklu kalan arkadaşımız içerden çıktıktan hemen sonra ilk işi dağdaki arkadaşlarını aramak oldu. Yoldaşlarına katılarak bu alanda da her türlü sevinci, acıyı, zorluğu, açlığı paylaşıyorak 12 Eylül'ün o korkunç takip koşullarında dağdaki isyan ateşini sürdüren (tutuştur) yüzlerden biri oldu.

Hasan yoldaşımız bir arkadaşıyla birlikte, 4 Haziran 1982'de bir buluşmaya giderken uğradığı Doludibek köyünde sabaha karşı Amerikancı terörist cuntanın kolluk kuvvetleri tarafından kuşatıldı. Çıkan çatışmada belinden, kafasından aldığı kurşunlarla ölümlerin en şerefisini kucakladı. O da devrimin ölümsüz sıra neferlerinin arasına şehit düşerek katıldı.

Ölümünün yıl dönümünde yine sana söz veriyoruz: Hasan yoldaş mücadelesi devrimci yolumuza sonuna kadar sürdüreceğiz.

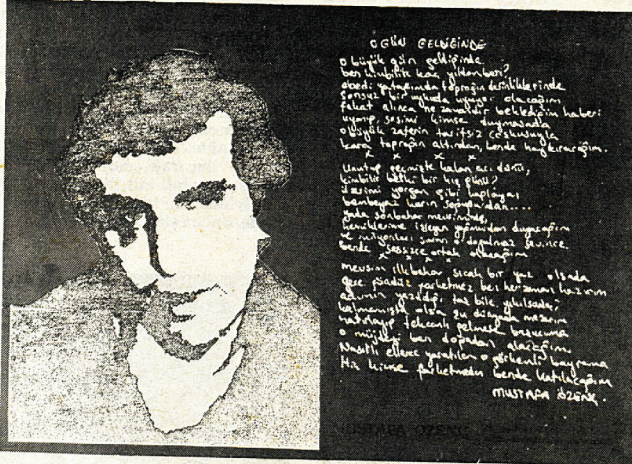
Mücadeleni, mücadelemizi, dağlarda, zindanlarda, işkencelerde direnen ve şehit düşen sizlerin aydınlattığı ışıklı yolda sonuna kadar sürdüreceğiz. Size söz veriyoruz.

Selam olsun bu kavgada şehit düşen ölümsüz sıra neferlerine...

Selam olsun sana Hasan yoldaş...

Selam olsun bu kavgada şehit düşen Cevahir'lere ve devrimci önderlere...

Dağlardaki mücadele arkadaşları.

MUSTAFA ÖZENC: 8 Ocak 1981 günü Tarsus'ta yakalandı ve götürüldüğü karakolda kendisine işkence yapılmak istendi. Bunun üzerine karakolda bulunanlardan birinin silahını ele geçirerek çatıştı. Bu çatışmada ikisi asker, biri astsubay, biri orman muhafaza memuru dört kişi öldü. Özenc 12 Mart 1981'de Adana Sıkıyönetim Komutanlığı 1 nolu Askeri Mahkemesince ölüme mahkum edildi. Bu karar 23 Haziran 1981'de yargıtayca onaylandı ve 20 Ağustos günü MGK tarafından imzalanarak 21 Ağustos 1981'de uygulandı. (Üstte) VEYSEL GÜNEY: 1980 Aralık ayında Gaziantep'te cuntanın kolluk kuvvetleriyle girdiği çatışmada yaralı yakalandı. Demir Çelik işçisi olan Güney 11 Haziran 1981 sabahı Adana'da idam edildi. (Yanda)

